DESPRE TRĂDAREA, LAȘITATEA ȘI PROFITUL DIN GURA LUI CEAUȘESCU

Trei grave acuzații pe care șeful comunist din România le-a manevrat, din nou contra exilaților care au reușit să evadeze din iadul roșu.

Sbirul comunist ne acuză că ne-am fi vândut conștiința națională "pe arginți ca Iuda". El nu este în stare să-și dea seama că nu există identitate între conștiința națională a lui și conștiința națională a noastră. Intre ele este un abis. A lui este produsul materialismului dialectic și istoric învățat la Moscova. A noastră se trage din rădăcinile neamului. Din sufletul și ținuta lui Decebal, Mihai Viteazul, Horia, Cloșca și Crișan, Avram Iancu, Tudor din Vladimiri, și alți mari conducători ai neamului. Tara noastră este icoana acestora.

Din nefericire, pe pământul românesc s'au născut și nemernici și trădători. Nicolae Ceaușescu este unul dintre aceștia. El este șeful regimului instalat la putere de o forță străină (numită rusia sovietică), contra voinței și conștiinței naționale. Cu ajutorul celei mai cumplite terori din istoria țării. Cine își bizuie puterea pe forța străină a comunismului, fură și vinde munca poporului, în slujba intereselor de partid, n-are dreptul să vorbească de o conștiință a neamului cu care, în fapt, a avut o singură legătură: s-o aresteze și s-o ucidă, la propriu sau la figurat.

Noi nu cunoaștem lașitatea așa cum aceasta este văzută de Ceaușescu. Căci dacă am fi purtat în noi sămânța lașității, am fi renunțat la idealuri de mai bine pentru neam, ne-am fi înscris în partid, am fi devenit feroci securiști, ne-am fi bucurat de privilegiile de partidiști, și ne-am fi croit o viață mai bună de clasă privilegiată, pe fundamentul muncii și exploatării poporului înrobit.

Românul și omul cumsecade nu este laș. In conceptul lui Ceaușescu, orice om care nu se conformează politicii partidului este un laș. Ne numește lași pentrucă între viața de dictatură, sclavie, și libertate, am avut curajul s-o alegem pe cea din urmă.

Ceaușescu, pe lângă trădare și lașitate, ne mai acuză și că am fi profitori. Fără îndoială că la ceea ce se gândește este faptul, că prețul muncii din străinătate este incomparabil mai mare decât cel din țara comunistă. Dar, după cum se vede, toate doctoratele pe care le are nu-l ajută să înțeleagă că profitor înseamnă a trăi, în chip șmecheresc, banditesc, sau comunist, după munca altuia. Adică așa după cum, în chip real, trăieste el. Exilatul trăieste din munca și sudoarea lui, care îi asigură o viață omenească. Sclavii lui Ceaușescu trebuie să trăiască subomeneste pentrucă așa cere politica partidului. Iar tot după această politică, un exilat care a scăpat de sub controlul partidului și trăieste, în sfârșit, în străinătate, mai bine, este taxat ca profitor.

Am cunoscut, am trăit, și continuăm să ne mirăm de aberațiile dialecticei comuniste.

A. IANCU

Printed in Canada
Imprimé au Canada

Prețul unui exemplar: 85¢

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 2 Nr. 16 AUGUST 1977 PUBLICAȚIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, AG ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CXHILE, G DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, ORLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

POLITICĂ ȘI DEMNITATE NAȚIONALĂ

Eugen BARSAN

De câte ori înfățișăm ziua de 23 August, ne încruntăm și ne gândim, în chip mai deosebit, la întâmplările politice și istorice legate de ea. Procesul încruntării și gândurilor noastre este firesc. Căci cele întâmplate la 23 August, 1944, constituiesc un mare și teribil exemplu de dezonorantă și tragică politică. În chip uimitor, o politică care, din punct de vedere al conceptului ei, are încă solizi apărători în partea lumii românești necomuniste. Din păcate, o apărare care nu mai poate ajuta la nimica.

In nici un caz, nu la o diminuare a urmărilor dezastruoase naționale, legate de această zi, care au devenit puternice și blestemate realități.

Legea în politică este că, ceea ce la urma urmei contează nu sunt gândurile și conceptele teoretice, cu care intreprinzi ceva, ci urmările sau efectele a ceeace ai intreprins. Sub acest aspect, întâmplările istorice de care vorbim, ilustrează o extraordinară înfruntare a demnității naționale.

Natural că se poate obiecta că nici discuțiile pe această temă, n'ar mai putea fi de nici un folos. Față de un asemenea punct de vedere, ținem să precizăm că nu discutăm de dragul discuției, ci pur și simplu determinați de preocuparea și convingerea că servim un bun și înalt scop.

CONTINUARE IN PAG. 4

OCCIDENTUL ȘI ROMÂNII

Andrei POP

Pentru Românii din Occident, Occidentul pune o serie de probleme, dar toate sunt pentru Românii din exil puse în alți termeni decât ai disperării ideologice. In ce termeni își pune poporul român problema Occidentului nu se știe, pentrucă presa este altceva decât gândirea poporului român.

Românii din Occident sunt prezentați poporului român în presa care li se oferă, ca niște "desrădăcinați" și nici mai mult nici mai puțin ca niște dușmani ai poporului român.

Românii din Occident nu sunt însă deloc desrădăcinați, și nu se simt nici "înstrăinați" în străinătate.

Pentru Românii de nicăieri, Occidentul nu prezintă niciun fel de primejdie. Cei stabiliți în Occident nu sunt nici desrădăcinați, nici copleșiți de străinătate, iar Românii din România nu sunt amenințați de Occident să fie scoși din România și aruncați în lume ca "desrădăcinați", sau cum spune presa guvernului din România, "făcuți sclavi ai imperialismului capitalist exploatator, criminal, etc. etc.".

Războiul desrădăcinării Românilor se dă însă la ei acasă, și lăsându-li-se dreptul de a rămâne în spațiul lor românesc, li se distruge spiritul românesc prin marxism leninism și toate practicile adiacente legate de această doctrină și impus de alții care nu au nimic de-a face cu "rădăcinile" românești. Acest război, prin destul de recente măsuri, este un fel de "irodiadă", numai că nu se taie fizic capul pruncilor, ci spiritual, adică li se face, sau

CONTINUARE in PAG. 4

editorial

ȘANTAJUL LUI CEAUSEȘCU

Nicolae Ceaușescu, este supărat de libertățile și drepturile omenești recunoscute de constituția americană. El caută totuși legături mai strânse cu Statele Unite,în ciuda campaniei pe care o duce Administrația Carter, și a amenințărilor , că statutul națiunei celei mai favorizate ar putea fi anulat de americani.

El are păreri diferite, și îndrăznește chiar să treacă la o amenințare directă. Iată ce spune Ceaușescu, în cadrul unui interviu dat lui Katharine Graham,dela " Washington Post", în 8 Iulie 1977, la București.

"Dumneavoastră nu veți găsi aici în România tipul de libertate care există în Statele Unite. Eu am auzit că o demonstrație a fostilor naziști a fost permisă acolo pe baza Constituției. Noi nu privim acest fel de libertate ca superior".

Apoi, spune Președintele comunist, că eliberarea a 19.000 de tineri din închisori și formarea a noi consilii de muncitori, în industrie, vor oferi României "forme de democrație superioare celor clasice, care există astăzi".

In privința pactului dela Helsinki, iarăși, Ceaușescu își are părerile sale: "Felul în care aceste chestiuni (drepturile umane) se discută astăzi este, într'un anumit fel, contradictoriu spiritului din documentele dela Helsinki".

Nimic nou, în aceste declarații. Sunt repetiții stereotipe ale lozincelor comuniste, cunoscute anterior din presă. Ceiace este nou, este motivarea poziției sale și șantajul pe care încearcă să-l facă, prin acest interviu, Nicolae Ceaușescu, ambasadorul Moscovei în România.

Căci, dacă nu acceptă libertate pentru naziști în România, nu este nici o problemă. Dar, chestiunea este mai gravă, căci nu acceptă libertate pentru nimeni, pentru nici un Român, și pentru nici o grupare politică. Nici un fel de libertate și nici un fel de drepturi umane, deci nu este vorba numai de "tipul de libertate" din America.

Să nu se uite, că Ceaușescu a semnat pactul dela Helsinki,în acel pact au fost incluse și recunoașterea drepturilor umane, din partea semnatarilor. O discuție asupra acestor drepturi și libertăți nu poate fi contradictorie "spiritului documentelor" semnate.

De ce a semnat aceste documente, care conțineau clauze precise asupra drepturilor umane, dacă ele erau în contradicție cu "spiritul documentelor" ?

Cum poate să fie creată democrația superioară, prin eliberarea a 19.000 de tineri din închisori și crearea de noi consilii de muncitori, în industrie, asta numai Ceaușescu poate ști, căci nu se găsește nici un text în manualele comuniste. Curios este că, Ceaușescu, nu menționează faptul grav că 19.000 de tineri- educați de formula comunistă- au ajuns în închisoare. Pe baza cărui principiu, eliberarea lor, duce la democrație de tip superior ? Consiliile de muncitori au fost create și aplicate- cu mulți ani în urmă- de Rusia Sovietică, fără rezultat. Ceaușescu, nu cunoaște istoria partidului comunist ?

Aceste motivări și elaborări ceaușiste sunt copilărești și ridicule, dar ele au fost formulate pentru a susține șantajul, care apare în altă parte a interviului :"Căci noi credem că prioritatea, în prezent, este să facem tot ce se poate ca să găsim căile pentru o mai departe colaborare". In vederile sale, Ceaușescu afirmă că această cooperare cu Statele Unite va înlesni slăbirea legăturilor sale cu Rusia Sovietică.

Aici, stă toată țesătura șantajului său politic.Cere să se treacă peste problema drepturilor omului, și să se întărească cooperarea. pentru a obține ajutor financiar, economic., tehnologic și prestigiu politic, acum când regimul său este deficitar, falimentar și aproape de dezastru. In felul acesta, Ceaușescu și regimul său ar slăbi legăturile și dependența față de Soviete. Numai că, acum, când are nevoie de sprijinul american, deci nu poate depinde de Moscova, pentru a-și consolida poziția, pe plan economic, Ceausescu, totuși își menține dependența de Soviete, refuzând să recunoască drepturile omului.

Când este slab și neputincios, cere cooperare, dar refuză să discute și să acorde libertăți. Când va fi tare și stăpân pe situația economică, cu atât mai mult, nu va avea nevoie de americani, și chestiunea drepturilor umane va fi, ca și acum, trecută pe alte planuri de discuție.

Este o confuzie de planuri, prin care Ceaușescu crede că va putea înșela buna credință a americanilor, printr'un șantaj ingenios.Noi credem, că pactul dela Helsinki, bun sau rău, este un bloc de principii, pe care șefii de State și-au pus semnătura. Refuzul de aplicare a unuia din principii duce, în mod natural, la anularea celorlalte.

Lui Ceaușescu nu-i rămâne decât să recunoască și să admită toate principiile, altfel, toată strategia lor politică (dirijată de Moscova) se va dovedi un castel de nisip.

George BALASU

ÎN PRAG DE MILENIU

FRUMOASA VESTE: DIVINA OMENIE

Vestea ne revine prin băjenia din lăuntrul țării. Din toate orizonturile copilăriei noastre. Din toate veacurile vetrei străbune. Pe cărări sfințite: drumuri betonate cu oasele părinților și fraților noștri, stropite cu sângele lor, spălate cu lacrimile mamelor și surorilor noastre, străbătute de dorul de-acasă, schimbate la față de marea speranță: ieșirea spre adevărata viață. Din ea țâșnesc, zilnic, mărturii pentru băjenia din afara țării. Le strâng într'o singură veste. Iat-o:

"Si voi și noi am parcurs o experiență de viață diferită, fiecare în felul lui. Din cauza asta, unii de la voi, "români sau apuseni de origină română", ne privesc cu niște ochi ce par a veni din afara nației noastre. Totuși și voi și noi suntem și trebuie să ne regăsim Una. Trebuie să revenim la aceeași rădăcină și să aspirăm spre același scop. Acest lucru este posibil numai și numai prin Dumnezeu, regăsindu-ne unitatea și efortul în El".

Concluzia mărturisirilor de-acasă se potrivește cu aceea a cercetătorului din Apus: "Ne-a surprins și ne-a bucurat foarte mult când ne-am dat seama că putem avea un limbaj comun cu tine. După ce a trecut o viață peste noi, am ajuns la aceeași concluzie care reprezintă temelia eforturilor noastre viitoare. Viața poate fi viață în măsura în care poate fi înțeleasă și aspiră a fi trăită teandric. In ultimele decenii ne-am schimbat și noi profilul preocupărilor noastre axându-le pe teologie. Acolo ne-am găsit împlinirea".

Intuițiile martirilor devin certitudini științifice. Intrebările supraviețuitorilor sunt grele. Dar făgăduințele tuturor, senine: "Legile casei divino-umană trec prin casa fiecăruia. Ele lucrează pentru toți, prin fiecare. De ce le ascund, la voi, cei ce au libertatea să creadă (numai?) în Dumnezeu? De ce le ocolesc cei ce (tot la voi) au dreptul de a vorbi (numai?) de drepturile omului? Ce să mai spunem de ceilalți? De cei ce prigonesc și pe unii și pe alții. De cei ce sunt robii tuturor tăgăduirilor. Noi trudim și pentru ei. Adâncim știința divino-umană. De ne va fi dat, vom accepta și moartea. Dar voi ne puteți ajuta mult. De ce să nu trăim și noi clipa adevăratei revederi?"

Consfătuirea noastră trebuie să treacă întâi prin cenzura din țară: "O să-ți scrim felul în care vedem problema teandriei în sine și transpusă în viață (în măsura în care va fi posibil prin cenzură). Ți-am scris toate acestea pentru a-ți arăta că și la noi a existat și există, în limitele posibilului, o năzuință conspre a nu face tranzacții împotriva conștiinței cu satana".

Ocolind sau înfruntând urgiile istoriei, cărările adevărului duc spre plinirea vremii românești: "In general, preoții care obțin pașapoarte sunt oameni "cuminți", "ascultători", adică "înțelepți". Nu le negăm adevăratele merite. Dar nu le putem trece cu vederea ceeace nu-i frumos. Le obiectăm că nu fac o teologie vie, creatoare, o știință care să spulbere sloganele din veac. Alte ori ne reprezintă în Apus oamenii zilei de mult mai mică valoare. Dar probabil toate la vremea lor. Există o "plinire a vremii" în toate .

E cea mai frumoasă veste în trei decenii de pribegie. Ea luminează întreaga Istorie a Românilor. Istoria unui neam născut odată cu Biserica creștină. Istoria unei țări despre care arheologia și alte științe, încep să ne aducă vești neașteptate.

Demostene NACU

CĂTRE REDACȚIE

* München,GERMANIA- Dela început țin să vă felicit pe toți colaboratorii "Cuvântului Românesc" pentru tenacitatea cu care duceți lupta pentru cauza națională.

Intr'adevăr. ați reușit să faceți un ziar, care nu numai că-i cel mai bun ziar românesc din exil, dar care, pe zi ce trece, devine din ce în ce mai interesant.

Si,ceeace nu i-a reușit până acum nici unei publicații asemănătoare, să apară și regulat.

Drept să vă spun, încep să cred, că și în timpurile noastre se mai pot întâmpla mininuni. La toți vă doresc toate cele bune și multă sănătate.

Const. FOGHEL

* Fairfield, U.S.A.- Domnule Director. Citesc și-mi place ziarul. Este variat, bine informat și ne dă speranțe pentru viitor mai bun.....Dar unele articole sunt extrem de lungi. Dacă un scriitor nu-și poate expune clar ideia în 10 paragrafe, n'o poate face nici în o sută......fără supărare.

George MANIU

* Downers Grove, U.S.A.- Prin intermediul unor prieteni am aflat de excelenta D-stră publicație.

Numele meu este Săbău Mircea, sunt refuciat politic împreună cu familia în U.S.A. Aici lângă Chicago unde locuim suntem oarecum izolați și simțim lipsa unei informații mai largi, asupra problemelor românești.

De aceia vă rog să ne abonați la ziarul "Cuvântul Românesc" și dacă se poate să ne trimiteți și numerele apărute anul acesta. In afară de aceasta vă doresc succes în lupta ce o duceți.

Mircea SABAU

* Miami, U.S.A.- Dragii mei, faceți un lucru foarte bun ! Să vă ajute Domnul să continuați pe mai departe așa. Vă doresc săna tate și succes !

Pr.Dumitru DOBRIN

* Ridgewood, U.S.A.-Sunt de curând venit din România (dela Cluj) și doresc să corespondez cu d-stră și a deveni abonat al ziarului. Dacă este posibil a-și dori să vă dau și eu ceva detalii.Așî dori să pot scri în cazul că o să primesc din partea d-stră detalii și instrucțiuni.

Deoarece nu cunosc nici denumirea exactă a redacției mă adresez, cu această scrisoare, care sper să vă parvină.

G.I

* Instambul- TURCIA- Dragi și scumpi compatrioți, am găsit din întâmplare în gunoiul "lagărului de refugiați de aici din Kadicoy-Acibadem" un teanc de ziare românești. Noi auzisem că agenții și cei care lucrează cu autoritățile fac acest lucru, dar nu ne venea să credem. Acum avem dovadă...Vă rugăm să faceți d-stră acolo o reclamație la o organizație internațională, ca să se oprească acest lucru. Trăim în teroare de acești agenți care își fac de cap. Să nu vă surprindă dacă într'o zi veți auzi că le-am tăiat gâtul la câțiva. ...Nu mai pot să rabd..Nu mai pot ! Ii văd peste tot și aici în lumea liberă..

M.B

* Nauheim, GERMANIA- Am citit câteva numere din "Cuvântul Românesc" și mi-a plăcut foarte mult publicația d-stră. Prietenul A.L. mi-a sugerat să contribui și eu la ziarul d-stră... Nu mi-am făcut din ziaristică o carieră niciodată: în Tară am scris la "Cuvântul" pe când eram student și la "Vremea" precum și la unele publicații din exil.

Vă trimit primul articol, și voi colabora, dacă îmi indicați unele teme pe care le credeți interesante. In Tară am profesat avocatura. ...Pentru o confirmare a primirei prezentului plic, recunoștință.

Radu CAMILIAN

* Heilbronn, GERMANIA.- Deabia acuma ajung de a-mi reînoi abonamentul și cu ocazia asta am reușit să mai obțin încă două abonamente plătite, că nu știu câți din cei recomandați de mine a achitat abonamentul !

Unul mi-a spus că sunt nebun ? am râs și l-am lăsat în pace, probabil că are înclinare de stânga, îl știu că face voiajuri în țară și da, nu vrea să se pună rău cu "tovarășii" !......Am pierdut o luptă, dar asta nu înseamnă să abandonăm bătălia și să fim docili cum ne recomandă reprezentații lui Ceus ! Chiar dacă nu vom mai avea fericirea să vedem și să trăim ziua eliberării țării, datoria noastră este de a ne face datoria de "buni români".

Vă urez mult succes și sănătate de a duce mai departe lupta în care sunteți angajați.

Cu cele mai sincere și urări de bine.

I.BURUIANA

NOI VREM PĂMÂNT

70 DE ANI DE LA RASCOALA DIN 1907

Partidul comunist român, absolut inexistent în viața politică a României între cele două războaie mondiale, a încercat și continuă să altoiască pe măduva partidului social - democrat și a organului ei oficial "România Muncitoare", merite ce nu-i aparțin câtuși de puțin. Neavând însă un trecut istoric, pe motivul c'a fost refulat întotdeauna de către Neam și Tară, nereusind să trimită în camera deputaților sau în senat nici măcar un delegat, decându-i România Românie, prin furtișag, prin odioasă minciună și prin mistificare, încearcă să-și atribue merite absolut nemeritate.

Dovada cea mai irefutabilă pe această temă, este și rămâne, pentru istoria zilelor noastre, numărul 3 din luna Martie 1977 a revistei "MAGAZIN ISTORIC", care închină răscoalei țărănești din anul 1907, opt pagini (18-25).

In cadrul articolului: "1907 TARANIMEA S-A RIDICAT CA UN SINGUR OM" și în rândurile subtitlului "De ce s-au răsculat țaranii?", citim: "Cauza fundamentală care a determinat marea ridicare la luptă a țărănimii a reprezentat-o nedreapta stăpânire a pământului, predominantă în multe locuri ale țării". Ceea ce, fără doar și poate, este absolut adevărat.

Mai departe, în cadrul aceluiași *articol, citim:* "Tărănimea - clasa socială cea mai numeroasă, forța principală a luptei milenare pentru apărarea libertății și independenței patriei, pentru unitate națională și progres social, prezență dinamizatoare în momentele de răscruce ale plămădirii statului român modern - a fost nevoită să pășească pe calea răscoalei pentru a-și cîștiga dreptul legitim la viață liberă și demnă. Prin amploare și intensitate, prin profunzimea obiectivelor lapidar formulate, prin imperativul "Noi vrem pământ!"

SI, PAMANT au vrut răsculații țarani ai anului 1907, înfruntând cu piepturi deschise, pentru această dreaptă cauză a lor, gloanțele stăpânirii ce au trimis în morminte pe 11.000 dintre ei. Moartea lor, n'a fost însă atunci, zadarnică, căci în anii ce au urmat, au avut loc reforme agricole și țăranii au fost împroprietăriți, dându-li-se pământul pe care l'au cerut, pentru ei și pentru urmașii lor. Odată cucerit acest drept, acești fii ai pământului nu numai că și-au făcut viața cea de toate zilele pentru ei și familile lor, dar au reușit să și îmbogățească piața de consum a satelor și orașelor cu surplusul muncii lor, fără lipsuri simțite și fără cozi în fața prăvăliilor de distribuție a produselor agricole. Si asta, chiar în tot timpul celui de al doilea război mondial, până când - ni se spune în același articol - "Sub conducerea încercată a Partidului Comunist Român, forțele revoluționare au înfăptuit reforma agrară din 1945 . . . Crearea proprietății socialiste în agricultură" . . . Furându-i țăranului palma de pământ pe care o plătise cu sânge în timpul răscoalei din 1907 și pe care o muncea cu dragoste, partidul comunist român a dovedit, cu vârf și îndesat, cât de "încercat" era în materie de economie agrară, căci de atunci, de la acea dată sinistră în istoria României, au început lipsurile de tot felul și cozile în fața prăvăliilor, ceea ce se mai poate vedea cu regularitate și astăzi, după peste 30 de ani de conducere comunistă.

In "CONTEMPORANUL (Nr. 14,8 Aprilie 1977), Prof. dr. Ion Bulborea, ne dă câteva date statistice în articolul: "SATUL ROMANESC CONTEMPORAN" (pag. 3). Aflăm astfel că: "Aproximativ 91 la sută din suprafața agricolă a țării se află în proprietate socialistă". . . Că: "In 1975 ogoarele țării erau brăzdate de 213,652 de tractoare . . . față de numai 4,850 în 1938, an de vîrf al economiei antebelice . . . 17,912 combine auto-propulsate, 46,462 semănători mecanice și numeroase alte mașini agricole practic inexistente în regimul trecut". . . Că iarăși: "De la 8.982,500 tone cereale în 1938 s-a ajuns la 15.265,800 de tone în 1975; în 1976 s-au obținut 20 milioane de tone, cea mai ridicată producție din întreaga istorie a țării noastre".

Si cum cifrele, zice-se, vorbesc de la sine, iată, noi nu încercăm a le desminți. Dar ne întrebăm, și credem pe bună dreptate: cum se face anume că în anul 1938, citat de autor ca "an de vîrf al economiei" românești, cu toate că ogoarele țării au fost brăzdate de numai 4,850 tractoare și că, totalul de tone de cereale a fost de numai 8.982,-500, noi care tocmai terminam liceul în acel an, n'am văzut nici lipsuri și nici cozi în fața prăvăliilor de consum, dar am citit în chiar presa oficială a partidului comunist din România că în anii citați de autor, adică 1975-76, cu toate că se ajunsese la o producție de cereale de 15 și respectiv 20 milioane tone, populația țării îndura lipsuri și făcea cozi pentru o pâine, pentru câtiva cartofi, cepe, castraveți, roșii, ca să nu mai vorbim de carne, lapte sau zahăr. Cine nu ne crede, n'are decât să răsfoiască colecțiile ziarelor partidului și să citească rubricile: "NE SCRIU CITITORII". Noi, ne rezumăm a documenta cele afirmate mai sus cu o epigramă din volumul "EPIGRAME" de Ion I. Mioc, (Editura Litera, București, 1972):

La magazinul cu produse lactate
din cartierul meu, în unele zile lipsește laptele.

De vrei lapte, pleci în cursă,
Procedînd ca-n epopee,
C-a rămas unica sursă
Sus pe cer . . . Calea Lactee.

Dacă lipsurile acestea și-au făcut ecou până și în literatură, mai este oare nevoie de a documenta incapacitatea partidului comunist român de a rezolva una dintre cele mai vitale probleme omenești, adică, pentru a o spune cât se poate de brutal, să umple burțile înfometate ale cetățenilor țării?

Cei 11.000 de țărani români, care au plătit cu viața lor dragostea de pământ în 1907, ridicați în slăvi pentru curajul lor, după 70 de ani, de presa comunistă, s'au întors, fără doar și poate, cu fața în jos în mormîntul lor.

Nicolae Novac

CUM PUTEȚI VIZITA PE GRATIS ROMÂNIA ȘI CU

DANSATOARELE ÎN BRATE "LA CALUL BĂLAN"

Marele patriot de afaceri naționale, Vasile Trepăduș, mă chemă astă noapte la telefon. Era foarte voios:

- Vrei să mergi în România ? Două săptămâni ? Drum, dus și întors; casă, masă și amuzament c'o dansatoare în brațe ?

- Imposibil, îi răspund eu, astea costă bani și Ceaușescu cerșește dolarii cu căciula.

- Taci s'ascultă, mă întrerupe Trepăduș, nu ți-am spus încă programul: Ești primit la Otopeni de Virgil Cândea dela Asociația România, care ne fotografiază pentru "Tribuna României", apoi mergem la hotel unde ne așteaptă mezelicurile.

A doua zi suntem conduși la Brașov și luăm masa la "Cerbul Carpatin", tot acolo facem degustare de vinuri (vreo 16 soiuri). După ce am tot "gustat", ziariștii dela Scânteia" ne'ntreabă dac'am văzut bogățiile din țară. Stii, când ești beat, vezi dublu.

Dela Brașov vizităm Castelul Peleș dela Sinaia care-i jumătate muzeu, jumătate coana Leanca.

- O vedem și pe coana Leanca ?

- Ce să caute ea la Peleș ? Aci-și ține doar blănurile de iarnă, vara stă la Neptun că-i place să umble în bikini.

Dela Peleș, continuă Trepăduș, mergem unde stăm 3 zile și luăm masa la restaurantul " Calul Bălan ". Să vezi acolo dansatoarele cum se așează în brațele clienților pentru fraternizare.

- Trăiască surorizarea, răspund eu supra-convins, spunem ce trebuie să fac și, am făcut.

- Foarte simplu, îmi explică Trepăduș, mai întâi formezi o organizație socială, culturală și de ajutor. Numește-o cum vrei: "Crainicii Bâlbâiți", "Ziariștii fără Virgulă", etc.

După ce am înjghebat organizația culturală mai avem nevoie și de un organ oficial: O fițuică cu nume pompos, cum ar fi "Statele Unite", și, unde, după ce ai afirmat că ești democrat și iubești mămăliga, inserezi o notiță: "Coana Lenuța a plecat la Paris să-și ajusteze peruca" ! Atâta scrim și după aia îl așteptăm pe Niculae Niculae dela Washington să ne bată la ușă.

- Păi ce are peruca Lenuței cu plecatul în România ?

- Ai să înțelegi imediat, continuă Trepăduș cu elocvență de fiscal: Noi trimitem ziarul Lenuței, Lenuța cum îl citește se înfurie ș' zbiară la Niculiță. Niculiță adună Biroul Politic al Comitetului Central și zbiară la ei: Atacurile din presa capitalistă contra perucilor trebuiesc oprite ! Bate cu pumnul în masă și iese trântind ușa.

După ce pleca Niculiță (îmi explică mai departe Trepăduș) Cece-ul convoacă imediat Secece-ul, care convoacă Pisecece-ul și cu toți zbiară la ministrul de externe George Macovescu. Iar Macovescu, pune mâna pe telefon și începe să zbiere la Niculae Niculae din Washington: " Te trimit la Vladivostoc dacă atacurile contra Lenuței mai continuă ! Ai dolarii dela contul 1.000. Mituește-i pe cei dela organizația care scoate ziarul "Statele Unite". Apoi Macovescu zbiară și mai tare: Ai înțeles ? și închide telefonul.

Vezi, spune Trepăduș triumfător. Niculae are de ales: ori se împacă cu noi, ori pleacă în Siberia ! Dar noi trebuie să ne ținem pe redute.

Nu acceptăm nici măsline, nici vin și nici păpușe de vânzare. Noi vrem pur și simplu, o excursie în România cu dansatoarele în brațe !

- Trepădușule ești un geniu. Mâine adun trei inși și ne culturăm în societate înregistrată.

A doua zi, seara, m'am dus să-i spun vestea bună dar l-am găsit tare amărât.

- Mi-au furat alții ideia și acuma hoții fraternizează cu dansatoarele pe pulpe "La Calul Bălan".

Stroe MOLDOVANU

DREPTURILE OMULUI A LA BREJNIEV CETIRE

"Tovarase Vance, in Matusa Matusca Rusie, fiecare cetatean are libertatea de a gandi cum ii place. Dar Derbedeii astia Insa nu si-au pastrat gandurile pentru ei insisi"

SCRISOARE CU TÂLC

* BUCURESTI, România- "..Trăim, cred eu, într-o lume a întunericului, cînd greutățile vieții îl fac pe om să nu mai fie om. S-au născut și-și fac loc în viață idei și oameni care s-au pus cu tot dinamismul să distrugă și bruma de bunătate ce mai rămăsese în oameni.

Am ajuns oare pe spirala de ascensiune în dreptul generatoarei înălțată în epoca sclaviei și robiei și trăim aceste nenorociri într-o așa zisă formă modernă ?

Dacă istoria și viața se desfășoară în cicluri, atunci s-ar putea să fie așa.

Nu mă cred încă un învins, dar mă simt exact ca acel bătrîn care apropiindu-i-se sfîrșitul își adună copiii și nepoții să le spună cum a fost și cum ar trebui să fie, sau mai exact cum spunea Octavian Goga în poezia: "Cîntă moartea":

"Si cum sub tîmpla mea fierbinte,
O lume veche îmi reînvie,
Nu cîte-au fost îmi vin în minte,
Ci cîte-ar fi putut să fie". . .

Sau tot Goga în: " Am fost":

"Drumeț îndrăgostit de soare,
Am fost o harfă spînzurată
Pe-o streașină de închisoare". . .

Așa cum vezi, puterile noastre sunt prea mici, aș vrea totuși să pot să-mi descarc odată sufletul de greutățile ce-l apasă și să pot spune cum spunea Bărnuțiu: " Dixit et salvavit animam mea"...

Rândurile de mai sus, reproduse întocmai dintr'o scrisoare a unui distins intelectual român, vorbesc credem de la sine și descriu atât situația cât și starea de spirit din România de azi, Ca atare, credem că orice comentariu din partea noastră, este absolut inutil.

Ionel CERNEA

OCCIDENTUL ȘI ROMÂNII

URMARE DIN PAG. 1

se încearcă, e drept în total răspăr, să li se facă altă minte și altă simțire decât acelea ale tradiției și culturii românești, alta decât a umanității creștine românești, veche de peste un mileniu. Copiii sunt luați dela trei-patru ani de stat, de guvern, și dela această vârstă sunt aruncați la moara "formării omului nou", omul schematic care nu va fi niciodată decât o ființă deformată moral și intelectual, al marxism-leninismului.

S'a constatat că generația care în 1944 avea abia vârsta copiilor de grădiniță, nu a ieșit, cum se spera, prin 1964 ca o "generație a omului nou" ci așa cum s'a văzut a ieșit tocmai bine o generație critică, o generație care cerea adevăr, libertate, românitate și nici nu voia să audă de marxism-leninism. După ce s'a constatat acest fiasco s'a trecut la măsuri din ce în ce mai drastice, până s'a ajuns la confiscarea copiilor încă dela vârsta de grădiniță, pentruca astfel să se scoată o generație de "om nou", marxist-leninist până la măduvă. Ceea ce nu va ieși, dar se va ajunge la un trist hibrid, confuz, un "om nou" dar în sensul cel mai negativ, un timorat, fără curajul gândirii și al întreprinderii, supus apatic și închis în el însuși, însingurat, fără tinerețe, adică fără vârstă. Pământul și cerul românesc erau vii în oameni pentrucă erau legate paideumatic de sufletul românesc, unitatea dintre om și loc a cimentat o tradiție, o cultură, o viață afectivă nestânjenită, nedrogată de ciocanul psichologic al propagandei ucigătoare și de gândire și de simțire. Copiii crescuți începând de azi dela trei-patru ani în marxism-leninism, cu un sovinism de suprafață numit "Patriotism socialist", dar care nu este decât un sectarism bigot fără nicio bază de realitate, vor fi peste douăzeci de ani o generație de "om nou", dar vai de capul acestui om desumanizat. Marxist-leninist nu va fi în orice caz, pentrucă s'a văzut la alții cum nici în 60 de ani nu se pot fabrica suflete "marxist-leniniste", dar ca și la alții vor ieși niște sceptici, blazați încă din copilărie, cu singur orizont parvenirea ca funcționar privilegiat, necreator pentrucă n'a avut educația inițiativei personale și cu evadări primitive, începând cu alcoolismul. Repetăm că acest lucru s'a dovedit ca atare la alții cu câteva generații de "om nou".

Pentru acest nefericit "om nou" de mâine, desrădăcinat din umanitate prin marxism-leninismul integral, nu vor putea fi făcuți vinovați cei o mână de Români din Occident, care nu se desrădăcinează și nici nu pot desrădăcina pe nimeni, și nici Occidentul care nu are cum să desrădăcineze coloniile altora.

Unul din păcatele de care este acuzat Occidentul "în declin" de azi este gradul ridicat al delicvenței în general. Cu prilejul aniversării unui secol dela declararea independenței reale din 1877, s'a dat în România o amnistie. Cum se spune că deținuți politici nu există, înseamnă că au fost amnistiați delicvenți de drept comun. Mai întâi că o aniversare națională, a unui secol dela independență, nu are nimic de-a face cu delicvenții de drept comun, este cea mai elementară constatare a bunului simț. La o asemenea aniversare, a unei independențe naționale, ar fi corespuns o amnistie a unor deținuți politici, care în cazul unei țări marxist-leniniste ar fi niște anti-marxiști-leniniști, deci oameni cu spiritul independenței naționale și personale.

Numărul delicvenților de drept comun amnistiați este surprinzător pentru o țară în principiu perfectă, în care tocmai dată fiind perfecția "moralei socialiste", este normal ca ne-socialiștii să se întrebe de unde s'au scos de-o dată 28.500 de amnistiați, când se știe că orice amnistie reprezină nu un sfert, treime sau jumătate din deținuți, ci un mic procent. Acest mare număr de amnistiați dă de gândit și obligă la concluzia că în România de azi sunt mulți mai mulți delicvenți decât erau în România Mare. Așa dar, după 33 de ani de marxism-leninism cu subjacenta "morală socialistă", delicvenții au crescut considerabil ca număr, față de România ne-socialistă, în care niciodată nu se puteau da dintr'o dată aproape 30.000 de amnistii, pentrucă ar fi criminali, odată cu unii amnistiabili.

Nici Românii din Occident, nici Occidentul în genere, nu au nicio vină pentru nașterea nereușită, nici măcar cu forcepsul, a omului nou în România. După cum nici poporul român care nu poate fi marxist-leninist.

Nici Occidentul în general nici Românii din Occident în particular, nu pot avea nici cea mai vagă influență asupra poporului român, asupra simțirii și gândirii lui. In schimb Românii din România trebuie să învețe din presa dela fața locului că Românii din Occident sunt niste trădători de patrie desrădăcinați, renegați, etc. etc., pentrucă stau în Occident și nu vor să audă de marxism-leninism. Asemenea argument este nul, pentrucă nici Occidentul sau Românii din Occident nu au nimic împotriva poporului român, după cum nici marxism-leninismul nu este românesc, nu a fost dorit de Români niciodată, nu a fost ales de poporul român niciodată și de aceea nici nu crede nimeni în el, inclusiv funcționarii care-și fac o viață materială mai bună decât copleșitoarea majoritate a poporului, ajungând dela mici până la cele mai feudale privilegii. Iar în fața tuturor instanțelor lumii normale rămâne deschisă întrebarea: cine are dreptul în această lume să decidă că singura legitimare a existenței unui popor este marxism-leninismul?

Andrei POP

POLITICĂ ȘI DEMNITATE NAȚIONALĂ

URMARE DIN PAG. 1

Marile acte de politică, înțeleaptă sau neînțeleaptă, din istoria unui neam, alcătuiesc icoana și temelia unui fundament îndreptar național. Vorbim de ziua de 23 August, pentru a proiecta evenimentele care o marchează pe panoul marelui îndreptar național, care are o imensă valoare de învățătură și orientare pentru aceia care, în zilele viitoare ale istoriei, vor trebui să hotărască în momentele și situațiile cruciale ale neamului.

Un lucru este sigur. Neamul Românesc a supraviețuit, în istoria lui, din spiritul marilor și micilor acte politice de demnitate națională. Dacă în zilele lui de mari încercări ar fi ales spiritul și politica aplicată de unii politicieni români, prin armistițiul și lovitura de stat, din 23 August 1944, am fi îndreptățiți să credem că ar fi fost vai și vai de existența lui. Căci cine ia calea îngenuchierilor, în fața dușmanilor și tiranilor de moarte, nu poate avea o soartă bună. O demnitate națională stigmată este o chestiune nespus de gravă. Este foarte clar că, în analiza și evaluarea retrospectivă a evenimentelor din neagra zi de 23 August, demnitatea națională este problema de căpătâi.

Această zi continuă să rămână o foarte vie și amarnică amintire. Nu, atâta, pentru cea ce tristele evenimente, legate de ea, au ținut ca să termine. Ci, mai mult și mai cu seamă, pentru cea ce ele au creeat. Căci problemele neamului de după ea, ne-au arătat și ne arată că sunt mai mari și mai grele decât cele de dinaintea ei.

Cei 30 de ani de comunism au scos și răsturnat neamul românesc din țâțânile lui și pe osia strămoșească a valorilor spirituale. Ei au stabilit un nemaipomenit record de tragedie națională.

Cuvintele lăsate cu limbă de moarte de marii domnitori români, și-o elementară cunoaștere a politicii comuniste, sunt un categoric îndreptar și-o mare învățătură, că a te asocia politic cu rușii și cu comuniștii înseamnă ați săpa singur groapa. In consecință, nici chiar argumentul ultimei șanse n'are voie să iasă din sfera învățăturilor istoriei și a demnității naționale.

Consecința imediată a politicii dela 23 August a fost prslăvirea dușmanilor, de moarte ai țării, ca scumpi și prețuiți eliberatori. Nu putem vedea în așa ceva decât o teribilă ironie a soartei. O ironie care a constituit preludiul (cu fața și pecete românească) al înscăunării comunismului în România.

Incheiem cu marea înțelepciune și învățătură, afirmată de poporul țării într'o zicală care circulă în România:

"România ar mai putea suporta un al treilea război mondial, dar o a doua "eliberare" NU !

Eugen BARSAN

TRĂITE ÎN ÎNCHISORILE RESERISTE

CUNOŞTINŢA CU JILAVA

I. A. ȘEITAN

Mi-aduc cu groază aminte de ziua când am fost transferat, dela "Talpa Iadului" din al doilea subsol al Ministerului de Interne, la faimoasa închisoare Jilava.

Auzisem vorbindu-se, în diferite feluri și pe diferite tonuri, despre acest teribil loc. Stătusem în celulele mai multor "Securități", cu oameni care trecuseră prin Jilava, dar eu încă nu avusesem ocazia s-o cunosc.

Pe deoparte eram bucuros că scăpasem de teroarea anchetei, cu bătăi și schingiuială, dela "Talpa Iadului", iar pe de altă parte eram îngrijorat de ceea ce mă așteaptă la Jilava.

La percheziția făcută în camera dela poartă, unde am stat zece ore în frig, am fost căutat până și în urechi și în . . . partea din dos a corpului. Mă întrebam de ce toate acestea, că doar abia mi se făcuse o percheziție, la fel de minuțioasă, când plecasem dela "Talpa Iadului". Cândva, mai târziu, mi-am dat seama că aceste percheziții făceau parte din arsenalul de "suplicii" ale criminalilor, care și-au înfipt ghiarele în trupul țării.

Cel ce n'a "trecut" prin Jilava e foarte greu ca să-și poată imagina cum arată pe dinăuntru această blestemată închisoare, care se află la mai mult de 15 metri sub pământ.

Partea centrală a închisorii se numește "Reduit". Este de formă rotundă. Celulele sunt făcute din ziduri reci de piatră, iar pe jos este beton. Fiecare celulă este prevăzută cu o singură fereastră, așezată spre curtea interioară unde deținuții își fac "plimbările". Dar în fapt, peste aceste ferestre erau bătute obloane de lemn, care blocau total lumina și aerul de afară. Aceasta a fost opera criminalului Maromet, care a ajuns ca să fie Director al închisorii.

Deși afară era zăpadă de o jumătate de metru, și-un ger de crăpau și pietrele, deținuții dela "reduit", sufocați de aerul îmbâcsit în care își duceau viața, stăteau, în celulele neîncălzite, aproape complect desbrăcați. Intr'o cameră de 20 de inși eram înghesuiți cam la 200.

Cei noi veniți în "reduit", trebuiau să se încadreze în regulile camerei. Și anume, să se instaleze pe beton, în apropierea "tunurilor" sau ciuberelor de lemn, în care ne făceam nevoile, și care miroseau îngrozitor. Așa a trebuit să fac și eu. Numai în măsura în care unii plecau, se putea avansa dela "șerpăria" dormitului pe beton, la "broscărie", la "raft" și la "cracă".

"Broscăria" era primul nivel de scândură deasupra betonului. "Raftul" era nivelul de scândură dintre "broscărie" și "cracă".

Pe "Cracă" stăteau numai aceia care aveau un stagiu de câtiva ani la Jilava. Majoritatea deținuților din camera în care am fost eu repartizat, erau foști ofițeri și oameni mai în vârstă. Intre ei: Gen. Emilian Ionescu, fost Aghiotant Regal; General Săvoiu; General Corne, care după aceea a fost băgat la camera "neagră" numărul 16 (cu apă pe jos) unde de altfel a și murit; Gen. Iliescu, jandarmul; Gen. Iliescu, infanteristul; Gen. Traian Teodorescu, fost comandant al Marelui Stat Major; Amiral Gheorgiu, Amiral Măcelaru, Amiralul Păiș și mai mulți Colonei și Comandori. Natural că pe lângă foștii ofițeri au mai fost și oameni politici.

La intrarea în Jilava mi s'a dat o gamelă militară ruginită și cu fundul spart, în mai multe locuri. Am astupat găurile cu petece rupte din cămașă. Intr'o asemenea gamelă ni se dădea mâncarea, cu ea mergeam la toaletă, în ea ne spălam cămașa și chiloții, cu ea beam apă și în ea ne spălam dimineața pe față.

Aproape zilnic aram scoși la "plimbare". Insă plimbarea își avea și ea momentele ei de groază. Trebuia să ieșim printre ciomegele fraților Ivanica, care ne loveau peste capete, spinări, fețe și picioare, cu o furie oarbă. Apoi când ne întorceam în cameră, găseam puținele lucruri, pe care le aveam, răvășite de percheziție.

Mai înainte de a ajunge la Jilava, auzisem câte ceva despre "șerpărie", dar nu mi-am putut-o imagina așa cum într'adevăr este. Un șir de corpuri omenești, cu înfățișări de schelete, care zac și dorm strâns unul lângă altul pe betonul rece. Dacă primul dela margine doarme pe stânga, tot rândul - adică toată șerpăria - trebuie să facă la fel, fiindcă fiecare dintre noi aveam ca spațiu vital numai 40 de cm.

După câtva timp la Jilava, mi-am dat mai bine seama că toți noii veniți treceau, la fel ca și mine, printr'o stare de nedescris de șoc, buimăceală și sperietură, când vedeau trupurile slabe și despuiate ale deținuților de pe priciuri. Trupuri schelete, care se sgâiau la fiecare nou venit, cu gândul că poate o fi vreunul cunoscut, care să știe ceva despre cei dragi de acasă.

Intr'o zi a venit Doctorul A. C. Nu mi-am putut da seama ce are în cap și în suflet, dar știu că a rămas mai mult timp pironit locului, cu priviri aruncate într'o parte și alta. M'am apropiat de el, l-am luat de mână, l-am dus în colțul dela "tunuri" și l-am întrebat dacă se uită cumva după cineva din familie. Mi-a răspuns:

-Nu caut pe nimeni din familie. Din fericire din familia mea sunt singurul arestat până acuma. Insă mă uit după "cracă", căci am auzit că deținuții dela Jilava stau pe "cracă". Și nu văd nicio cracă.

L-am compătimit cu înțelegere pentrucă și eu, înainte de a ajunge la Jilava, credeam că "șerpăria" și "broscăria" or fi având ceva cu șerpii și cu broaștele.

I.A.Seitan

PAGINI ÎNSÂNGERATE DE ISTORIE STRICT CONTEMPORANĂ

DIN DOSARUL UNEI CRIME PUȚIN CUNOSCUTE „BĂLȚILE DUNĂRII"

FAZA A DOUA

PLANIFICAREA EXTERMINĂRII INTELECTUALILOR

Radu DUNAREANU

După euforia fariseismului conferinței de la Geneva din 1956 a urmat amara trezire la realitate a toamnei maghiare înecată în sânge de tancurile rusești. (In treacăt fie spus, trupele rusești au trecut masiv folosind granița română, iar trupele românești, la ordinele Moscovei, stăteau gata să înăbușe revolta poporului care, în discursuri, era numit "frate").

Securiștii și-au schimbat uniforma. Celebrele șepci albastre au dispărut. Toți în civil. Frica, panica, intrase și în ei. După ce ordinea lor a fost reinstaurată, vitejii paznici români au răsuflat ușurați. Au trecut la represalii, au repus pe masă dosarele deja pregătite. Toți cei eliberați în 1956 au fost arestați din nou în 1958. Efectivele victimelor de la Canal, Gherla, din Mine și din atâtea lagăre și închisori, precum si altele noi, revin în beciurile securității. Plus cei care priviseră cu jind la revoluția maghiară. Curățenie totală. Elevi de 14-15 ani ce făcuseră "Organizație contrarevoluționară" ca cei de la Matei Basarab din București și alții, studenți, tot felul de profesii, sate întregi de țărani ce refuzaseră violent " pașnica colectivizare", până la bătrâni de 92 de ani, ca cei din lotul bisericii Sf. Elefterie Bucuresti, totul a fost arestat. Sistematic, pe loturi, planificați pe categorii sociale și profesii pentru ca în toată țara să se împământenească definitiv frica. Spiritul lui Cain lucra din plin.

Toate închisorile, mari și mici, erau suprapopulate. În 1958, la Gherla, erau mai multe suflete decât în orășelul cu același nume. Victime se recrutau mereu, dar închisorile erau limitate și canalul închis. Ideia salvatoare: lagăre în Bălțile Dunării. O nouă îndiguire. Victimele de câțiva ani în urmă putreziseră. Se puteau sedimenta alte cadavre.

De data asta s'a lucrat planificat. S'au făcut mai multe lagăre, cu multă sârmă ghimpată și mitraliere, împrăștiate în toată balta: la Grădina, Stoienești Luciu Giurgeni, Salcia, etc. Totul se chema codificat-formația MAI Ostrov.

Batalioane de soldați din trupele securității asigurau paza. Treaba torturii zilnice era dată pe mâna uniformelor albastre ale milițienilor din paza penitenciară. Mulți din ei, recent avansați după o scurtă trecere prin închisoare, după simulacrul de proces "Salcia" de care am vorbit.

Primul lot a sosit la Salcia în Septembrie 6-1959. Tineri, bătrâni, toate straturile sociale (chiar și un prinț), sănătoși și bolnavi (unul aproape orb și un pitic cocoșat), toate naționalitățile și religiile (chiar și un rabin și un hoge).

Prima victimă a murit pe 8 Sept. 1959 - mort de dizenterie. Cadavrul a stat in "baraca" construită în 1950 din pământ presat, împreună cu încă o sută de oameni, până pe 10 Sept. când a fost luat și îngropat. A fost un prim avertisment. La Stoienești a fost și mai rău. Nu existau barăci ci doar saivane în care dormiseră oile. Pământ, noroi, pe jos. Șobolani și frig.

S'a avut grijă ca nimeni să nu afle de data asta numele comandanților, care de altfel se și schimbau destul de des. "Cadrele" aveau tot confortul la care nici nu visaseră în satrele din care purcedeau. Victimele, în așa zisele barăci, fără foc, cu pământ (noroi) pe jos. Totul era tixit. Se dormea câte 5 (cinci) persoane în două paturi, iar paturile suprapuse pe trei și patru rânduri. Celebrul hârdău neacoperit și în curte o groapă pentru fecale. Apa se aducea cu sacaua din Dunare, unde se arunca și sacaua cu fecale. Din 1959 și până în 1962 nimeni nu a făcut baie așa ceva neexistând. Regim de alimentație special cu 250 grame de turtoi (peste doi ani s'a dat și pâine) și două polonice de zeamă, plus unul de altă zeamă, ciudat colorată, care se chema cafea în mod oficial.

După trei zile totul era organizat: oamenii desbrăcați de orice lucru civil și îmbrăcați în altele vărgate de doc. Mai în iarnă au căpătat așa zisele haine groase și manta. Interzis de a avea orice alt obiect de îmbrăcăminte în afară de cele date de mărinimosul și umanul stat socialist. Sistemul era același, cu brigăzi, dar de data aceasta brigadierul nu era de drept comun. Majoritatea erau foști ofițeri ai republicii închiși pentru cine știe ce motiv rizibil. Indobitociți de educație militară marxistă.

Li s'a spus: "Când terminați digul plecați acasă. Voi ați greșit față de republică, dar ceilalți sunt niște bandiți contrarevoluționari. Să-i forțați să termine digul. Cine se evidențiază pleacă mai repede".

Pe un fond criminal, detectat de specialiștii psihologi ai securității, promisiunea a prins și a dat roade. După chipul și asemănarea elitei clasei muncitoare s'a creat elita lagărelor de exterminare din Baltă.

O parte din victime erau închiși pentru refuz de colectivizare, printre care toți bărbații valizi de la 18 ani în sus ai satelor Răstoaca și Cudalbi din Moldova sau Niculițelu din Dobrogea. Țăranilor li s'a spus: "Vedeți? Aștia sunt intelectuali, au complotat împotriva colectivizării, v-au ațâțat. Datorită lor sunteți aici. Partidul înțelege greșeala voastră. Când terminați digul plecați acasă. Forțați-i pe bandiții ăștia de intelectuali să muncească". Și a început infernul . . .

Majoritatea erau intelectuali neobișnuiți cu munca fizică, unii cu peste zece ani de celulă. Scopul era exterminarea prin epuizare fizică. Deșteptarea la 4 dim., "cafeaua", număratul afară pe ploaie și frig câte o oră, apoi kilometri de mers pe jos prin noroi cleios, tipic de baltă, care rupea imediat bocancii vechi și scorojiți. Alții nu se mai dădeau și nici nu se reparau . . . Răni pe picioare, rosături infectate. Răni pe mână de la hârleț și târnăcop și de la roabă cu mânere metalice. Când era ger se lipea pielea de oțelul roabei. Program de lucru 12, 14 ore pe zi, după sezon. Cei închiși de mult au învățat și pe ceilalți să riposteze imediat brigadierilor, așa că aceștia au rămas la stadiul de amenințări și înjurături scârboase. Unul singur a lovit și a omorât: Andreica, la Stoenesti. A fost găsit de două ori lat în curte. Autorul, un sârb din Banat, condamnat pentru . . . titoism. (Andreica a fost eliberat, reabilitat și acum e colonel) In schimb paznicii loveau unde și când apucau. Soldații de pază au avut mână liberă să lovească. Cu tristețe trebuie să spunem că mulți din tinerii soldați, majoritatea, au lovit și au torturat pe nefericiții puși la dispoziția lor. Iar mulți dintre țărani au ascultat de îndemnurile administrației și "au demascat" pe intelectualii care se eschivau cum puteau de la acea muncă silnică, obligându-i, forțându-i, să muncească.

Cuvântările fac parte din uzanța ideologică comunistă. Nici în lagăre nu se putea fără ele. Primul comandant de la Salcia, un maior destul de "brunet" nu s'a lăsat mai prejos. S'a suit pe o movilă de pământ.

"Ați fost aduși aici pentru a fi reeducați prin muncă" (Termenul reeducare apare din nou, frecvent, în baltă). Apoi a continuat prin a se contrazice. "Să vă iasă din cap că veți mai scăpa vreunul. Muncă și atât. Dacă sunteți bolnavi, n'o să stricăm medicamentele poporului pe voi. Gloanțe o să vă dăm, nu medicamente" a conchis el citându-l pe ministrul său de interne Drăghici. Și s'au ținut de cuvânt. Nu avem spațiu tipografic pentru a povesti totul acum, în amănunt. O vom face altădată. Dar vom relata câteva exemple tipice, spre edificare.

ADEVĂRURILE LUI SOLJENITZIN DEPĂȘITE DE REALITĂȚILE BĂLȚII

Bătaia a făcut parte continuă din arsenalul lor ideologic. Dar aici, în Baltă, instinctele atavice au înflorit din plin. Era țara Nimănui. De data asta s'a urmărit și o productivitate oarecare. Au avut grijă să aresteze și ingineri topometriști și alți specialiști. Nici un contact cu specialiști civili, (Unul din topometriști, după 15 ani de închisoare, a murit în urma a șapte zile de carceră. Ocluzie intestinală. Mai avea 5 zile până la eliberare...) Neîndeplinirea normei se pedepsea automat seara, cu 25 lovituri pe pielea goală La poartă era un coridor unde victimele erau lungite, după indicația brigadierilor și bătute de soldații în termen. Pervetirea în masă a unui popor. Pe lângă durerea fizică și cea sufletească, că aparții unui popor care a decăzut până acolo încât fratele își torturează fratele.

A venit iarna. Frigul făcea foamea și mai cumplită. Erau ținuți după muncă afară pentru a mânca. In extrem de scurta noapte nu se putea dormi de miros, de durerea mușchilor și de cea a foamei. O foame celulară, după cum a mărturisit cineva. După cinci luni de muncă și lipsă totală de higienă, corpul se resimțea de mizerie. Oamenii căutau să se spele în ochiurile de apă adunate prin gropi. Au avut câini dresați care căutau aceste cazuri de intolerabilă abatere de la mizerie și rupeau victimele cu dinții. De atunci mulți nu mai pot iubi câinii . . .

In 12 Ianuarie 1960, un nefericit s'a ascuns într'o groapă și s'a spălat. Era o zi însorită și fără vântul uzual. In groapă era mai cald și omul s'a desbrăcat complect ca să se spele. A avut ghinionul să-l vadă un soldat din pază, cu binoclul. L-au luat pentru a servi de exemplu și celorlalți. A fost suit pe partea cea mai înaltă a digului, în pielea goală, și s'a turnat o găleată de apă rece peste el. A stat acolo până seara. O statuie de ghiață. Sfârșitul. Metoda fusese aplicată frecvent în etapa I iar acum a făcut-o un plutonier care fusese "condamnat" în urma procesului Salcia tocmai pentru aplicarea acestei metode de tortură!

Surprinzător, dar digul înainta. Mii și mii de oameni, cu puteri epuizate cărau, ca felahii egipteni acum 5 mii de ani, pământ, ca să înalțe acele piramide ale durerii și crimei. Noroiul făcea imposibil de urcat roaba pe dig, care uneori trecea de 10 metri înălțime. Erau înhămați la o roabă câte 3 - 4 și mânați cu bâtele. Țăranii munceau și raportau nesupunerea intelectualilor iar aceștia erau biciuiți seară de seară. Sute de oameni pe seară. Soldații se schimbau la bătaie, obosiți de loviturile pe care le aplicau conștiincios și cu sete.

La începutul lui Februarie 1960 a căzut brusc un frig de excepție, de cele mai multe ori sub-25 grade C. Soldații se schimbau la două ore, cu toate șubele și pâslarii lor. Victimele erau obligate să spargă pământul înghețat sticlă, cu târnăcopul. Focul interzis. Deoarece pământul înghețat primejduia calitatea digului, s'au oprit lucrările. Toată lumea închisă în barăcile neîncălzite și cu pereții ca și nimic. Inghesuiala făcea căldură ca în staulul de vite. Călăii au găsit un alt sistem de tortură. Intr'una din zilele deosebit de geroase, în toate lagărele, în același timp, oamenii au fost scoși afară la ora 8. Cu toate bagajele, care se rezumau la o amărâtă de traistă.

Percheziție. Până atunci mai toată lumea salvase de la alte percheziții câte ceva călduros. Acum s'a procedat sistematic. La un ger de minus 25-30 grade oamenii erau complect desbrăcați, în pielea goală, trecuți prin cordonul de paznici, cu loviturile de cismă de rigoare și apoi nu li se lăsa decât exact ce le dăduse socialismul: cămașa și zeghea, roasă și veche ca o cârpă de spălat vasele. Treaba se facea meticulos și încet, pentru că într'un lagăr erau circa 1500 de oameni și percheziția o făcea aceiași mână de paznici. Chinul a fost cumplit, de nedescris. Totuși, cu abilitatea pe care o au numai cei închiși, au mai fost salvate și de data asta anumite lucruri. Oamenii au răsuflat ușurați împărțind între prieteni ce se salvase.

A doua zi la aceeași oră, pe un frig identic, o nouă percheziție. Aceeași metodă. In plus s'au scos și saltelele, care s'au desfăcut și s'au golit de paie, unde se aflau și lucrurile ascunse. Tortura frigului a durat mult mai mult. A treia zi la fel. De data asta însă nu mai rămăsese nimic. Chinul în pielea goală a fost pur și simplu gratuit. Lumea se emoționează la citirea cărților de amintiri despre experiențele la temperaturi scăzute, făcute în lagărele naziste. Sunt exacte. Le-am citit și noi. Dar cred că sunt mai prejos decât suferințele la scară de masă aplicate în lagărele din Baltă. Si despre acestea nimeni nu știe nimic și nu vrea să știe, să creadă. Se spune: propagandă anticomunistă!

Am fi fericiți să scriem literatură de propagandă însă suferințele să nu fi fost reale. Din nenorocire ele au fost însă reale. Citiți cărțile lui Soljenițîn și o să constatați că slugile comuniste din Romania și-au întrecut cu mult învățătorii. Adevărurile lui Soljenițîn sunt minore față de chinurile detinuților politici din România.

Odată cu primele zile de primăvară au început și bolile. De foame, nefericiții tundeau iarba și o amestecau crudă cu zeama oficială pentru a umple stomacul veșnic gol. S'a început a se mânca sfeclă furajeră crudă. Sau hrean sălbatec, crud, rădăcini de stuf sau de alte plante. Toate acestea erau atinse și de șobolani. Așa au apărut primele cazuri de holeră și leptospiroză. Apoi febra tifoidă a făcut ravagii. Ocluziile intestinale, neoperate, dădeau morți cumplite. Furunculoza înflorea nestânjenită . Conform celor așteptate, intelectualii au dat procentajul majoritar de morți. Au murit pe paie tineri și bătrâni, laici și episcopi. Gropile le făceau soldații probabil, pentru că nimeni nu știe unde au fost îngropați . . . Mormintele lor înnobilează pământul plin de sânge și durere al Bălții.

După aproape doi ani, în 1961, s'au sesizat mărimile guvernamentale de primejdia molimei. Spitalul de la Constanța și-a golit o aripă de clădire pentru a primi scheletele încă vii. Doctorii au fost îngroziți. Bacteriologii căutau în tratate ce învățaseră despre leptospiroză și holeră, dispărute de aproape un secol. S'au luat niște vagi masuri higienice. S'a construit un fel de spital pentru toate lagărele, cu 30 locuri, s'a introdus apă curentă construindu-se castele de apă. Dar acestea nu pentru deținuți ci pentru fermele ce se pregăteau.

Bolile au venit ca o adevărată salvare. Fiecare spera să se îmbolnăvească și ori să moară, ori să fie dus la spitalul din Constanța-așteptat ca pământul făgăduit al Canaanului. Se căutau medote de a face febră puternică ca să fii suspectat de boală contagioasă. Cunosc cazuri de oameni disperați care și-au pus un strop de fecale în mâncare, de la cei tifici, pentru a fi siguri că se vor îmbolvăvi. Orice era mai de preferat decât Balta.

CONTINUARE IN PAG. 6

CUM ÎNȚELEG TRADUCĂTORII COMUNIȘTI SĂ-ȘI FACĂ "MESERIA"

La 15 Iunie, a.c., au început la Praga lucrările sesiunii anuale Comitetului olimpic internațional, la deschiderea căreia, președintele său, lordul Killanin, a rostit un discurs referitor la problemele organizatorice, politice și sociale ale jocurilor olimpice. In acest discurs - tipărit în limbile engleză, franceză și cehă - și pronunțat în engleză, lordul Killanin a spus printre altele: "Comitetele olimpice naționale și sportivii trebuie să fie apărați ca să nu devină instrumente ale orientării guvernului". Dar traducătorii cehi au înlocuit ultimele două cuvinte "orientarea guvernului" prin "interese comerciale", escamotând astfel una din crudele realități din țările comuniste și anume că sportul este un instrument de afirmare și propagandă politică. Dar lucrurile nu s'au oprit aici. Din textul discursului, au fost scoase pasaje întregi, printre care:

"Dacă ei constată că guvernele lor fac imposibil acest lucru, atunci, din nefericire, sportivii au de suferit un anumit timp până când situația este remediată. In lumea de astăzi există guverne de stânga, de dreapta și de centru care, din motive care pot fi justificabile pentru ele însele, acestea acționează în interesul propriei lor securități, prevenind astfel libertatea completă . . . Personal, regret orice restrângere a libertății individuale dar, repet, că aceasta este o problemă pentru guverne, ca și o problemă pentru sport, îndeosebi cel olimpic, cât și pentru Comitetul olimpic internațional, federațiile internaționale și comitetele olimpice naționale".

Aflând despre trunchierea textului său, lordul Killanin a cerut instituirea unei anchete care să descopere motivele acestei acțiuni, cât și pe autorii ei. Dar noi ne îndoim că această anchetă îl va numi direct pe vinovat, regimul comunist care îngrădește orice critică și libertate de expresie.

Oficialitățile comuniste au și oferit o palidă justificare: de vină a fost graba traducerii și tipăririi textului și nicidecum reaua intenție. Va fi oare lordul Killanin mulțumit cu acest răspuns?

Francis VARGA

DESPRE ORTOGRAFIA COMUNISTA

Gheorghe CIUCIU

Vrem să arătăm cât de neștiințifice sunt unele reguli ale noii ortografii și, totodată, vrem să arătăm cu ce scop a fost făcută ortografia care e acum oficială în R.S.România. Incepem cu regula privitoare la inițiala cu care se scriu denumirile popoarelor și ale lunilor.

Vechea ortografie a scris denumirile popoarelor și ale lunilor cu inițială majusculă. Această regulă însă n'a avut o motivare științifică, deoarece "vechea" gramatică n'a diferențiat în mod tranșant substantivele proprii de cele comune. Dar nici "noua" gramatică nu diferențiază transant cele două feluri de substantive, -- și atunci dece totuși ortografia comunistă scrie denumirile popoarelor și cele ale lunilor cu inițială minusculă? Unde e mai multă știință ?

O altă regulă despre care vrem să vorbim este aceea a folosirii cratimei în locul apostrofului atunci când cuvintele se rostesc împreună. Fiindcă în dezbaterea nostră privitoare la această regulă vom folosi noțiunile "eliziune", "formă absolută" și "formă conjunctă", vrem să arătăm ce înțeles dăm noi acestor noțiuni.

Pornim dela următoarele exemple: a) grupurile "nu are timp" și "n'are timp" se deosebesc între ele prin faptul că la cel de al doilea grup am elidat (suprimat) pe "u" dela "nu"; b) grupurile "o îndrept" și "o'ndrept" se deosebesc între ele prin faptul că la cel de al doilea grup am elidat pe "î" dela "îndrept". Așadar, prin eliziune înțelegem suprimarea uneia dintre vocalele învecinate dela cuvinte învecinate.

Pentru explicarea noțiunilor de "formă absolută" și "formă conjunctă", luăm acest exemplu: în grupul "îmi e sete", toate cele trei cuvinte au forma absolută (forma pe care o au în dicționare și în paradigme); dacă însă grupul acesta îl transformăm în grupul "mie sete", atunci din forma absolută "îmi" obținem forma conjunctă "mi". Așadar, forma conjunctă se obține din cea absolută prin omiterea inițialei "î".

Forme conjuncte au numai: a) unele forme flexionare ale verbelor auxiliare; și- b) formele de dativ și acuzativ ale pronumelor personale (la ceste cuvinte, "î" inițial nu e parte integrantă a cuvântului; are doar rolul de "proteză" atunci când rostim forma absolută). Să vedem acum cum a marcat vechea ortografie și cum marchează ortografia comunistă rostirea împreună a cuvintelor.

Vechea ortografie a marcat cu cratimă cazurile fără elidare, și cu apostrof cazurile cu elidare. Noua ortografie marchează cu cratimă atât cazurile fără elidare, cât și pe cele cu elidare. Deci autorii ortografiei comuniste nu pot să sesizeze faptul că, atunci când ne dăm seama că rostim împreună mai multe cuvinte, noi știm și care sunt acele cuvinte; și când știm care sunt acele cuvinte, atunci știm și dacă acele cuvinte sunt forme absolute, sau forme conjuncte, sau cuvinte cu sunete elidate. Și dacă știu care dintre cuvinte au sunete elidate, atunci dece eliziunea să o marchez cu cratimă și nu cu apostrof? E mai științific când procedăm grosso modo?

O a treia regulă -- și ultima--- despre care vrem să vorbim este aceea prin care ortografia comunistă decretează ca să nu se mai scrie "â", ci numai "î". In legătură cu această regulă, e nevoie să amintim teza lui I. V. Stalin privitoare la "fondul principal" al unei limbi.

I. V. Stalin spune că "naționalitatea" unei limbi trebuie stabilită după importanța pe care o au unele dintre cuvintele care formează fondul principal al acelei limbi. Dar ce se înțelege prin "fondul principal" al unei limbi? Ne spune Al. Graur, care a întocmit fondul principal al limbii române: "Am stabilit o listă a cuvintelor care constituie, după părerea mea, fondul principal al limbii române. Alegerea, ca orice alegere, a fost subiectivă." Iată acum ce spune Al. Graur despre fondul principal al limbii române -- întocmit după păreri personale: "influența slavă în vocabularul nostru se dovedește foarte importantă în momentul când constatăm că aproximativ 20 la sută din cuvintele care fac parte din fondul principal al limbii române sunt de origine slavă." Dar Al. Graur mai spune și că "elementul latin din fondul principal al limbii noastre reprezintă aproximativ 60 la sută", -- însă din constatarea aceasta nu trage nicio concluzie. Deci, și când se trag concluzii, se lucrează după criterii subiective.

Dar nu e așa de important faptul că cea de a treia regulă despre care discutăm nu e numai neștiințifică, ci chiar antiștiințifică; important este faptul că ortografia comunistă cere să se scrie "mîna", "sînge", "cîmp" etc., ca să nu se vadă caracterul latin al limbii române, ca să nu se vadă asemănarea cu " manus ", " sanguis ", "campus" etc. Important este și faptul că la început noua ortografie a scris "romîn", "Romînia", "Pîrvan", "Brîncuși" etc. -- și numai când străinii au protestat -- chestia cu Tudor Arghezi a fost regizată -- atunci ortografia comunistă a spus să se scrie aceste cuvinte cu "â".

Si mai bine ni se va lămuri scopul noii ortografii dacă ne reamintim aserțiunea lui I. V. Stalin că o națiune trebuie să-și ia denumirea dela țara în care locuiește. Iata și fapte concrete.

Când a fost creată republica sovietică Moldova, conducătorii din Kremlin au spus că locuitorii acelei țări sunt "moldoveni", nu români; așa că atunci când scriu "moldovenește", să nu scrie cu litere românești, fiindcă limba "moldovenească" este complet diferită de cea românească. Si atunci cu ce litere să scrie? Kremlinul le-a răspuns: cu litere rusești.

Oare e departe ziua când Moscova îi va impune Bucureștiului să schimbe numele țării, -- deci și al locuitorilor ei, -- deci și al limbii locuitorilor? Știți că ortografia comunistă nu spune numai că "mîna", "sînge", "cîmp" nu trebuiesc considerate cuvinte de origine latină, ci mai spune și că dela "România" derivă cuvintele "român", "româncă", "românește"?

Tine-te bine, popor românesc, căci printre fii tăi sunt destui care niciodată nu te vor părăsi!

DIN ÎNCEPUTURILE CREȘTINISMULUI ȘI ORTODOXIA LA ROMANI

EU.PREOTEASA

In timpul ocupației Romane în Dacia, religia creștină, era oficial interzisă. Impărații Romei fiind păgâni, căutau să înăbușe răspândirea noii religii. Cu toate acestea, creștinismul se bucura de o puternică răspândire atât în întreaga Peninsulă Balcanică precum si în provinciile ocupate de Romani din nordul Dunării. Dovadă că numărul creștinilor era mare, este sforțarea disperată a păgânismului de a-l extermina. Aproape trei secole Biserica creștină a avut de îndurat persecuțiuni sângeroase din partea păgânilor. Ele au fost în număr de 10. Cele mai cumplite însă, au fost pe timpul împăraților: Neron, Marcu Aureliu, Deciu și Dioclețian. Impăratul Traian a oprit printr'o lege întrunirile secrete. Pliniu cel tânăr, proconsulul Bitiniei, îl întreabă printr'o scrisoare, dacă trebuie să pedepsească cu moartea pe creștinii care nu se supun acestei legi. Arată apoi că, creștinii nu sunt nici imorali și nici periculoși pentru existența statului. Impărații păgâni au căutat, prin orice mijloace, să înăbușe creștinismul chiar din fașă, deoarece îl credeau ca o piedecă în existența și desvoltarea statului. In acest scop, ca cei ce aveau toată puterea lumească în mâna lor, au recurs la cele mai grozave și înfiorătoare chinuri: creștinii erau jupuiți de piele, trași în țapă, răstigniți, înecați, sdrobiți de greutăți, aruncați la fiare sălbatice în circuri. Aceste prigoane au făcut mult rău Bisericii; dar au avut și o parte bună: moartea plină de curaj a sutelor de mii de martiri pentru credința în Christos, a întărit pe cei slabi în credință și a încredințat pe păgâni, că: creștinismul este de origine dumnezeiască. Sângele martirilor a fost sămânța creștinilor. Prigoana a 10-a a lui Dioclețian, a fost cel din urmă spasm neputincios și disperat al păgânismului, care își simțea sfârșitul apropiat.

La încetățenirea creștinismului atât în nordul Dunării cât și pe ambele maluri ale marelui fluviu au contribuit considerabil câțiva misionari predicatori, dintre cari amintim: Sf. Niceta de Remesiana, născut Daco-Roman în localitatea din Dacia Aureliană, Remesiana. Misionar al bisericii latine din Illyricum, a predicat la Bessi, la Geto-Daci, ca și la Goți și Sciți. Predicarea lui a fost în timpul când ereticii atacau cu înverșunare Biserica; când s'au ținut cele două sinoade Ecumenice: Niceea (325) si Constantinopole (381).

Sfântul Sava Gotul, de origină din Asia. Despre el găsim multe mărturii autentice mai cu seamă în epistolele Sf. Vasile cel Mare către Iunius Soranus, ducele provinciei Schythia Minor. A predicat în câmpia gotică din sud-estul Carpaților, în ținutul vecin cu Dobrogea de azi, deci în Bărăgan. Ținând seamă de faptul că predecesorii săi Audius și Ulfila, care au predicat la Goți creștinismul de factură ariană (învățătura ereticului Arie), Sf. Sava a predicat credința ortodoxă. Când Athanaric regele Goților a pornit prigoană împotriva creștinilor, Sf. Sava a fost înecat în râul Buzău, ce se chema pe atunci Musaeum în anul 372.

Biserica Creștină a trecut deci biruitoare prin cele 10 prigoane ale împăraților păgâni iar în anul 313 și-a primit libertatea cultului prin Edictul dela Milan, dat de primul împărat creștin Constantin cel Mare. Acest mare vizionar și sfânt în Biserica Ortodoxă, a mutat capitala imperiului roman în Bizanț, iar religia creștină a declarat-o religie oficială a imperiului.

SCHISMA MARE

Peste Biserica Creștină s'a abătut o mare și grea nenorocire, după zece secole dela întemeierea ei. Numai două secole și ceva au trecut dela ultimul sinod ecumenic (Niceia 787) și trupul Bisericii e sfârtecat în două prin schisma de la 16 Iulie 1054.

Până la această dată Biserica a fost una și nedespărțită. Certurile dintre Biserica de apus și cea de răsărit începuseră încă din a doua jumătate a secolului al 9-lea. Cauzele care au dus la această schismă au fost:

a) Invățătura apusenilor, că Sfântul Duh purcede și dela Fiul (filioque).

b) Pretențiunea papilor în privința supremației. Adică: Ei sunt capul văzut al Bisericii, locțiitorii Mântuitorului pe pământ iar ceilalți patriarhi le sunt subalterni.

c) Disputa în privința bisericii bulgare. Bulgarii, care au primit creștinismul de la Constantinopol, cerură dela papă, prin principele Mihail Bogoris (întâiul rege creștin al Bulgarilor, botezat la 861), ca să le trimită episcopi latini. Probabil, de teamă ca să nu-și piardă independența politică, dacă Biserica lor ar fi rămas supusă patriarhiei din Constantinopol. Papa Nicolae I cel Mare (858-867), le trimite episcopi și preoți latini, care alungară pe cei Greci. De aici, cearta.

d) Deosebirea dintre firea poporului grec și a celui roman și german. Grecii, înclinați mai mult spre problemele teoretice, abstracte; ceilalți, spre cele concrete, practice.

e) Dușmănia dintre Greci și Romani. Imperiul bizantin se credea singurul imperiu creștin. Când papa încoronă la 800 pe Carol cel Mare, ca împărat roman, lovi prin aceasta în fala imperiului bizantin.

f) Rivalitatea dintre papi și patriarhii din Constantinopol. Reședința imperială fiind la Constantinopol, patriarhii se credeau egali cu papii, acordându-le numai primatul de onoare. Papii vroiau ca să exercite din Roma puterea asupra întregii biserici, pe care înainte o avuseseră numai împărații. Patriarhul Fotie al Constantinopolului (820-891) printr'o enciclică către ceilanți patriarhi din Răsărit, aduce papilor acuzațiuni de inovațiuni. Pentru împăcarea celor două biserici, s'a convocat la Constantinopol un sinod, la care papa și-a trimis delegați. Șeful delegației, cardinalul Humbert, la 16 Iulie 1054, s'a strecurat în biserica Sf. Sofia și a pus pe sf. masă anatema împotriva patriarhului și bisericii de răsărit. Ruptura a fost făcută și ea a dat loc acestei mari schisme, care durează și azi. Astfel, Biserica apuseană s'a desbinat de bună voie de trupul ortodoxiei.

De nouă secole, dela marea schismă, Biserica Română a rămas ortodoxă, credincioasă învățăturilor fundatorului ei, Sfintei Tradiții și hotărârilor sinoadelor ecumenice, adică dreptmăritoare.

EU. PREOTEASA

BĂLȚILE DUNĂRII

URMARE DIN PAG. 5

Organismul uman, această minune neasemuită, rezista. Rezistența umană formidabilă, mai mult decât măsurile luate, au stins molima. In urma ei au rămas morminte necunoscute și nemarcate, tineri paralizați de pe urma leptospirozei, organisme măcinate și subrezite de febră tifoidă și holeră ..

Incetul cu încetul, după trei ani, digurile erau gata. Cei supraviețuitori au fost transferați în alte locuri de chin. In baltă au fost aduși cei de drept comun pentru lucrările agricole. Când totul a fost gata, câteva utilaje fotografiate au umplut ziarele cu mărturia despre eroismul clasei muncitoare care a îndiguit Balta și a desecat nu știu câte mii de hectare. E drept, clasa muncitoare și-a executat obiectivul: exterminarea unui număr cât mai mare de intelectuali, adversari presupuși aprioric ai regimului.

Mărturiile unor supraviețuitori, unii care au fost și în Rusia la Cercul Polar, sau pe Canal, sau în mine, atestă că ceea ce s'a întâmplat în Bălțile Dunării întrece cu mult chinurile lagărelor amintite mai sus.

Pe vremea aceea actualul șef al statului, cu grad de general maior căpătat la academia de securitate din Rusia, nu a știut nimic. Nimeni din cei ce se îmbuibă azi nu au știut nimic. Totdeauna alții au fost de vină, nu partidul.

Poate, cândva, Bălților Dunării le vom schimba numele. Le vom spune OSTROVUL SANGELUI.

Radu DUNAREANU

Datele acestui articol sunt extrase din materialul documentar al cărții în pregătire "In țara lui Cain stăpînă e frica".

DISCURSUL

Radu NEGOITESCU

“Conferinţa naţională a scriitorilor din Republica Socialistă România”, din 26-27 Mai 1977, a fost deschisă printr'un discurs adresat de către autorităţi scriitorilor.

Discursul oferă în spaţiu cam 2500 de cuvinte, iar în timp probabil lungimea unui film normal de o oră şi jumătate care însă pare de cinci sau şase ore, din cauza artei de-a bate apa în piuă.

Publicul compus se pare dintr'o mie de scriitori şi artişti a subliniat acest discurs cu aplauze dozate în diferite feluri: “ puternice, prelungite, vii, îndelungate, etc, ”, la care “ Luceafărul” nu se poate abţine şi adaugă: “cei prezenţi în sală ovaţionează, într'o atmosferă de puternică însufleţire şi entuziasm pentru Partidul Comunist Român, pentru Comitetul său Central, pentru Secretarul General al Partidului”.

Discursul a fost cum era normal să fie un discurs al Partidului Comunist, al Comitetului Central şi al Secretarului general, adică nu spune altceva decât se spunea şi în 1935 în Rusia Sovietică la asemenea ocazii. Pentru instanţele amintite lumea trebuie să aibă toată înţelegerea, pentrucă altfel, dacă nu ar fi cu toată rigoarea conservator marxist - leninist - stalinist, comunismul nu s'ar mai conserva ci s'ar dizolva. Dacă în 1985, comunismul nu va fi acelaşi lucru ca în 1935, va fi altceva decât comunism, ceea ce niciun comunist de azi nu doreşte. Cultura văduvită de partid şi instanţele respective ar duce inevitabil la o societate normală, ceea ce este intolerabil din punctul de vedere al comunismului.

Dar cine provoacă necontenit mirare sunt scriitorii. “Luceafărul” reproduce fidel declaraţiile lor după acest discurs, şi arată un adevărat marathon al întrecerii la servilism fără limite şi la abdicarea dela orice urmă de raţiune. Ceea ce oferă “Luceafărul” este un fel de film documentar al apucăturilor unei turme a spiritului, pentrucă totul se prezintă la nivelul reflexelor condiţionate din teoria profetului presovietic Pavlov.

La această cursă în patru labe se remarcă unele absenţe care spun ceva, iar câte-o distonare în corul tămîierii o mai aduce vreun bătrân care pune o chestiune concretă. Profund dezolant se arată însă grosul a ceea ce acum vreo zece ani se arăta ca o “nouă generaţie”. Cea mai mare parte din cei ce voiau atunci altceva s'au constituit într'un nou “establishment” , şi tămâia lirică a unor lirici din el ar ameţi chiar pe un Neron sau Caligula.

Absurdul, adică renunţarea la orice raţiune, devine şi el uneori sinistru. De aceasta se îngrijeşte Laurenţiu Fulga, a cărui cugetare despre “libertate” se prezintă aşa: “ideea de libertate se încarcă zi de zi cu noi valenţe şi conţinuturi şi numai personalitatea umană”, parcă ar exista personalitate canină sau iepurească, “care şi-a plătit cu sânge această istorie este cea mai în drept să se proclame liberă, în numele raţiunii sale”. Ergo: la libertate nu au dreptul decât morţii, dar în acest caz cum să-şi mai afirme “raţiunea”? La drept vorbind nici chiar aşa nu este pentrucă morţii nu sunt iertaţi, de exemplu Eminescu, autor neliber după cum ştie toată lumea, în ciuda “raţiunii” lui geniale.

Si mai spune acelaşi macabru apologet al libertăţii morţii: “Nu vom accepta niciodată libertatea circulaţiei drogurilor sau a literaturii porno, a modelor de viaţă hippy sau recrudescenţa mizeriei filosofice pe teritoriul României”. Se vede că L. F. a practicat şi el “mitul lui Marx”, măcar după ureche, dar oricum nici chiar Marx nu amesteca filosofia cu drogurile şi pornografia. Intr' adevăr filosofie nu există pe teritoriul R.S.R.

Cu un an înainte de “discurs”, s'a spus clar că există marxismleninismul şi astfel nu mai e nevoie de nici o filosofie,dar tocmai pentrucă lumea nu mai are voie să gândească se produc surogate de literatură, teatru, muzică, toată pentru “gloria partidului”. Până la “droguri” şi “pornografie” să vedem cum e cu “modele de viaţă hippy”.

In revista poetului de casă Adrian Păunescu, faţă de care până şi Evtuscenko este un fel de astru, “Flacăra” din 26 Mai 1977, se poate citi la rubrica sportivă, pe ultima pagină,articolul “Smecheri şi huligani”, din care cităm : “De multă vreme sinistrul personaj”, e vorba de foot-ballistul Petcu, “rupe oasele adversarilor, e suspendat şi avertizat ş.a.m.d., dar se dovedeşte a fi incorigibil”. . . “Zamfir care a fost la fel de vinovat ca şi Telepşan, de fapt cel care a provocat cotonogeala reciprocă a celor doi”. Acestea sunt moravurile jucătorilor, toţi “profesioniştii statului”. dar ce face publicul? Cităm mai departe: “Ajunşi aici mai trebuie mintite”, pentrucă autorul cronicei este un pretins scriitor ar fi fost cazul să scrie “trebuesc amintite”, “uluitoarele fapte huliganice ale galeriei Rapidului, sosită la Ghencea cu rângi de fier şi care pur şi simplu a devastat tribuna a doua a frumosului stadion în văzul lumii”. Pretinsul scriitor care dă aceste fapte în vileag, are cu siguranţă acces la cele mai secrete fonduri ale Bibliotecii Academiei, unde ar căuta zadarnic o asemenea ispravă în cronicile de înainte de război, când presa îşi ţinea la curent cititorii cu tot ce se întâmpla în societatea de atunci. La începutul articolului se vorbeşte şi de corupţia jucătorilor sau a echipelor cu bani. Toate în ciuda umanismului şi a moralei socialiste, şi chiar în ciuda faptului că L.F. nu permite aşa ceva pe “teritoriu”. In chestiunea drogurilor, acelaşi L.F. ştie foarte bine că toată poliţia lumii libere este în război cu traficanţii de droguri, dar acest război este dificil pentrucă justiţia din lumea liberă cere dovezi imposibil de contrazis. Dacă s'ar lucra după metodele comuniste, ar fi primejdia de a se pedepsi şi oameni nevinovaţi, ceea ce în dreptul lumii occidentale se evită pe cât posibil, prin rigurozitatea dovezilor împotriva unui acuzat. Si să nu mai vorbim de drogul ca “armă politică”, folosită de Ho-Chi-Minh în războiul din Indochina, când plaga drogurilor a luat proporţii dezastruoase. Dar de unde să ştie acestea un “inocent” ca L.F., care am văzut că trece peste “morţi” şi “sânge” ca peste nimic?

Că Românii sunt total împotriva drogurilor, se vede şi din faptul că niciunul nu crede în opiul numit “marxism-leninism”. Nu există filosofie pentrucă este interzisă, dar din exces de libertate nu există de altfel nici marxism. Nu citeşte nimeni operele lui Marx şi Lenin, care se strâng cu tonele şi se dau la topit, pentru a se mai face rost de hârtie.

Dacă libertatea drogurilor nu există nicăeri în lumea liberă, este adevărat că pornografia, cu sau fără literatură, reprezintă o industrie detestabilă, dar cum “ce e val ca valul trece” şi pornografia începe să intre în desuetudine. E trist că într'o ţară în care nu exista pornografie, e vorba de Spania, acum studenţii se despoae la răscruci ca să-şi arate libertatea şi socialismul. Deci cei care combăteau “lipsa libertăţii” în Spania, inclusiv şi lipsa pornografiei, nu au decât să fie mulţumiţi.

E foarte bine că nu există în România nici droguri, nici pornografie, nimic de zis, dar din păcate nu mai există nici gândire, nici literatură şi lupta disperată a scriitorilor este să-şi ţină cu dinţii codrul de pâine, scriind din ce în ce mai ilizibil. Realismul socialist, deghizat mereu sub alte nume, este o pornografie culturală, ipocrită, spre deosebire de diversele porcării numite pornografie, dar care nu au deloc pretenţia că fac educaţia poporului. Dar în afară de humorul pretenţia că fac educaţia poporului. Dar în afară de humorul sinistru al lui L.F., mai găsim şi un humor de situaţie, probabil pentrucă Românii fără niţel haz nu sunt mulţumiţi. Astfel Eugen Jebeleanu, evitând tămâelile rituale ale tinerilor, pune o chestiune concretă, aceea a tirajurilor, dând şi exemplul lui A. Philippide, fără îndoială cel mai proeminent poet de azi de pe “teritoriu”. Opera lui Philippide a apărut în editura “Minerva” cu un tiraj de 1350 exemplare, iar în acelaşi timp romanele poliţiste au tiraje de sute de mii. Chestiunea e pusă la punct mai încolo de Marin Preda, care afirmă că n'ar fi aşa, pentrucă “ la cartea românească” de valoare un tiraj de 100.000 exemplare a devenit azi insuficient”. Dar atunci de ce tirajul unui poet aşa de important ca Philippide,este la 1350 de exemplare un “tiraj suficient”? Sau ne este “cartea românească de calitate”? In orice caz poeta Ileana Mălăncioiu vede lucrurile în roz: “Poporul român citeşte cărţile, şi sânt fericită că trăiesc într'o ţară unde cărţile bune nu zac în librării”.

Bine înţeles cărţile mai bune au tiraje mici şi dispar repede, spre deosebire de feluritele şunci realist-socialiste sau de operele lui Marx, Engels, Lenin şi altora, care se dau la topit. Lucrurile bune se tipăresc de formă, ca să se spună că s'au tipărit, pe când maculatura zace cu tonele prin librării sau diverse curţi dosnice. Toţi vizitatorii români din Occident, se plâng că n'au putut obţine cărţi mai bune decât pe sub mână, cu bacşiş, pentrucă tirajele erau mici. Partea leului la hârtie o are propaganda.

Sunt mulţi oameni care lucrează mult în România, modest, fără zgomot, fără publicarea pozei proprii cel puţin odată pe săptămână într'o foaie sau alta, dar nu se găseşte hârtie să se publice lucruri serioase de archeologie, istorie ne-interpretată, linguistică. Intre anii 1964 şi 1970 s'au publicat o sumă de lucruri serioase consacrate culturii româneşti, dar cu tiraje extrem de reduse, aşa că nu le mai găseşte nimeni. Tot ce nu este reclamă pentru “Partid”, “Comitetul Central” şi “Secretarul General”, nu interesează stăpânirea şi de aceea pomenile de hârtie pentru alte lucruri sunt din ce în ce mai sgârcite. Iar faptul că o singură persoană, din atâta amar de scriitori, s'a distanţat de iloţii cu perie şi tămâe pentru a pune în discuţie o chestiune concretă, a tirajelor, este infinit mai întristător decât orice discurs realist-socialist al oricărui comunist de profesie, care cel puţin atâta ştie, atâta spune.

Chestiunea pornografiei nu este deloc aşa de simplă, pe “teritoriu”, cum vrea s'o arate zelosul de serviciu L.F. Si vom vedea de ce.

Toţi Românii care vin din Occident să-şi revadă ţara după zeci de ani, sunt mai întâi izbiţi de vulgaritatea fără frâu a “străzii”, de felul violent, urît de-a vorbi al “maselor”, indiferent dacă sunt pe Calea Victoriei sau pe la fostul “Maidanul Dulapului”. In acest fel de-a fi al oamenilor din “mase”, Românii nu îşi mai recunosc deloc patria de origine. Serviciul în orice fel de local sau prăvălie este respingător, lucru de care se plâng chiar oameni în cele mai bune raporturi cu regimul, pentrucă ajung prin Occident să se poată plânge. Dar tot personalul localurilor şi prăvăliilor este educat de partid şi selecţionat tot de partid, iar statutul lui este acela de “funcţionar la stat”. Aşa că reprezintă şi partidul şi statul. Munţii şi toate priveliştile specific româneşti se recunosc, dar “lumea” nu mai este de recunoscut, probabil că acesta este “omul nou”, care din nefericire apare vulgar, mojic, şi probabil tocmai pentrucă este şi “comunist” ostil oricărui fel de “aproape”, comunist sau nu. Un fel de respect slugarnic şi interesat este pentru vizitatorii care nu vorbesc româneşte, străinii. Nu e nimic de mirare, pentrucă deşi L.F. interzice pornografia pe “teritoriu”, literatura unor “realişti” de pildă ca Eugen Barbu, Preda şi-a altor perle ale literaturii clasicismului comunist, cultivă intens vulgaritatea, înjurătura vârtoasă, cu respectiva decrepitudine spirituală, ridicând toate acestea la rangul de “realitate specific naţională”. S'ar spune că aceste observaţii nu ar fi decât “nazuri” ale unui “cumpărat de Americani”, ca să-şi critice patria, socialistă evident, dar sunt destui români care fac aceste constatări la faţa locului, doar că foarte rar pot răsufla în presa patriotică. Cine poate acolo să se atingă de “autorii consacraţi”.sau de “poporul” care a-juns la “libertate şi fericire” înjură la tot pasul. In ziarul “România liberă” din 8 Iunie 1977, s'a publicat un mic articol, de Mihnea Gheorghiu, întitulat “Abecedarul bunei cuviinţe”. Autorul acestui articol, Mihnea Gheorghiu, nu este un mârlan parvenit, nici un boer exoflisit, dar la origine e bine crescut de acasă şi fără pregătire proletară. Pentru cine îl ştie din anii studenţiei, din vremea războiului din Est, Mihnea Gheorghiu apare într'o pitorească perspectivă de altă dată: un mic angloman pe latura politic-intelectuală a mişcării de idei “swing-Malagamba”, care a sperat că vor debarca anglo-americanii în Dacia, dar în schimb au descălecat Sovietele, şi aşa până la urmă s'a tovărăşit, dându-se cu puterea care era, el fiind din fire mare amator puterist. Dar cu toată revoluţia n'a uitat unele lucruri importante din epoca pretovărăşistă, şi face inevitabil figură de om civilizat “vizavi de revoluţie”: “Nu ştiu dacă toţi amicii, colegii, concetăţenii mei s'au izbit ei înşişi de situaţii care să le arate cât de necesar e efortul nostru comun de a suprima poluarea lexicală a comportamentului public de nepoliteţea şi chiar de trivialitatea cu care ne pricopseşte uneori, aglomeraţia străzii, a pieţelor, a stadioanelor şi aşa mai încolo. Dar eu sânt îngrijorat de asta, cu atât mai mult cu cât factori responsabili cu pedagogia scrisă şi vorbită a civilizaţiei noastre,cea de toate zilele, se cam declară blazaţi, în ciuda indicaţiilor exprese ale codurilor vieţii în societate, cunoscute de toată suflarea. Adică de ce? Adică de ce să fiu obligat, pe stradă sau în autobuz, să ascult în ce termeni de reprobabilă vulgaritate “conversează” un grup de colegi şi colege dintr'un liceu din vecinătate, liceu reputat odinioară pentru bunele maniere ale elevilor lui, pentru demnitatea corpului său profesoral şi a comitetului de părinţi şi pentru ţinuta intelectuală, în societate, a absolvenţilor lui ?

Aşa se păstrază tradiţiile cele bune ? (.......) am văzut niste spectacole de teatru, în care auzeam răsunând ocări şi înjurături (mă refer la replicile de pe scenă), primite cu aplauze amuzate de anumite pături de spectatori. Bine, mi-am zis eu atunci, unora dintre spectatori le place înjurătura în public. Asta e limita lor. E dimensiunea neglijată din educaţia lor personală.

Dar teatrul? Dar scriitorul?

Acest ultim “dar” se referă la unul dintre cei mai importanţi “factori de educaţie”, scriitorii. Inainte de revoluţie, Franţa a devenit prima ţară a spiritului în Europa, prin literatură, şi oamenii educaţi cu această literatură aveau un “stil”. Dar copiii din România învaţă literatură cu “clasicii” înjurăturilor, Eugen Barbu, Marin Preda, D.R. Popescu şi alţi eroi consacraţi, puşi în cărţile de şcoală şi la academie. Autorul articolului mai sus citat probabil că a primit între timp o labă moralpartinică: “bă, tu să nu mai insulţi poporul, că ştim de unde-ai venit!”

“Grafie” înseamnă scris, sau de când cu tiparul şi tipăritură, iar “porne” însemna în greaca veche “prostituată”, deci “pornografie” este egal cu “scriere” sau “tipăritură prostituată”. Prostituţia poate să fie fizică sau morală, ori şi una şi alta. In vremurile de bună creştere, la care se referă Mihnea Gheorghiu, se spunea despre autorii care scriau ca “să se vândă” că “îşi prostituau talentul”. Dar aceeaşi prostituţie morală, chiar mai gravă, o practică şi un autor care scrie ce-i dictează un partid, ori care ar fi el. Acesta face act de prostituţie literară, este un pornograf. Tot realismul socialist de pe “teritoriul” lui L.F. este rezultatul unei prostituări a scriitorului, cu rezultatele “educative” pe care, spre neplăcerea tovarăşilor, le semnalează Mihnea Gheorghiu.

Poporul român este un popor nobil, un popor de elite, dar misiunea comunismului, care nu este condus de pe malurile Dâmboviţei, este să plebeizeze poporul român, să-l facă un popor de gloate, iar locul literaturii în acest program este cu rigurozitate stabilit. De aceea poporul român nu are azi literatura pe care o merită, ci o literatură planificată pentru a-l abrutiza, scoţându-l din spiritul lui, pe tot “teritoriul”.

Radu NEGOITESCU

BISERICA CREȘTINĂ

SADUCHEISM TEOLOGIC

Arhim. Roman BRAGA

Este știut că pe vremea Mântuitorului Hristos, una din sectele evreiești de mare importanță era aceea a Saducheilor. Partizanii acestei secte nu credeau în învierea morților, ceea ce nu implică neapărat lipsa de credință în Dumnezeu. Viața lor religioasă, însă, se limita la aspectul practic, vizibil, temporar; făceau rugăciuni pentru protecția și asigurarea fericirii aici pe pământ.

Ei bine, trebuie să înregistrăm prezența unui asemenea curent de o evidentă influență marxistă și printre teologii de după Cortina de Fier. Nu vrem să vorbim de o singură biserică exclusiv, ci de toate denominațiunile religioase și sectele care au adoptat doctrina coexistenței și a colaboraționismului. Teologii din acea parte a lumii nu neagă nici una din dogmele credinței nici una din practicile religiei creștine; ei pun doar accentul tonic exclusiv pe temporal, trecând sub tăcere tot ce se referă la viața eternă.

Dacă biserica oficială, într'un asemenea regim, nu ar repeta în fiecare zi jurământul de loialitate față de partid și nu ar lăsa impresia că luptă pentru garantarea unei vieți fericite aici pe pământ, comuniștii ar desființa-o. Biserica e bună ca instrument de convingere a maselor în interior și un eficient organ de propagandă pentru naivii din lumea liberă. Dacă nu ar fi așa, comuniștii n'ar avea nevoie de o instituție "parazitară", cum o numesc ei, care să alieneze mințile oamenilor cu ideia existeții unui rai sau iad, a vieții de veci, sau a fericirii eterne, debilitând interesul maselor populare pentru afacerile acestei lumi, care pentru comuniști este singura lume reală. Așa se explică și anomalia, că un guvern comunist și ateu plătește salarii preoților, iar în schimbul acestei remunerații, unii din acești teologi marxiști-saducheii lumii contemporane- își cheltuiesc zelul, concentrându-se mai mult asupra omului decât asupra lui Dumnezeu.

Altfel, cum s'ar justifica existența unei biserici oficiale în comunism? Căci, într'adevăr, biserica în comunism a ajuns o instituție parazitară: nu i se permite bisericii să întrețină spitale, orfelinate, case de bătrâni sau școli pentru educarea tineretului. Mult trâmbițata formulă a "Apostolatului Social" în comunism este goală de conținut. Se știe doar că arta, cultura, educația și asistența socială sunt monopolul statului ateu. Caritatea creștină este redusă la simplul contact personal între indivizi, dar și atunci nu scapă de ochiul vigilent al securității de stat, care etichetează aceste acte de filantropie minoră "încurajare a lenii și a banditismului sau pur și simplu "ajutor politic" și le pedepsește cu ani grei de închisoare.

Adaptarea teologiei dinlăuntru Cortinei de Fier la exigențele marxismului s'a operat mai ales în domeniul eshatologiei. Se știe că este partea cea mai nebuloasă din toată teologia creștină. Se speculează mai ales asupra temei "Împărăția lui Dumnezeu pe pământ". Când va fi? Inainte sau după învierea și Judecata din urmă? Va fi încă în lumea aceasta sau cum zice Scriptura, într'un "cer nou și un pământ nou"? Există anumite răspunsuri în Sfânta Scriptură, există o doctrină eshatologică a Sfinților Părinți, dar toate se pretează la multiple interpretări. Lipsa de claritate a acestei teologumene, precum și intenția teologilor din lumea comunistă de a prelungi viața bisericii ca instituție i-a silit să pună învățătura lui Dumnezeu și a Satanei într'un raport de nonexclusivitate. Ecuația este următoarea: "Atât creștinismul cât și comunismul urmăresc același țel aici pe pământ: construirea omului nou și a unei societăți mai bune în viitor. Creștinii numesc această societate "Împărăția lui Dumnezeu pe pământ", iar marxiștii o numesc "socialism" sau "comunism". Ce simbioză stranie!

Nu e de mirare, deci, că în revistele teologice din România se face uz uneori de această "teologie dialectică", care, de fapt pornește dela Karl Barth și este continuată de discipolii lui: Hromadka, Gardavski și Machovec, promotorii Conferinței Comuniste de Pace dela Praga.

Nu e de mirare că cea mai marxistă organizație creștină din lume, Consiliul Mondial al Bisericilor, a convenit, de acord cu teologii din lumea comunistă, să elimine de pe ordinea de zi și să treacă sub tăcere persecuțiile creștinilor din Rusia, China sau Albania.

Nu e de mirare că în publicațiile religioase din țările satelite nu apare nici un articol împotriva ateismului, nici un tratat de apologetică, nici o viață de sfânt, nici o minune . . . Bisturiul teologului saducheu extirpează cu dibăcie orice urmă de supranatural, orice ideie contrară moralei comuniste sau "ordinei socialiste".

Această teologie terestră a transformat religia într'un instrument magic: nu omul servește lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, Dumnezeu, Maica Domnului și Sfinții Ingeri au devenit formule magice în pana unor preoți scriitori, pentru justificarea unui regim anticristic. - "Supuneți-vă stăpânirilor", strigă de pe amvon Biserica Oficială, chiar dacă "stăpânirile" introduc în sufletul copiilor voștri ideia că biserica este cea mai retrogradă instituție din lume. - "Supuneți - vă stăpânirilor", chiar când vă spun că nu există un Dumnezeu creator, că totul e materie, iar voi trebuie să-i aplaudați.

Dar să nu ne lăsăm înșelați. Există și în lumea liberă o teologie marxistă, care pune accentul mai mult pe vizibil, pe temporar. Aripa stângă a Bisericii Catolice din Țările Latine întrebuințează Biblia pentru justificarea violențelor revoluționare, a urii și a crimei. Dumnezeu însă a voit ca noi să trăim și să vedem cu ochii noștri reînvierea sectei Saducheilor printre creștini: saducheismul teologic.

Arhim. Roman BRAGA

NECESITATEA COLABORĂRII CU DUMNEZEU

De câte ori îndemnul spune să aștern slove pe hârtie despre cele spirituale, întrebarea, pe cât de tăioasă, pe atât de îndreptățită, răscolește adâncurile conștiinței:

- o faci de dragul scrisului;
- o faci, poate, pentruca să te lustruiești în fața altora;
- ori o faci cu inimă curată pentru preamărirea numelui Domnului, îngenunchind pentru binecuvântarea din Inalturi prin care să poți mărturisi adevărul Lui?

Căci scrisul despre cele spirituale trebue să fie ca slujba la altar.

De aceea, odată cu această întrebare firească, pâlpăie umil, ca o pavăză împotriva întinării gândului, implorarea din candela rugăciunii: "Păzește-mă, Doamne, de dobitocia vanității și luminează cu puterea Ta, Bunule, lăuntrurile mele".

Fiecare dintre noi are partea lui de răspundere pentru cele ce se întâmplă în lume. Căci oricât de neînsemnate gândurile și faptele noastre, ele adaogă în cumpăna vieții proprii și a omenirii răul, zădărnicia, sau binele.

Glas de prooroc a spus-o nu odată: "Aș vrea să tac, dar, dacă tac, focul Lui îmi arde măruntaiele". Noi nu suntem prooroci, dar, vai nouă dacă nesocotim scânteia, pe care a sădit-o Dumnezeu în noi. Scânteia, care să rodească în noi adevărul dumnezeesc, pe care să trebuiască să-l mărturisim. Faptul însă de a fi mărturii ale adevărului nu ne dă dreptul la laude. Căci el este o obligație, iar împlinirea unei obligații nu e îndreptățire să ne umflăm în pene, precum scris este (și, Doamne, ce frumos o spune italiana) :"Siamo servi inutili, non abbiamo fatto che il nostro dovere" ("Suntem slugi inutile, nu ne-am făcut decât datoria").

După câte își poate de seama puținătatea mea, în lume sunt trei planuri:

- planul diavolului (al pierzaniei);
- planul minții omenești (al zădărniciei) și
- planul lui Dumnezeu (al armoniei depline în toate și al binelui autentic).

Pomenirea numelui diavolului trezeste astăzi în unii compătimire, dacă nu chiar batjocură, la adresa celui care o face. Decât, cine crede în Isus, trebue să creadă și cuvintelor Lui, căci El l-a pomenit în dese rânduri.

Creștinul nu se poate învoi cu planul diavolului. Dar nu puțini dintre creștini cad în ispita să-și croiască viața după judecata minții omenești, împăcându - și conștiința cu scuza că puterile omului sunt prea slabe pentruca să poată împlini planul lui Dumnezeu.

E prea adevărat că, prin ale lui puteri numai, omul nu este în stare să înfăptuiască planul lui Dumnezeu. Căci mintea umană a fost zămislită mărginită. A fost zămislită mărginită tocmai pentruca omul să fie nevoit să ceară împlinirea dela Acela Carele Singur este isvorul înțelepciunii. Voia Lui este ca omul, dacă vrea să-și adape gândurile și faptele din adevăr, să fie nevoit să conlucreze cu Dumnezeu, pentru că tot voia Lui este ca El să conlucreze cu omul. Aceasta e deci orânduirea Lui: colaborare reciprocă. Fără această colaborare, și gândurile și faptele omului, oricât de bine intenționate după judecata minții lui, nu sunt decat zădărnicie.

Care e însă planul lui Dumnezeu pentru oameni?

Răspunsul ar părea usor de dat: acest plan e cuprins în învățătura genuină a lui Isus Christos.

Intr'o convorbire, pe care am avut-o cu un teolog de seamă, după ce i-am mărturisit credința mea nestrămutată că învățătura genuină a Domnului Poate fi trăită de om înfăptuind-o, el a spus: "După care interpretare însă, căci ortodocșii au o interpretare, catolicii alta, iar protestanții au și ei interpretarea lor?"

Evident, nu toate aceste interpretări (deosebite fiind) pot fi corespunzătoare întru totul adevărului lui Dumnezeu.

Presupunând însă că ar fi o singură interpretare, care să fie întocmai adevărului Lui, chiar și în acest caz omul are absolută nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, pentruca acest adevăr să se poată cimenta cu putere de credință și pentruca omul să-l poată trăi și mărturisi pe această scoarță pământeană.

Cheia dobândirii, trăirii și înfăptuirii adevărului ne-o dă numai cooperarea omului cu Dumnezeu și a lui Dumnezeu cu omul.

Aceasta este piatra unghiulară a vieții adevărat creștine.

Numai prin această colaborare vom fi feriți, prin Puterea din Inalturi, să înmulțim și noi răul sau zădărnicia în cumpăna faptelor zilnice.

De aceea, întru clădirea acestei vieți, adevărat creștine, și în somn dogorească în noi rugăciunea de El dată:

- "Sfințească-se numele Tău" (în toate fibrele ființei noastre);
- "Vie împărăția Ta" (pentru care -numai- jinduim și pentru care nici o jertfă nu e prea mare);
- "Fie voia Ta" (aceasta numai împlinească - se; numai aceasta zidește, Doamne, întru cele dinlăuntru ale noastre).

Amin...Amin...Amin...

Liviu ARBORE

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

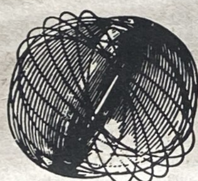

DU MONDE ENTIER

PAUL GOMA

GHERLA

ROMAN
TRADUIT DU ROUMAIN
PAR SERBAN CRISTOVICI
POSTFACE
DE VIRGIL IERUNCA

nrf

GALLIMARD

In articolul său din "Contemporanul" (Nr. 12 din 25 Martie, 1977), întitulat "UMANISMUL REVOLUTIONAR", Flor n Costinescu încearcă cu neruș nare să facă o comparație între acest așa zis "umanism revoluționar" și "OMENIA ROMANEASCA". Iată-i propriile cuvinte:

"Născut într-un anumit timp - timpul nostru socialist, umanismul revoluționar constitue o coordonată esențială a unui ev. Construind noua istorie, sîntem mîndri de rădăcinile noastre: una dintre ele este OMENIA ROMANEASCA. Omenia împlinită în anii socialismului cu trăsăturile ETICII COMUNISTE. . ."

O, da, mai există între granițele lagărului concentraționist care este R.S.R.-eul de astăzi, o OMENIE ROMANEASCA. Ea aparține însă Românilor adevărați. Românilor ce nu și-au vândut, cu nici un preț, sufletul, satanei. Românilor neîndobitociți încă de doctrina marxist-leninistă. Această tradițională OMENIE, nu are însă nimic comun cu UMANISMUL ce poartă "trăsăturile eticii comuniste" născut și crescut ca o buruiană otrăvită pe trupul Neamului, "în anii socialismului".

Paul Goma, descrie acest "umanism revoluționar" în ultima sa carte: GHERLA, apărută în 1976 în Editura Gallimard din Paris, Franța.

In cele 190 de pagini, nu-i vorba dealtfel de cât de acest "umanism" și de adevărata "etică comunistă". Adică: intimidări, persecuții, arestări, bătăi până la sânge și chiar până la moarte, schingiuiri de tot felul, care de care mai înflorită de imaginația "umanismului revoluționar".

Scris la persoana întâia, romanul lui Goma, sub forma de povestire, descrie unui amic al său din Franța, toate formele acestui "umanism", obligând pe ascultător de câteva ori să-l oprească din povestire, simțind că i-se face rău, îndopat fiind cu această "etică comunistă", reprezentată în inchisori de niște adevărate fiare cu chip de om ca Goiciu, Turcanu și alții asemenea lor, care simțeau o drăcească satisfacție schingiuindu-i pe cei fără de apărare din închisoare.

"OMUL NOU", omul comunist, cu făurirea căruia se mândrește regimul de la București, nu are egal nici măcar în sălbăticia junglei în care fiarele patrupede se ucid și se mănâncă între ele numai când le este foame. Omul nou comunist, fiară bipedă, schingiuește și ucide din bestialitate. Fără motiv. Fără cel mai mic sau simplu motiv logic. O șleahtă de nevropați, de scursuri ale societății omenești, din pozițiile pe care le ocupă, își varsă toată ura de neisprăviți asupra celor ce le-au căzut victime, cu o cruzime neegalată încă în istoria omenirii, în afară poate de nebunul schizofrenic Idi Amin al Ugandei. Si aceasta, mai ales atunci când victima se întâmplă să fie un intelectual. Dar, n'au scăpat de acest "tratament" umanist revoluționar nici țăranii și nici muncitorii și nici chiar foști "tovarăși".

Oare, "omenie românească" se poate chema bătaia până la moarte a lui Bogdanovici căruia i-a fost rupt ficatul și i-au fost perforate întestinele, sau a lui Costache Oprișan, care la moarte cântărea doar 37 kilograme, sau - citiți bine: CRUCIFICAREA lui Nedelcu?. . .

Exilul românesc și lumea liberă, a făcut deja cunoștință cu acest "umanism revoluționar" din cărțile lui Bacu, Crăciunaș, Cârjă și Goma.

Aceasta este deci "coordonata esențială a unui ev" nou, evul comunist, împotriva bestialității căruia noi cei de peste hotare luptăm, și nu împotriva Tării nici Neamului, cum ne-a acuzat de curând într'un discurs al său Ceaușescu, declarându-ne "trădători". Iar jigodia care răspunde la numele de M. Beniuc, a ținut să-i tragă clopotele într'un articol din "România literară" (Anul X, Nr. 14, 7 Aprilie 1977), întitulat: "NOI, ca țară și popor, am ales drumul", spunând că după 23 August 1944: "Lupii care au rămas (în țară) s-au îmbrăcat în piei de oaie (iar, adăugăm noi, el, pe când era președinte al Societății Scriitorilor Români, a ținut să-i demaște trimițându-i în închisori și lagăre, și pe mulți chiar la moarte), iar cei care n-au îndrăznit să înfrunte mânia poporului, ori au rămas acolo unde erau în momentul Eliberării țării, (adică peste hotare), ori au fugit și și-au anexat apoi noi trădători, reacționari și antidemocrați, dușmani ai regimului din România socialistă" . . . (Tucălarul Beniuc, iată, poate fără să-și dea seama, îl contrazice pe Ceaușescu, afirmând că, noi, reacționarii, - și Doamne, cât de drag ne este numele acesta - suntem: "DUSMANI AI REGIMULUI DIN ROMANIA". . . Deci, nu dușmani ai țării sau neamului). Căci, fără doar și poate, a striga peste mări și țări, durerea de neînchipuit a poporului român, numai trădare nu se poate chema.

Cartea se încheie cu o POSTFATA semnată de Dl. Virgil Ierunca, în care analizează, documentat și cu lux de amănunte: "Fenomenul concentraționar din România", ne spus de bine venit pentru lămurirea cititorului asupra a ceea ce s'a petrecut în acei ani de groază și se mai petrece încă și în zilele noastre, în R.S.R.

CRONICAR

ION TH.ILEA: FFLORESCENTA

In lirica ardeleană dintre cele două războaie mondiale, Ion Th. Ilea a ocupat un loc de frunte.

Debutând în literatură cu o poezie național-socială, ca și Aron Cotruș, și-a impus imediat numele pe care apoi l'a popularizat în paginile revistei "EU SI EUROPA", pe care o scotea la Deva.

Reîntâlnirea cu poezia lui Ilea după 35 de ani de tăcere, (cea mai veche poezie din acest volum este datată 1942), a fost pentru noi o mare și adevărată bucurie. Bucuria de a constata că Ilea a rămas pe linia tradițională a poeziei sale, păstrându-și cu toate grelele încercări prin care a trecut și trece încă literatura română sub "dictatura proletariatului", dinamismul original. Iată spre exemplu poezia: "SA FIM TARI":

Să fim tari cu spadele
pe munți de morminte,
vrem cîmpul ce-l țin baladele
pe palme și datine sfinte.

Ceahlău e omul cînd trece
furtună la botez de sînge,
ceața vîntul o petrece
pîn' ce'n pustiuri o frînge.

Să dea brazii sevă-n răstimp
și tulnicul blestem trufaș,
pentru ura crestată în timp.
iar noi să fim tari
în fața torentului laș.

Volumul, apărut în Editura Cartea Românească în 1972, se împarte în 4 cicluri distincte: CONSPIRATIE ALBA, AGATE, PARALELELE, (care cuprinde poezii scrise în anii 1942-43), și DRUM SOLITAR, (în care, desigur pentru a-și trece manuscrisul prin cenzură, în poezia "Mutații", cea mai slabă de altfel din întreg volumul, Ilea întrebuințează în versul al doilea cuvântul "comunism", ca pe-o baligă aruncată de o vacă rea de muscă în mijlocul unui strat cu flori).

In poezia "Candori", Ilea o spune răspicat: "In sunetul alb al dragostei pe plaiuri de pripas, deznădejdii pradă nu mă las". Iar mai departe, în acelaș poem: "Slugarnic nu-s, nu mă plec în fața nimănui și nu-mi fac nici o vină că mă dărui omului".

Multe din poemele lui Ilea pot fi tâlmăcite de a fi pe linia așa zisei "societăți socialiste multilateral desvoltate". Cei ce-i cunosc însă poeziile ce-a publicat între cele două războaie mondiale, își dau seama că Ilea este cinstit atunci când spune în poezia: "IN LOC DE CHIOT": "Nu ne zălogim tinerețea alături de vipere veninoase". Așa ne explicăm desigur introducerea în acest volum a poeziei: "L-AM VAZUT PE ISUS" pe care o reproducem mai jos în întregime:

In Maramureșul de sus
m-am întâlnit cu Isus.

Drum de piatră pe hotar,
stelele ne cad în dar.

Timpul duce gînduri mari
pe la porți de opincari.

Străjuiesc opaițe mici
pentru țară de voinici.

Praf de pușcă sus în hău
pentru suflet de călău.

Primăvara pe colnic
răului îi face dric.

Ogoarele în lung și-n lat
așteaptă grîu de semănat.

In Maramureș sus
m-am întâlnit cu Isus.

Dar, mai sunt în acest volum multe alte bucăți de o rară și nespusă frumusețe, ca: Fața munților, Descălicătorii, Satul din munți, Vifor transilvan. pentru a menționa doar câteva.

Incheiem această sumară prezentare cu ultimele patru versuri din poezia: "GATA, FLACAI?":

Iancu, oastea'n cer și-adună
norodul astăzi n-are trai,
porunca peste văi răsună:
Gata, flăcăi? No, hai!

Cum, norodul din România de azi, numai trai nu are, îi mulțumim lui Ion Th. Ilea, că ne-a amintit acest lucru.

Suntem gata! . . . No, hai!

Aurel D. BUGARIU

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

DIN ISTORIA DE ACUM O SUTĂ DE ANI

PARTEA A PATRA

Prof. Mircea MILESCU

Domnitorul Carol în uniformă de ofițer român

Rezultatul concret al eșecului Conferinței de la Constantinopol (20 Ianuarie 1877) și a Protocolului de la Londra (19/31 Martie 1877) prin care Europa încercase să negocieze cu Turcia, a fost declarația de război a Rusiei, din 12/24 Aprilie 1877. In aceeași zi, armata din sud trecu Prutul iar armata din Caucaz intra în Armenia turcească, formând un clește imens în jurul Turciei și Mării Negre.

Primele trei săptămâni, au fost zile de succes militar, rușii n'au întâmpinat nici o rezistență serioasă din partea turcilor. La 19 Iulie 1877, pasul Sipca era în mâinile generalului Gurko. Europa, în special Anglia, se temea că o înaintare rapidă a rușilor spre Adrianopole va aduce o prăbușire a apărării turcești în Bulgaria. Curând însă, înaintarea rușilor este oprită de Suleiman Pașa în strâmtorile Balcanilor, iar Osman Pașa începe fortificarea Plevnei a cărei poziție strategică fusese ignorată de comandamentul rus. Cele două bătălii din 20 Iulie și din 30/31 Iulie pentru cucerirea Plevnei, au dovedit potențialul de rezistență a Turcilor și ineficacitatea armatei ruse.

Pe frontul din Caucaz, rușii sunt siliți să ridice asediul Karsului și să se retragă în timp ce turcii sunt ajutați de răsculații din Georgia. Rușii se fortifică în Erevan, unde sunt amenințați să fie separați de restul armatei.

Pe frontul din Balcani și din Caucaz rușii pierduseră deja 50.000 de oameni. Era ceva din situația disperată a războiului Crimeii. Rusia întreagă era alarmată.

Se impunea un succes în armata de Vest, în Bulgaria, pentru a-și restabili prestigiul în fața Europei.

Rusia, cu o armată din 80 milioane de locuitori era umilită de armata otomană recrutată din 16 milioane de supuși.

Turcii se reorganizau în pozițiile lor, având șansa să-i mature pe ruși care așteptau în ajutor, armata generalului Totleben, eroul asediului de la Sevastopol, dar care nu putea sosi înainte de șase săptămâni.

În acele momente de descumpănire, Gorceacov și Alexandru II își amintesc de cei cărora le refuzaseră colaborarea.

Serbia, având experiența înfrângerii generalului Cerniaev din 1875, refuza să se alăture Rusiei, până după căderea Plevnei, când Prințul Milan în fruntea armatei de 40.000 soldați va lupta ca unitate separată împotriva Turcilor.

Grecia, solicitată, pune în fața lui Alexandru II condiții scrise, întrucât voia Thesalia și Epirul la sfârșitul războiului. Rușii nu acceptă condițiile cerute, Grecii nu trag nici un singur foc de armă în tot cursul războiului. Bulgarii refuzați anterior, nu puteau oferi decât un corp de voluntari. In acest context, sosește cunoscuta telegramă a Marelui Duce Nicolae către Principele Carol solicitând colaborarea și ajutorul militar românesc.

Guvernul Român era liber de a nu accepta să angajeze armata română în mijlocul înfrângerilor armatei ruse, după ce i se refuzase dreptul de a participa la primele succese, care și ele au fost dobândite în parte cu concursul ei.

Guvernul român, nu a pretins un tratat scris, așa cum au făcut grecii, dovedind încredere în asigurările date de marele monarch al tuturor Rușilor, că "România nu va avea a se plânge de pe urma acestei colaborări."! Brătianu a considerat suficientă Convențiunea cu Rusia din 4/16 Aprilie 1877, și nu caută să profite de pozițiunea critică în care se găsea Rusia pentru a-și impune condițiunile sale. Evenimentele ulterioare au dovedit că ar fi trebuit să o facă.

Pentru a doua oară, România este împinsă, de mersul evenimentelor alături de Rusia.

România nu mai putea privi războiul ca spectatoare, armata rusă era expusă să fie respinsă în front și în ambele flancuri, împinsă peste Dunăre, ceea ce făcea ca România să devină teatru de război. Chiar dacă veneau ajutoarele ruse, teatrul de război ar fi fost mutat deja în România. Un pericol iminent amenința România, acela de a fi invadată de trupele otomane care în fanatismul lor ar fi aruncat răzbunarea pretudindeni. Trebuia deci trecută Dunărea și luptat alături de ruși pentru a împiedica înfrângerea acestora până la sosirea ajutoarelor.

In cartea sa "Războiul din Bulgaria", Generalul V. Baker Pașa, mărturisea: "Nu poate fi îndoială pentru nici un istoric militar imparțial că fără ajutorul forțelor românești, întreaga armată rusă care lupta la nord de Balcani, ar fi fost inevitabil aruncată în Dunăre." (Cap.II, pag.334).

Primind telegrama Marelui Duce Nicolae la 20 Iulie/1 August 1877, Principele Carol ordonă Diviziei IV trecerea Dunării pe la Siliștioara, cu direcția Plevna.

Guvernul Român insistă totuși, asupra unui front de operații separat de cel rusesc.

Românii voiau să arate Rusiei și Europei că armata Română a venit în ajutorul armatei ruse, deci ea trebuia să-și păstreze individualitatea sa.

Sub presiunea evenimentelor și a disensiunilor comandamentului rus, Marele Duce Nicolae oferă comanda operațiunilor de la Plevna, Principelui Carol.

In cursul lui August și Septembrie 1877, întregul efectiv de 55.000 al armatei române a trecut Dunărea.

Primul Ministru I. C. Brătianu și-a stabilit cartierul său general la Turnul Măgurele, de unde făcea o adevărată navetă spre Plevna unde era Domnitorul Carol, și spre București unde rămăsese Kogălniceanu și Guvernul. Animator fără osteneală, organiza spatele frontului, aproviziona trupele, canaliza întregul entuziasm popular spre scopul suprem-victoria asupra turcilor și obținerea neatârnării României.

Ce a făcut acest om, în cursul războiului poate fi rezumat prin scrisoarea lui Sir William White către Lord Salisbur: "Este o adevărată minune că România a fost capabilă să sfârșească atât de satisfăcător din toate nevoile și să facă față cererilor crescânde asupra tezaurului public fără ca să fie nevoită să se supună, în acel moment critic al istoriei sale moderne, termenilor oneroși ai unui împrumut financiar." (Cheltuielile de război s'au ridicat la suma de 89.649.412 lei).

In compania armatei române, rușii atacă pentru a treia oară, într'o încleștare disperată, care s'a soldat cu 18.000 morți din partea armatelor aliate, urmată însă de o singură victorie; Românii rețin reduta Grivița I.

Au urmat încă trei luni de rezistență fanatică a turcilor încercuiți care împreună cu populația Plevei aveau să devină victimele foametei și molimei. Septembrie și Octombrie aduceau ploile, noroiul și frigul și alte două atacuri generale asupra Plevnei, soldate cu mari pierderi.

Pe frontul din Caucaz, rușii comasaseră forțe noi. In 15/27 Noiembrie 1877 recuceresc cetatea Karasului, ocupă Erzerum la 28 Dec. 1877 și astfel campania din Armenia este încheiată.

In Balcani, Osman Pașa încearcă la 28 Noiembrie o ieșire disperată din încercuirea Plevnei. După șase luni de asediu, boli, molimă și foamete, populația Plevnei nu mai poate fi stăpânită.

Puține bătălii din istoria războaielor au prezentat scene atât de înfiorătoare. Populația civilă, în panică alături de armata turcească a inundat brusc împrejurimile Plevnei, încercând să străpungă liniile ruso - române.

A fost cel mai dezgustător carnaj pe care-l văzuseră acei oameni, martori oculari ai mai multor masacre.

Osman Pașa s'a predat "junei și bravei armate române" după cuvintele proprii, alături de 10 Pași, 130 ofițeri superiori, 42.000 soldați, 1200 călăreți și 100 tunuri. Un singur drapel, luat de români la Opanez, altul luat de ruși în Valea Vidinului, au căzut în mâinile aliaților, celelalte au fost îngropate de turci în pământ și recuperate ulterior.

In cetatea Plevnei au fost găsiți 3 prizonieri ruși, nici un prizonier român, nici un rănit.

Deși Osman Pașa anunțase 300 prizonieri români, ei n'au fost găsiți, fuseseră uciși prin tortură pe linia întâia pentru a fi auziți de compatrioții lor ghiauri.

Toată Valea Vidinului a rămas acoperită cu cadavre.

României i-au revenit ca trofeu de război 10.222 prizoneri, 2 Pași, 25 ofițeri superiori, 24 tunuri, 16 chesoane și 5000 puști. In urma complicațiunilor ulterioara între Rusia și România în problema Basarabiei, aceste trofee au fost refuzate României.

Lupta românilor a fost apreciată unanim, chiar și de ruși, iar Tarul Alexandru II îi scria Principelui Carol: Strălucitele rezultate pe care le-ați obținut înaintea Plevnei sunt în mare măsură datorate cooperării cu brava armată română precum și impulsului pe care trupele aliate l-au primit de la comandantul lor, a cărui activitate, curaj și simț al datoriei le-au admirat."

Principele Carol primește ordinul "Sf. Andrei" cu spade, din partea lui Alexandru II, alături de 150 decorații "Sf. Gheorghe" pentru armata română. Dorobanții, curcanii și căciularii dovediseră Mariei Sale Tarul Rușilor și tuturor mărimilor somptuoaselor cancelarii europene că lupta pentru libertatea și demnitatea omenească sunt o moștenire lăsată lor de strămoșii care făcuseră același lucru timp de o mie opt sute de ani la porțile Europei. Principele Carol avea de-acum tot dreptul să-și pună pe cap coroană românească; curajul, sacrificiul și omenia lui au fost alături de sufletul românesc.

Mihail Kogălniceanu

Căderea Plevnei la 28 Noiembrie 1877, grăbește sfârșitul războiului pierdut de Turci și deschide o perioadă critică între foștii aliați pe câmpul de luptă, una din cele mai nedemne pagini ale diplomației ruse.

Victoria dela Plevna rămâne, însă, ziua biruinței definitive, triumful deplin al creștinătății, ziua eliberării creștine din lunga noapte de secole ale oprimării și atrocității otomane.

POPULAȚIA ROMÂNIEI

In sfârșit, presa din România a dat publicității primele date referitoare la recensământul populației țării, efectuat la 5 Ianuarie 1977. Datele respective sunt menționate într'un comunicat al comitetului central al partidului, confirmând astfel știrile că rezultatele recensământului ar fi secrete de stat. Guvernanții dela București au și dece se teme. Publicarea datelor referitoare la situația economică a României ar arăta falimentul și starea de plâns în care comuniștii au aruncat țara noastră.

Referitor la populație, România are în prezent 21.560.000 locuitori. Potrivit aceleeași surse 88, 1 la sută, adică 19 milioane de locuitori sunt Români, restul de aproximativ două milioane și jumătate fiind format din naționalități conlocuitoare. Din acestia, Ungurii formează 7,9 la sută, adică un milion șapte sute mii; Germanii numără 1, 6 la sută, adică 345 de mii, iar restul de aproximativ 495 de mii este alcătuit din alte minorități.

Reamintim cititorilor noștri că în anul 1948 populația României (actualul teritoriu) era de 15,8 milioane; în 1956 era de 17,5 milioane; iar acum zece ani, în 1966 era de 19,1 milioane. In ultimii zece ani deci, populația totală a României a crescut cu 2,5 milioane locuitori, adică cu 12,9 la sută.

Potrivit ultimului recensământ, populația urbană a țării noastre a crescut și ea dela 38,2 la sută în 1966 la 47, 5 la sută în prezent. In legătură cu aceasta, autorul acestor rânduri își exprimă însă îndoiala, deoarece populația multor centre considerate urbane se ocupă de fapt cu agricultura. Datele preliminare ale recensământului precizează deasemeni că în prezent 18 orașe Românești au peste o sută de mii de locuitori.

Ziarul CUVÂNTUL ROMÂNESC dorește să reamintească cititorilor că înafara Românilor din țară mai există aproximativ 3-3,5 milioane Români în URSS (majoritatea în Basarabia); și în jur de o jumatate milion Români (și Aromâni) în Iugoslavia, Ungaria, Bulgaria, Grecia și Albania.

N.D.

Structura populației pe naționalități

Naționalitatea declarată	Numărul persoanelor	Structura în %
Total populație din care :	21 559 416	100.000
Români	19 001 721	88.137
Aromâni	644	0.003
Macedoromâni	1 179	0.005
Maghiari	1 705 810	7.912
Secui	1 064	0.005
Germani	248 444	1.616
Sași	5 930	0.028
Svabi	4 358	0.020
Tigani	229 986	1.067
Ucraineni	54 429	0.252
Rutcni	938	0.005
Sirbi	34 034	0.158
Croați	7 617	0.035
Sloveni	707	0.003
Ruși	20 653	0.096
Lipoveni	11 494	0.053
Evrei	25 686	0.119
Tătari	23 107	0.107
Slovaci	22 037	0.102
Turci	23 303	0.108
Bulgari	10 467	0.049
Cehi	7 [illegible]	0.0[illegible]6
Greci	6 607	0.031
Polonezi	4 756	0.022
Armeni	2 436	0.011
Alte naționalități	4 141	0.019
Nedeclarați	62	*)

*) Sub 0.001%

CRONICA TIMPULUI

11 IUNIE
BREJNEV ARE DREPTATE

Leonid Ilici Brejnev, Primul Secretar al PCUS și de curând și Președinte al Sovietului Suprem, a respins acuzațiile aduse de militanții pentru drepturile omului, care afirmă că în Uniunea Sovietică minoritatea nu ar avea dreptul săși exprime părerile.

Leonid Ilici are perfectă dreptate.

In Uniunea Sovietică minoritatea nu numai că are dreptul la cuvânt, dar are chiar ultimul cuvânt.

După cum se știe Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, cu un număr de membri reprezentând 5,8% din populația țării, este forța conducătoare a poporului, care decide în toate problemele mari sau mai mici. Restul de 94, 2% are în schimb dreptul de a lua cunoștință de aceste hotărâri și de a se conforma întocmai.

Leonid Ilici a mai declarat că URSS nu va acorda cetățenilor săi libertatea de a emigra. Această poziție mi se pare și ea foarte la locul ei și principială. S'a calculat că dacă s'ar adopta o asemenea măsură, în trei luni 80% din populația URSS s'ar afla peste graniță.

Intr'adevăr, nu se poate cere Uniunii Sovietice așa ceva. Este nerezonabil.

13 IUNIE
A FI PENTRU CONTRA

Nu înțeleg dece Jimmy Carter revine mereu asupra respectării acordului dela Helsinki. Probabil că nu a avut încă timp să se documenteze suficient asupra istoriei relațiilor sovieto-americane. In plus, bănuesc că nici Henry Kissinger nu și-a respectat promisiunea de a-l vizita cât mai des și a-l iniția în toate secretele diplomației sovietice. Altfel ar fi trebuit să știe că Sovieticii au un limbaj diplomatic special, un fel de cod, moștenit încă de pe vremea când erau persecutați de Ohrana. Neputând comunica în mod deschis, ei foloseau un limbaj conspirativ, bazat pe inversarea noțiunilor, pentru a nu fi înțeleși de dușmanul de clasă.

De exemplu în 1944, când trupele sovietice au intrat în România, guvernul sovietic a lansat un apel către poporul român, în care declara că:

nu are intenția să schimbe regimul politic și social din România;

va respecta proprietatea particulară;

nu va desființa partidele politice;

nu are intenția să răstoarne monarhia;

nu are intenția să anexeze niciun teritoriu românesc;

nu va introduce în România regimul comunist.

La început, multă lume a fost surprinsă de aceste declarații, dar mai târziu, cunoscând codul secret, am putut citi in mod corect textul respectiv și ne-am convins că el a fost de fapt respectat întocmai, punct cu punct.

Inarmați cu aceste cunoștințe, am putut după aceea înțelege și alte noțiuni, care ni se păreau la început cam neclare ca: grija față de om, coexistența pașnică, cei mai buni fii ai poporului, democrație, societate avansată, ridicarea buneistări materiale, luptă de eliberare națională, precum și titlul ziarului PCUS "Pravda" (Adevărul).

15 IUNIE
CUI ÎI FIERBE OALA?

"Pravda" scrie că insistența Președintelui Carter de a se aplica acordul dela Helsinki în ceeace privește drepturile omului, constitue un amestec în afacerile interne ale Uniunii Sovietice.

In acest caz, cine trebuie să se amestece?

Poate acest drept este rezervat numai cetățenilor sovietici. Totuși Yuri Orlov, Alexander Ginzburg, Serghei Kovalev, Vaclav Havel, Valentin Moroz și alții, spun că nici ei n'au voie să se amestece. Probă că după ce s'au amestecat în această afacere internă, au fost internați.

Este ceva neclar aci. "Pravda" trebue să vină cu o precizare.

23 IUNIE
S'A ÎNTAMPLAT MÂINE

In constelația Cygnus se naște sub ochii noștri o nouă lume. Materia a început să se condenseze și să ia forma unei nebuloase, care se rotește pe cer ca o imensă caracatiță.

Astronomii susțin că este o reeditare a fenomenului care a avut loc acum 4,6 miliarde de ani, când s'a format sistemul nostru solar- inclusiv Terra - înurma unei uriașe explozii.

Fenomenul are într'adevăr loc sub ochii noștri, sau mai bine zis sub telescoapele noastre, dar nu acum, ci în urmă cu 10.000 de ani, având în vedere distanța la care ne găsim de această constelație.

Aveam deci un frățior de care nici nu știam!

Cred că N.A.S.A. ar trebui să trimeată un mesaj radio, chit că drumul undelor hertziene ar mai dura încă vreo 10.000 de ani, deci ar ajunge când noul sistem solar ar fi în vârstă de circa 20.000 de ani. Dar întârzierea este, evident, scuzabilă.

Căci drumul pe care l-am străbătut noi dela toporul de silex până la Apollo XI și dela antropofagie la welfare ar fi putut să fie parcurs mult mai repede, dacă civilizația noastră nu făcea atâtea meandre.

La început înghițeam tot ce ne ieșea în cale, așa cum procedează și astăzi protozoarele. După aceea egoismul nostru s'a extins: la familie, la clan, la națiune. Filozofia stomacului are rădăcini adânci în instinctele noastre primare. Ne-a trebuit o mulțime de timp până am descoperit altruismul, dar aceasta a fost prima mare victorie de când ne-am dat jos din copac.

Am descoperit cu uimire că dacă nu ne mai ucidem și nu ne mai jefuim (individual sau colectiv) nu ne merge mai rău, ci dimpotrivă.

Ne-autrebuit milioane de ani ca să ne dăm seama, în anul 30 A.D., că iubirea valorează mai mult decât ura.

Ne-au trebuit 100 de ani ca să ne dăm seama că marxismul nu urmărește fericirea omenirii, ci înrobirea ei.

Să-i spunem lui Homo sapiens din constelația Cygnus toate acestea. Să nu repete și ei greșelile noastre.

Iar dacă se gândesc să înființeze o Organizație a Națiunilor Unite, să aibă grijă când întocmesc Charta. Să nu introducă cumva dreptul de veto. Că noi ne-am fript odată.

p. conf. B Vlad ANGELESCU

DE LA ROMÂNI ADUNATE . . .
ȘI LA ROMÂNI IARAȘI DATE

Această rubrică este realizată de corespondentul nostru pentru U.S.A., av. Cornel Dumitrescu, care a strâns de la diverși români știrile de mai jos.

Cei ce cunosc fapte, date sau evenimente care interesează poporul român și care sunt ținute secret de către guvernul comunist de la București, sunt rugați să le comunice la adresa :Av. Cornel Dumitrescu 67-41 Kessel St. New York N.Y.11375, sau direct la redacție pentru întocmirea și în viitor a acestei rubrici.

ȘTIAȚI CĂ . . . ?

* Noul ambasador român la Oslo este Teodor Vasiliu, fost Ministru de Justiție între anii 1970-1975. Mazilirea sa de la Justție se datorește conflictului pe care l-a avut cu secția militară din minister, conflict din care au ieșit învingători militari care au reușit să-l surghiunească tocmai în nordica Norvegie.

▪▪

* Generalul de Jutiție Dragoș Cojocaru, șeful Direcției instanțelor militare din Ministerul Justiției, fost președinte al Tribunalului Militar de la Brașov în perioada stalinistă, în care funcție a pronunțat numeroase condamnări la moarte și la ani grei de temniță împotriva luptătorilor din rezistența anticomunistă, a murit în anul 1975 de "frica" făcând infarct miocardiac în timpul unei banale operații de apendicită ? In necrolog însă,el a fost caracterizat ca "un neînfricat luptător comunist care și-a dedicat întrega viață pentru binele poporului român".

Biata hârtie, multe trebuie să mai suporte !

▪▪

* Printr'un recent Decret prezidențial semnat de Nicolae Ceaușescu, sunt reglementate condițiile și prețul la care statul achiziționează lapte de..mamă ?

Prețul unui litru este fixat la 63 de lei. Ne întrebăm dacă nu cumva guvernul ceaușist intenționează să comercializeze pe piața mondială, contra valută forte și laptele de mamă, cum a făcut cu sângele românesc după cum am arătat în articolul "Valuta roșie" din Nr.5 al ziarului nostru.

▪▪

* Din Grecia ne-a parvenit știrea că 11 turiști români dintr'un autocar de 43 persoane, au cerut recent azil politic autorităților grecești, refuzând să se mai întoarcă în "raiul comunist al familiei Ceaușescu". Este cea mai mare rămânere în grup din 1969 încoace, când dintr'un autocar cu 42 de turiști, 37 inclusiv șoferul autocarului au rămas în occident.

Anul 1969 a fost anul de vârf în care peste 7,000 de români, după cum recunosc chiar și autoritățile de la București au ales libertatea, profitând de excursii prin O.N.T., A.C.R., pe cont propriu sau în vizite la rude, la tratamente medicale, delegații la congrese sau în interes de serviciu, sau pur și simplu riscându-și viața prin trecerea clandestină pe uscat sau pe Dunăre a frontierei r.s.riste. Este cea mai convingătoare dovadă despre dragostea de care se bucură regimul bolșevic de la București din partea poporului român.

▪▪

* La ultima sesiune a Consiliului popular al Județului Brașov, care s'a ținut Vineri 13 Mai 1977, s'a hotărât destituirea din funcția de secretar al Consiliului a lui Bucur Stefan care ocupa acest post de peste 15 ani, precum și deferirea sa organelor de cercetare penală ? El este anchetat în momentul de față, sub stare de arest, pentru trafic de influență și luare de mită de la sașii care doreau să emigreze în R.F.G. și ale căror locuințe sau proprietăți le trafica obținând venituri ilicite de sute de mii de lei...De, zi cu ghinion: și Vineri și în 13 !

▪▪

* Soseaua alpină dintre Rădăuți și Câmpul-Lung Moldovenesc care traversează obcinele Bucovinei pe la Paltinu-Trei Movile-Sadova, a fost proiectată și construită ca drum strategic de către armata română din ordinul Comandamentului Unit al Pactului de la Warșovia ? In cazul unui conflict armat, ea ar urma să faciliteze accesul rapid al armatei sovietice peste Carpați spre Transilvania. Este adevărat însă că drumul poate fi folosit și în direcție inversă...Sireți românii...

▪▪

* Incă o regiune montană de mare atracție a fost interzisă accesului turistic ? Este vorba de zona de la Sud-Vest de cabana "Gâtul Berbecului" din apropierea hidrocentralei "Sadu V" din Munții Cibinului, unde a fost instalată o bază secretă de rachete cu rază medie de acțiune.

▪▪

* Ion Roșianu, fost activist în secția organizatorică a Comitetului Central, provenit din Uniunea Generală a Sindicatelor din România a fost numit Presedinte al Departamentului Cultelor din România. Vreme de aproape trei ani, de la pensionarea medicală a lui Ion Dogaru și până în luna Mai a acestui an, funcția a fost deținută "Interimar" de vicepreședintele Departamentului, GheorgheNENCIU, care se bucura de o oarecare stimă în rândul clerului celor 14 culte admise de stăpânirea comunistă. Tocmai de aceea partidul a numit un activist considerat intransigent, care să execute cu disciplină partinică ordinele privind soarta religiei în România bolșevizată.

1877 CENTEN

RASBOIULUI DE INDEPEN

ROLUL ŞI CONTRIBUŢIA ARMATEI ROMÂNE ÎN ATACU

Comandor Mircea PE

In luna August 1877, acum un veac, Armata de operaţii română, trece Dunărea cu grosul trupelor şi intră efectiv în acţiune într'un moment critic: după ce două atacuri impetuoase date de armata rusă pentru cucerirea Plevnei, la 8 şi 18 Iulie, sunt respinse cu foarte mari pierderi, şi după ce trupele otomane, comandate de Mehmed-paşa, trec la ofensivă.

In această situaţie, Marele Duce Nicolae, comandantul suprem al trupelor ruseşti, trimite Domnitorului Carol I la 9 August o nouă telegramă în care "îngrijorat" cere insistent: "Când poţi să treci Dunărea, treci cât mai repede. La Sipca e înverşunare. Mai multe atacuri au fost respinse în cursul dimineţei. Bătăliile continuă şi noaptea".

Domnitorul Carol I, în răspunsul său din 10 August către Marele Duce precizează: "Cu toate greutăţile considerabile ce-mi pricinuesc schimbarea bazei mele de operaţii, s'au luat toate dispoziţiile pentru deplasarea a 30.000 de oameni din armata mea spre a "coopera" cu armata imperială la ocuparea puternicei zone fortificate a Plevnei, care e greutatea permanentă pentru viitoarele operaţiuni".

COLONELUL GHEORGHE ANGELESCU,COMANDANTUL DIVIZIEI A 3-A

Intre 12-14 August, Divizia 3-a comandată de Colonelul George Angelescu trece Dunărea pe pontoane pentru a forma capul de pod pe malul drept al Dunării, sub a cărui acoperire să poată lucra pontonierii la întinderea podului peste Dunăre, lângă Corabia, între Silistioara şi Măgura.

TRECEREA DUNARII LA CORABIA PE PONTON A UNEI UNITATI DIN DIVIZIA 3-A

Podul de vase a fost construit de Compania de pontonieri, comandată de Căpitanul Ion Vasiliu, ajutat de companiile 1 şi 3 geniu şi două companii din Regimentul 6 dorobanţi-lucrând ziua şi noaptea- în cinci zile (între 14 şi 19 August).

PONTONIERII ROMANI LUCRAND LA CONSTRUIREA PODULUI PESTE DUNARE

La 16 August, Domnitorul Carol I are convorbiri cu Alexandru al II-lea, ţarul Rusiei şi cu fratele acestuia Marele Duce Nicolae, la Marele Cartier General de la Gorni Studen, în scopul de a preciza rolul Armatei de operaţii române şi a stabili detalii de "cooperare" între cele două armate aliate pe câmpul de luptă.

PODUL PESTE DUNARE, LA SILISTIOARA-MAGURA LANGA CORABIA

De la această dată, Domnitorului Carol I i-a fost încredinţată comanda supremă a forţelor româno-ruse -Armata de vest- din jurul Plevnei, compusă din Armata de operaţii română şi Corpurile de Armate 4 şi 9 ruse, având ca şef de stat major pe generalul rus Pavel Zotov.

COLOANELE DE MUNITII SI APROVIZIONARE TREC DUNAREA

Domnitorul Carol I revine la Corabia pentru a da ultimele dispoziţii în vederea trecerii întregii Armate de operaţii române la sud de Dunăre.

Aici, la 19 August primeşte a treia telegramă de la Marele Duce care subliniă că este absolut necesar ca "armata română, ori unde ar fi,să treacă imediat Dunărea şi să meargă spre Plevna, pentru a ataca pe turci".

DOMNITORUL CAROL I, TRECE IN REVISTA TRUPELE ROMANE LA CORABIA

Momentul solemn este la 20 August,când trupele române sunt trecute în revistă, la orele 12 de către Comandantul suprem, Domnitorul Carol I, şi când dă următorul ordin de zi pe armată:..Ostaşi, întreaga Europă este îndreptată cu privirea la tânăra armată română...Faceţi dar ca să fâlfâie din nou cu glorie drapelul românesc pe câmpiile de bătălie, unde strămoşii voştri au fost secole întregi apărătorii legii şi ai libertăţii. Inainte dar, ostaşi români, înainte cu bărbăţie şi în curând veţi întoarce în familiile voastre, în ţara voastră liberă, prin voi însivă, acoperiţi de aplauzele întregii naţiuni".

De la această dată începe să treacă pe podul de la Silistioara -Măgura spre câmpul de luptă, restul Armatei de operaţii şi coloanele de aprovizionare şi muniţii.

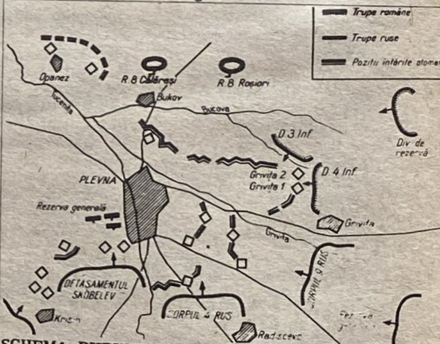
Totalul armatei române care a trecut Dunărea în Iulie şi August era de 38.000 de ostaşi, ceeace reprezenta jumătate din efectivul trupelor aliate ce urmau săacţioneze la Plevna.

Comanda efectivă a armatei române a fost încredinţată generalului Alexandru Cernat, ministru de război, având ca Sef de Stat Major pe generalul Ştefan Fălcoianu.

GENERALUL STEFAN FALCOIANU A INDEPLINIT FUNCTIA DE SEF DE STAT MAJOR

La 25 August Armata de vest ocupă poziţie de luptă în faţa zonei fortificate a Plevnei. In aceiaşi zi are loc un nou consiliu de război, româno-rus, în care Domnitorul Carol I susţine necesitatea unei pregătiri mai temeinice a bătăliei arătând că cercetarea nu era terminată, la fel recunoaşterea artileriei. El sugerează cucerirea Plevnei prin blocadă. Obiecţia nu are ecoul cuvenit. Se decide ca "atacul general" asupra Plevnei să se execute pe trei direcţii, în ziua de 30 August.

SCHEMA DISPUNERII FORTELOR ROMANE SI RUSE IN VEDEREA CELEI DE A TREIA BATALIE DE LA PLEVNA

In ziua de 26 August, la ora 5 începe pregătirea de artilerie, care va continua şi noaptea, cu foc mai rar, pentru a împiedica repararea lucrărilor de teren distruse.

O SUBUNITATE DE DOROBANTI IN DRUM SPRE POZITIILE DE LUPTA DIN JURUL PLEVNEI

La 27 August, după pregătirea de artilerie, are loc primul atac al trupelor române asupra poziţiilor înaintate ale inamicului, cu scopul de a permite apropierea poziţiilor artileriei proprii, în vederea sporirii eficacităţii focului asupra redutelor de la Griviţa.

Ba...
banţi,...
Kerm...
In ac...
ostaşi...

LA 27 A...

La...
tul de...
vest ,...
"Pora...

DOMNI...
ARMAT...

In zo...
noscut...
Plevna"...
şi ruse,...

Arma...
Divizia...
Griviţa...
drept, "...
zerva fo...
fortificaţ...
Griviţa 2...
struită...
deosebea...
unui dea...
sângelui'...

Către...
române a...
unui pute...
comandat...
V.Mărăci...
tate ale...
mari pier...
morţi or...
comandar...

TENARUL 1977

DEPENDENȚĂ AL ROMÂNIEI

ATACURILE ZONEI PUTERNIC FORTIFICATE A PLEVNEI

Comandor Mircea PETRU

MAJOR

e de luptă
zi are loc
Domnito-
ai temei-
minată, la
ea Plevnei
Se decide
te pe trei

omâne
use
ntărite otomane
Div de rezervă

RUSE IN
PLEVNA

ătirea de
mai rar,
distruse.

RE

re loc
aintate
pozi-
cităţii

Batalioanele de "căciulari" ale regimentului XIII dorobanți, intră primele în redanul de lângă Tabia Abdul-Kermin, poziție cheie pentru asaltul final asupra Griviței. In această luptă crâncenă unitățile române pierd 134 de ostași.

LA 27 AUGUST 1877 ARE LOC PRIMUL ATAC AL TRUPELOR ROMANE IN DIRECTIA REDUTEI GRIVITA.

La 29 August se continuă cu intensitate bombardamentul de artilerie asupra Plevnei, iar Comandantul Armatei de vest , Domnitorul Carol I, dă ordinul de luptă, datat: "Poradim" 29 August 1877.

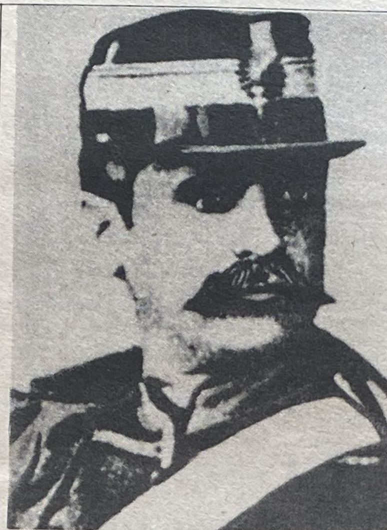

DOMNITORUL CAROL I, COMANDANTUL SUPREM AL ARMATEI URMARIND TIRUL TUNURILOR NOASTRE, IN ATACUL PLEVNEI.

In zorii zilei de 30 August începe atacul general-cunoscut în istorie sub numele de "a treia bătălie de la Plevna". La ora șase, 256 guri de foc de artilerie române și ruse, deslănțuiesc canonada asupra pozițiilor otomane.

Armatei române i-a revenit misiunea de a atăca, cu Divizia 4-a de front, iar cu Divizia 3-a de flanc, reduta Grivița care, prin poziția sa strategică era considerată drept, "lacătul de apărare al Plevnei". Divizia de rezervă forma al doilea eșalon. Se credea că era o singură fortificație; In realitate, erau două: Grivița 1 la sud și Grivița 2-a la nord, numită și Plevnița. Această redută construită ulterior a fost astfel amplasată încât să nu se deosebească de reduta Nr.1 de care o despărțea coama unui deal și o vale care a fost numită ulterior: "Valea sângelui" sau "Valea lacrimilor".

Către orele 15, coloanele de atac ale celor două divizii române au început mișcarea spre redute, sub protecția unui puternic foc de artilerie. Batalioanele Diviziei 3-a comandate de Maiorul George Soutu și Căpit. Nicolae V.Mărăcineanu au reușit să pătrundă în șanțurile înaintate ale redutei Grivița 2. Necunoscând terenul și având mari pierderi-un procent de 90 % ofițeri și 50 % soldați, morți or răniți- au fost nevoiți să se retragă. Cei doi comandanți de batalioane cad eroic la asaltul Grivița 2.

MAIORUL ALEXANDRU CANDINO POPESCU ESTE CEL CARE SE APROPIE CEL DINTAI DE TRUPELE TURCESTI CU BATALIONUL-2-DE VANATORI.

Maiorul Candiano Popescu, cel care încercase într'un mod naiv să răstoarne dinastia în noaptea de 7 spre 8 August 1870, este cel care se apropie cel dintâi de trupele turcești în fruntea batalionului 2 Vânători, iar soldatul prahovean Ion Grigore, împreună cu Caporalul Nica Vasile și sergentul Stan Gheorghe din această unitate, capturează drapelul verde otoman cu seminula.

LUPTA VANATORILOR IN INTERIORUL GRIVITA I, CU CARE PRILEJ A FOST CAPTURAT UN DRAPEL OTOMAN.

Unitățile Diviziei a 4-a, după al patrulea atac, cu mari pierderi, au reușit să cucerească reduta Grivița 2 pe parapetul cărei a fost înfipt drapelul tricolor românesc.

CUCERIREA REDUTEI GRIVITA PE PARAPETUL CARUIA LA 30 AUGUST 1877 A FOAT INFIPT DRAPELUL ROMANESC.

In ziua de 31 August, din ordinul Domnitorului Carol I drapelul a fost adus la Cartierul Armatei de vest și Domnitorul a hotărât să fie dus la București de către Maiorul Alexandru Candiano Popescu și cei trei ostași care au capturat stindardul lui Osman pașa.

Ziarul "Românul " din 6 Septembrie notează: " Ieri a sosit în capitală, cu trenul de 7,45 drapelul otoman capturat de Batalionul 2 vânători....Ceremonia militară al cărei traseu începea în Cotroceni, trecea pe Podul Mogoșoaiei, prin fața statuii lui Mihai Viteazu și se sfârșea în Dealul Spirei, a însemnat pentru populația capitalei prilejul unei emoționante manifestații de simpatie în favoarea bravilor noștri ostași, care scriau o pagină de glorie în lupta pentru neatârnarea țării. O lume imensă se înghesuia pe străzile pe unde avea să trecă cortegiu...

Soldatul Grigore Ion cu pălăria ciuruită de gloanțe, avea brațele încărcate de flori, aruncate de mulțime, ca și cele ale maiorului care mergea în frunte....."

SOLDATUL ION GRIGORE (în mijloc) , CARE IMPREUNA CU CAPORALUL NICU VASILE SI SERGENTUL STAN GH AU CAPTURAT DRAPELUL OTOMAN LA GRIVITA I.

Atacul din 30 August, în care armata română a avut 2000 de morți și răniți și apoi cele din 6 Sept. și 8 Oct., respinse deasemenea cu mari pierderi, au dovedit cele ce Domnitorul Carol I a propus în consiliul de război româno-rus, la 27 August, că Osman-pașa nu poate fi învins decât prin încercuire și asediu, până la capitulare.

"Din prima zi în care m'am convins despre situație și am recunoscut toate pozițiile, am declarat că Plevna nu se poate lua fără un asediu în formă și fără mase mari de trupe; n'au voit să mă creadă atunci, azi după mari sacrificii au ajuns și " ei " la aceeași convingere...
(Memoriile Regelui Carol I, vol XI, p. 8-9 și vol. X p 90)

CAPITANUL MOISE GROZA, VENIT DIN BANAT SA LUPTE SUB DRAPELUL ROMAN, A PATRUNS LA 30 AUGUST 1877, ODATA CU PRIMELE GRUPURI DE LUPTATORI IN REDUDA GRIVITA I.

1877 CENTENARUL 1977

RASBOIULUI DE INDEPENDENȚĂ AL ROMÂNIEI

ROLUL ȘI CONTRIBUȚIA ARMATEI ROMÂNE ÎN ATACURILE ZONEI PUTERNIC FORTIFICATE A PLEVNEI

Comandor Mircea PETRU

In luna August 1877, acum un veac, Armata de operații română, trece Dunărea cu grosul trupelor și intră efectiv în acțiune într'un moment critic: după ce două atacuri impetuoase date de armata rusă pentru cucerirea Plevnei, la 8 și 18 Iulie, sunt respinse cu foarte mari pierderi, și după ce trupele otomane, comandate de Mehmed-pașa, trec la ofensivă.

In această situație, Marele Duce Nicolae, comandantul suprem al trupelor rusești, trimite Domnitorului Carol I la 9 August o nouă telegramă în care " îngrijorat " cere insistent: "Când poți să treci Dunărea, treci cât mai repede. La Sipca e înverșunare. Mai multe atacuri au fost respinse în cursul dimineței. Bătăliile continuă și noaptea".

Domnitorul Carol I, în răspunsul său din 10 August către Marele Duce precizează: " Cu toate greutățile considerabile ce-mi pricinuesc schimbarea bazei mele de operații, s'au luat toate dispozițiile pentru deplasarea a 30.000 de oameni din armata mea spre a "coopera" cu armata imperială la ocuparea puternicei zone fortificate a Plevnei, care e greutatea permanentă pentru viitoarele operațiuni ".

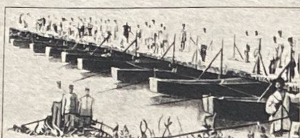
COLONELUL GHEORGHE ANGELESCU,COMANDANTUL DIVIZIEI A 3-A

Intre 12-14 August, Divizia 3-a comandată de Colonelul George Angelescu trece Dunărea pe pontoane pentru a forma capul de pod pe malul drept al Dunării, sub a cărui acoperire să poată lucra pontonierii la întinderea podului peste Dunăre, lângă Corabia, între Silistioara și Măgura.

TRECEREA DUNARII LA CORABIA PE PONTON A UNEI UNITATI DIN DIVIZIA 3-A

Podul de vase a fost construit de Compania de pontonieri, comandată de Căpitanul Ion Vasiliu, ajutat de companiile 1 și 3 geniu și două companii din Regimentul 6 dorobanți-lucrând ziua și noaptea- în cinci zile (între 14 și 19 August).

PONTONIERII ROMANI LUCRAND LA CONSTRUIREA PODULUI PESTE DUNARE

La 16 August, Domnitorul Carol I are convorbiri cu Alexandru al II-lea, țarul Rusiei și cu fratele acestuia Marele Duce Nicolae, la Marele Cartier General de la Gorni Studen, în scopul de a preciza rolul Armatei de operații române și a stabili detalii de "cooperare" între cele două armate aliate pe câmpul de luptă.

PODUL PESTE DUNARE, LA SILISTIOARA-MAGURA LANGA CORABIA

De le această dată, Domnitorului Carol I i-a fost încredințată comanda supremă a forțelor româno-ruse -Armata de vest- din jurul Plevnei, compusă din Armata de operații română și Corpurile de Armate 4 și 9 ruse, având ca șef de stat major pe generalul rus Pavel Zotov.

COLOANELE DE MUNITII SI APROVIZIONARE TREC DUNAREA

Domnitorul Carol I revine la Corabia pentru a da ultimele dispoziții în vederea trecerii întregii Armate de operații române la sud de Dunăre.

Aici, la 19 August primește a treia telegramă de la Marele Duce care sublinia că este absolut necesar ca "armata română, ori unde ar fi, să trecă imediat Dunărea și să meargă spre Plevna, pentru a ataca pe turci".

DOMNITORUL CAROL I, TRECE IN REVISTA TRUPELE ROMANE LA CORABIA

Momentul solemn este la 20 August, când trupele române sunt trecute în revistă, la orele 12 de către Comandantul suprem, Domnitorul Carol I, și când dă următorul ordin de zi pe armată:..Ostași, întrega Europă este îndreptată cu privirea la tânăra armată română...Faceți dar ca să fâlfâie din nou cu glorie drapelul românesc pe câmpiile de bătălie, unde strămoșii voștri au fost secole întregi apărătorii legii și ai libertății. Inainte dar, ostași români, înainte cu bărbăție și în curând vă veți întoarce în familiile voastre, în țara voastră liberă, prin voi înșivă, acoperiți de aplauzele întregii națiuni".

De la această dată începe să treacă pe podul de la Silistioara -Măgura spre câmpul de luptă, restul Armatei de operații și coloanele de aprovizionare și muniții.

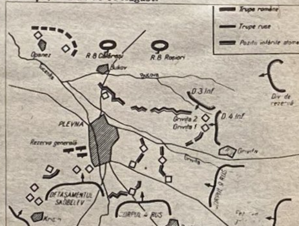
Totalul armatei române care a trecut Dunărea în Iulie și August era de 38.000 de ostași, ceeace reprezenta jumătate din efectivul trupelor aliate ce urmau să acționeze la Plevna.

Comanda efectivă a armatei române a fost încredințată generalului Alexandru Cernat, ministru de război, având ca Sef de Stat Major pe generalul Ștefan Fălcoianu.

GENERALUL STEFAN FALCOIANU A INDEPLINIT FUNCTIA DE SEF DE STAT MAJOR

La 25 August Armata de vest ocupă poziție de luptă în fața zonei fortificate a Plevnei. In aceiași zi are loc un nou consiliu de război, româno-rus, în care Domnitorul Carol I susține necesitatea unei pregătiri mai temeinice a bătăliei arătând că cercetarea nu era terminată, la fel recunoașterea artileriei. El sugerează cucerirea Plevnei prin blocadă. Obiecția nu are ecoul cuvenit. Se decide ca "atacul general" asupra Plevnei să se execute pe trei direcții, în ziua de 30 August.

SCHEMA DISPUNERII FORTELOR ROMANE SI RUSE IN VEDEREA CELEI DE A TREIA BATALIE DE LA PLEVNA

In ziua de 26 August, la ora 5 începe pregătirea de artilerie, care va continua și noaptea, cu foc mai rar, pentru a împiedica repararea lucrărilor de teren distruse.

O SUBUNITATE DE DOROBANTI IN DRUM SPRE POZITIILE DE LUPTA DIN JURUL PLEVNEI.

La 27 August, după pregătirea de artilerie, are loc primul atac al trupelor române asupra pozițiilor înaintate ale inamicului, cu scopul de a permite apropierea pozițiilor artileriei propii, în vederea sporirii eficacității focului asupra redutelor de la Grivița.

Batalioanele de "căciulari" ale regimentului XIII dorobanți, intră primele în redanul de lângă Tabia Abdul-Kermin, poziție cheie pentru asaltul final asupra Griviței. In această luptă crâncenă unitățile române pierd 134 de ostași.

LA 27 AUGUST 1877 ARE LOC PRIMUL ATAC AL TRUPELOR ROMANE IN DIRECTIA REDUTEI GRIVITA.

La 29 August se continuă cu intensitate bombardamentul de artilerie asupra Plevnei, iar Comandantul Armatei de vest , Domnitorul Carol I, dă ordinul de luptă, datat: "Poradim" 29 August 1877.

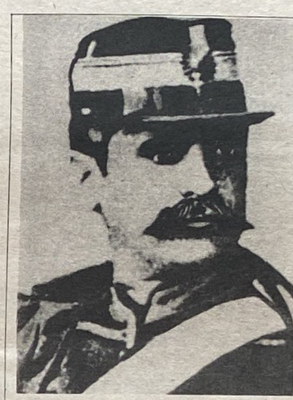

DOMNITORUL CAROL I, COMANDANTUL SUPREM AL ARMATEI URMARIND TIRUL TUNURILOR NOASTRE, IN ATACUL PLEVNEI.

In zorii zilei de 30 August începe atacul general-cunoscut în istorie sub numele de "a treia bătălie de la Plevna". La ora șase, 256 guri de foc de artilerie române și ruse, deslănțuiesc canonada asupra pozițiilor otomane.

Armatei române i-a revenit misiunea de a atăca, cu Divizia 4-a de front, iar cu Divizia 3-a de flanc, reduta Grivița care, prin poziția sa strategică era considerată drept, "lacătul de apărare al Plevnei". Divizia de rezervă forma al doilea eșalon. Se credea că era o singură fortificație; In realitate, erau două: Grivița 1 la sud și Grivița 2-a la nord, numită și Plevnița. Această redută construită ulterior a fost astfel amplasată încât să nu se deosebească de reduta Nr.1 de care o despărțea coama unui deal și o vale care a fost numită ulterior: "Valea sângelui" sau "Valea lacrimilor".

Către orele 15, coloanele de atac ale celor două divizii române au început mișcarea spre redute, sub protecția unui puternic foc de artilerie. Batalioanele Diviziei 3-a comandate de Maiorul George Soutu și Căpit. Nicolae V.Mărăcineanu au reușit să pătrundă în șanțurile înaintate ale redutei Grivița 2. Necunoscând terenul și având mari pierderi-un procent de 90 % ofițeri și 50 % soldați, morți or răniți- au fost nevoiți să se retragă. Cei doi comandanți de batalioane cad eroic la asaltul Grivița 2.

MAIORUL ALEXANDRU CANDINO POPESCU ESTE CEL CARE SE APROPIE CEL DINTAI DE TRUPELE TURCESTI CU BATALIONUL-2-DE VANATORI.

Maiorul Candiano Popescu, cel care încercase într'un mod naiv să răstoarne dinastia în noaptea de 7 spre 8 August 1870, este cel care se apropie cel dintâi de trupele turcești în fruntea batalionului 2 Vânători, iar soldatul *prahovean Ion Grigore, împreună cu Caporalul Nica Vasile* și sergentul Stan Gheorghe din această unitate, capturează drapelul verde otoman cu seminula.

LUPTA VANATORILOR IN INTERIORUL GRIVITA I, CU CARE PRILEJ A FOST CAPTURAT UN DRAPEL OTOMAN.

Unitățile Diviziei a 4-a, după al patrulea atac, cu mari pierderi, au reușit să cucerească reduta Grivița 2 pe parapetul căreia a fost înfipt drapelul tricolor românesc.

CUCERIREA REDUTEI GRIVITA PE PARAPETUL CARUIA LA 30 AUGUST 1877 A FOAT INFIPT DRAPELUL ROMANESC.

In ziua de 31 August, din ordinul Domnitorului Carol I drapelul a fost adus la Cartierul Armatei de vest și Domnitorul a hotărât să fie dus la București de către Maiorul Alexandru Candiano Popescu și cei trei ostași care au capturat stindardul lui Osman pașa.

Ziarul "Românul " din 6 Septembrie notează: " Ieri a sosit în capitală, cu trenul de 7,45 drapelul otoman capturat de Batalionul 2 vânători....Ceremonia militară al cărei traseu începea în Cotroceni, trecea pe Podul Mogoșoaiei, prin fața statuii lui Mihai Viteazu și se sfârșea în Dealul Spirei, a însemnat pentru populația capitalei prilejul unei emoționante manifestații de simpatie în favoarea bravilor noștri ostași, care scriau o pagină de glorie în lupta pentru neatârnarea țării. O lume imensă se înghesuia pe străzile pe unde avea să trecă cortegiu...

Soldatul Grigore Ion cu pălăria ciuruită de gloanțe, avea brațele încărcate de flori, aruncate de mulțime, ca și cele ale maiorului care mergea în frunte....."

SOLDATUL ION GRIGORE (în mijloc) , CARE IMPREUNA CU CAPORALUL NICU VASILE SI SERGENTUL STAN GH AU CAPTURAT DRAPELUL OTOMAN LA GRIVITA I.

Atacul din 30 August, în care armata română a avut 2000 de morți și răniți și apoi cele din 6 Sept. și 8 Oct., respinse deasemenea cu mari pierderi, au dovedit cele ce Domnitorul Carol I a propus în consiliul de război româno-rus, la 27 August, că Osman-pașa nu poate fi învins decât prin încercuire și asediu, până la capitulare.

"Din prima zi în care m'am convins despre situație și am recunoscut toate pozițiile, am declarat că Plevna nu se poate lua fără un asediu în formă și fără mase mari de trupe; n'au voit să mă creadă atunci, azi după mari sacrificii au ajuns și " ei " la aceeași convingere...
(Memoriile Regelui Carol I, vol XI, p. 8-9 și vol. X p 90)

CAPITANUL MOISE GROZA, VENIT DIN BANAT SA LUPTE SUB DRAPELUL ROMAN, A PATRUNS LA 30 AUGUST 1877, ODATA CU PRIMELE GRUPURI DE LUPTATORI IN REDUDA GRIVITA I.

TRANSILVANIA, UNGURII ŞI ROMÂNII

Se plâng în mod perfid unii Unguri din exil că în Transilvania, conaționalii lor ar fi persecutați din motive etnice. Minciună sfruntată cu care reușesc însă destul de bine uneori să însele miopia unor oameni politici din Occident, și mai ales reușesc să-și acopere parțial nenumăratele crime pe care le-au săvârșit ei înșiși în Transilvania împotriva poporului Român. Imi amintesc perfect de bine una din nenumăratele crime Ungurești contra poporului Român petrecută în 1958.

In 1958, comitetul de partid al raionului Mediaș, unde ungurii nu alcătuiau majoritatea populației, era format din 2 țigani, 82 de unguri și 3 Români. Primul secretar de partid era Jager Pista, fost muncitor incapabil, care avea o ură de moarte pe Români. Odată a avut un mic conflict cu un meseriaș Român, în urma căruia l-a dat afară din servici, lăsându-l muritor de foame împreună cu soția și trei copii mici. De trei ori a încercat bietul Român să vorbească cu "tov. Jager", dar în zadar. Omul partidului avea gardă personală înarmată și fără cuvântul lui nimic nu mișca în raionul Mediaș. Odată, bietul Român a reușit să-l întâlnească în drum spre sediul partidului și i-a spus șoptit - Vă aduc la cunoștință că vă este viața în pericol, vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Surprins, acesta i-a răspuns "să ste puțin în salon de așteptare." In mai puțin de 5 minute a venit Marton, secretarul lui Jager, tot ungur și el, și i-a spus "tovarășu Jager chiamă pe dumneata să meri sus la el." A ajuns bietul Român în biroul luxos și capitonat al secretarului de partid care l-a întrebat "spune cine este ala care vre să pună în pericol viața meu?"

-Mai întâi, a început bietul om, aș vrea să știu dece nu mă lăsați să lucrez ca să-mi câștig existența?

-"Cine a spus la tine asta? Poți să meri la cucuruz să lucri la colectiv," a spus ungurul rânjind.

-Eu vreau să merg la meseria mea, la care am lucrat atâția ani, a răspuns Românul nostru.

-"Acolo nu se pote, dar la cucuruz poți se ei și nevasta și copii și poate mânca toți la cantine."

Românul nostru nu a mai putut rezista și a explodat urlând cât îl ținea gura. "Acolo să te duci tu, eu sunt Român din mijlocul Transilvaniei, m-am născut aici și aici e România, nu Budapesta așa cum probabil crezi tu. Dacă nu sunt angajat săptămâna aceasta, eu sunt acela care îți pun viața în primejdie."

Nefericitul om a fost într-adevăr angajat, dar i s'a dat un salariu cu două sute de lei mai puțin decât avusese mai înainte. Intr'o zi l-a întâlnit pe președintele sindicatului, Cziko Bella, tot ungur, și l-a întrebat dece are salariul mai mic decât i se cuvenea? Acesta nu a zis nimic, dar l-a denunțat la securitatea din Mediaș. Dela securitate a venit un ofițer, tot ungur și el, și după ancheta care a urmat, numai printr'o minune a scăpat bietul Român de trimitere în judecată pentru "instigație între muncitori."

Şi azi viața bieților Români din Transilvania este în mare măsură controlată de unguri . . . Biet Român în Țara lui, . . . iar guvernanții dela București fac eforturi disperate să ne arate cât sunt de patrioți sau chiar naționaliști.

P.S. -

Pentru a pregăti o eventuală replică pentru atunci când va fi necesară, redacția Cuvântului românesc colectează orice date elocvente cu privire la atitudinea antinațională din prezent și trecut a regimului dela București, precum și referitoare la crimele unguresţi din Transilvania. S'ar putea ca într'o zi să avem mare nevoie de ele. Vă mulțumim anticipat.

REDACTIA

AGONIE. . .

Miros a ceară....
E noapte funerară....
Căințe clocotesc în mine,
păcatele toate,
sap groapă de moarte....

....

Mor speranțele...,
lacrimile,
temnițele, clanțele....
Sângele, ca lava,
fierbe vulcan de mânie
pentru Sfânta,
Crucificată Românie !

Miros a ceară........

Alexandru SILSTREANU

MICROPORTRETE

AL. ILEA

Venea în mod regulat la redacția "Universului Literar". *Era actor la Teatrul Național, unde, vorba prietenului* meu, sufleurul Paul Einhorn, zis "Onkle", avea succesele asigurate ca "om din popor" sau "ostean". Intra în redacție aproape neobservat, se răzima de-o masă sau de-un raft de bibliotecă, și, invariabil, întreba: "Emil a venit?". Emil, cu accent ardelenesc, pe "e", era Emil Botta, care mai venea, mai nu venea, și când venea, venea foarte târziu, dar lucrul acesta nu îl deranja pe prietenul său, care, imperturbabil, aștepta.

Fără să se clintească din loc, fuma țigară după țigară, cetea câte-un ziar, fără să scoată o vorbă. Când, în fine, apărea Emil, era cuprins de-o mare bucurie, și aștepta până plecau împreună.

Mă uitam după ei pe fereastră, cum urcau strada Sărindar: Emil, înalt, ca un Quijote, și la un pas după el, mărunt, cu un enorm fular de lână albă la gât, Sancho: actorul și poetul Al. Ilea.

ECATERINA PITIŞ

Ii văzusem fotografia pentru prima oară în "Almanahul Scriitorilor de la noi", alcătuit și publicat, mi se pare că la Orăștie, de un harnic și astăzi uitat gazetar, Sebastian Bornemisa, care fusese și editorul revistei "Cosînzeana". Alături de Vioara din Bihor și de Maria Cunțan, Ecaterina Pitiș cred că era una din cele trei poetese "de la noi", adică din Transilvania. Văd și astăzi în fața mea fotografia din "Almanah": ținea fruntea aplecată pe mâna proptită pe masă, așa cum, probabil, îi ceruse fotograful să pozeze, și avea o privire tristă, pierdută, de adevărată "poetesă".

Am vizitat-o, nici eu nu mai știu cu ce ocazie, cu câțiva ani mai târziu, în locuința din Scheii Brașovului, dacă nu mă trădează memoria, pe strada Pe Tocile, sau nu departe de această stradă. Odăița în care m'a primit era cufundată în umbră, lumina zilei abia pătrundea prin perdelele de catifea. Pe mese și pe rafturi erau așezate bibelouri, flori artificiale, fotografii, fructe de porțelan, acel "Kitsch" pe care l-am văzut de-atâtea ori în copilărie în casele în care mă duceam în vizită, la prieteni sau colegi, și care astăzi, iarăși a ajuns la modă. Mi-a arătat albume și reviste îngălbenite, mi-a spus că nu mai scria de mult, și s'a mirat că îi "descoperisem" adresa.

Profesorul Iorga o admira, și îi făcuse deserviciul de-a o proclama mare poet, în revista "Cuget Clar", lucru care, mi-am dat seama, îi făcea plăcere, dar în același timp o jena. Era un om fin, modest, retras, tăcut, o adevărată "domnișoară", care cred că nu a deranjat niciodată, în nici un fel, pe nimeni.

Stefan BACIU

ŞTIRI ŞI FAPTE ÎNTÂMPLATE DE MOSCOPOL COMENTATE

DREPTURILE OMULUI IN ȚARA NEOMULUI

Azi, în epoca atomului.
Mai sunt țări sub ocupare.
In cari drepturile omului.
Sunt călcate în picioare...
Aceste țări ocupate.
Sunt colonii Comuniste.
Ce's de tirani botezate
" Republici Socialiste "...

Republici Socialiste,
Cu guverne...Comuniste,
Cari nu sunt independente.
Ci Sovieto- dependente;

Căci când Statu-i Socialist.
Guvernul nu-i comunist;
Iar când Statul e Comunist.
Guvernul. nu-i Socialist.

Ci-i guvern de tiranie,
De teroare și robie
De care, omul subjugat,
Azi este crunt exploatat.

Dar asta. nu-i deranjează
Deloc pe lacomii de bani;
Ci tot ce-i interesează
E ce să vândă la tirani,

Ca să se înbogățească
Si astfel să întărească
Sovieticele lighioane.
Să țină robi. ZECI-DE MILIOANE !

DREPTURILE GARANTATE

Brejnev, la publicul Parisului.
In declarațiile date,
A spus că Drepturile Omului.
In " URSIA ". sunt garantate.

Ce-a spus Brejnev de-astădat',
E perfect adevărat:

Azi, Drepturile Omului,
In țările neomului
Care le ține sub robie,
Sunt garantate...pe hârtie.

UN EXEMPLU FAIMOS CA BANII AU MIROS

Câțiva afaceriști,
Trecuți la Comuniști.
Ca acuză, spun ritos,
Că banii n'au miros..

Că banii n'au miros.
E logic și firesc;
In schimb însă, miros
Vânduții ce-i primesc:

Miros a lichelism.
Sovrom- afacerism
Si Sovrom- servilism;
Dar NU a Românism !

ALEGERI LIBERE

Când în Rusia votai
După sistemul Beria.
In mod liber alegeai
Partidul...sau Siberia !

Azi. Beria e lichidat;
Insă sistemul e păstrat
Si cu blândețe aplicat
In orice Stat "eliberat".

STIRE CENZURATA

In sovieto-State.
La Securitate.
Cică nu se bate;
Dar ades se poate
Să intri pe use
Si să ieși...CENUSE !

Jean MOSCOPOL

UN OMAGIU MERITAT, UNIU MARE DIPLOMAT

In "Dreptatea"...Comunistă.
Cu data de întâi Mai,
Ce-a serbat Independența
Din ziua de Zece Mai,

In reportajul publicat.
Nicolae Ceaușescu.
Este numit diplomat.
De rangul lui Titulescu !

Oricât pare de ciudat.
Faptul. e adevărat:

Ceaușescu. a urmat
Scoala de Diplomație;
Si a fost numit de Stat
" DIPLOMAT IN CISMARIE ".

Faptul, avu ca urmare
Confirmarea următoare:
TELEGRAMA SPIRITISTA
La " Dreptatea" Comunistă:

"PROTESTEZ CU INDIGNARE
CA EU. VECHIUL DIPLOMAT,
AM FOST PUS PE-ACEIASI TREAPTA
CU CISMARUL DIPLOMAT" !

NICOLAE TITULESCU,
Apropos de CEAUSEVSCU.

"JUSTITIE"

Fariseii comuniști.
Cari își zic "Socialiști",

In orice Stat la care-i spun
Că este un Stat Socialist,
Au condamnați de drept comun
Si condamnați de drept..Comunist.

Condamnații de drept comun,
Sunt judecați și apoi condamnați ;
Iar cei ce's de drep Comunist,
Sunt condamnați și apoi judecați.

MEDALIOANE DE LA VATRA

(ÎNCRUSTATE DE GEORGE DONEV)

Serbarea de Sâmbătă seara (2 Iulie) s'a ținut la o scoală din Jackson, Mich.

Prea Sfințitul Valerian a primit dela fiecare protopopiat albume cu scrisori din partea parohienilor, un portret în ulei și o icoană a "Sf. Valerian".

Cele 800 de scaune ale auditoriului n'au fost deajuns. Unii n'au mai găsit "bilete".

Spectatori mulți, foarte mulți !

A doua zi, la banchetul festiv, nu ți se vindeau bilete dacă n'aveai un scaun și un loc la masă. Iar dacă erai norocos și găseai un scaun și un loc la masă, trebuia să ai și un prieten, de mare încredere, ca să ți le păzească până te duceai să-ți cumperi biletul.

Credincioși mulți, foarte mulți !

La dansul de seară, biletele ce se vindeau, când intrai cu automobilul pe pământul Vetrei, s'au epuizat.

Tineret mult, foarte mult!

Pe o rază de 40 de mile nu se mai găseau odăi la moteluri.

Cei care nu și-au făcut rezervații au trebuit să se aciuească prin Detroit ori Lansing.

Vizitatori mulți, foarte mulți !

Acesta a fost răspunsul grupului românesc la sărbătorirea a 25 de ani a Episcopului care le-a dat o Biserică Liberă și le-a promis că va continua s'o țină liberă.

Iubitori de Credință și Neam: mulți, foarte mulți !!

****

Păr. Vasile Hațegan a descrețit frunțile și ne-a umplut inimile. "Lasă să spună ce vor străinii și dușmanii neamului despre Episcopul nostru; noi îl cunoaștem și-l vrem așa cum este !

Bine că păr. Hațegan nu s'a făcut ziarist. Cu humorul lui ar fi lăsat mulți scriitori în urmă.

****

Dela păr. John Tocăniță care împlineste și el 25 de ani de activitate: " 10 perechi au venit cu preoții din parohiile lor ca să se cunune la Vatră".

Printre cei căsătoriți a fost Mihai Kălugar din Detroit. Aci, sub umbra teilor, a prins el curaj să ceară în căsătorie pe d-ra Goldi Maximiam. Nunta a fost în 1956 și primul botez, tot la Vatră, în 1958.

****

Preotul John Dinu, din Chicago, a vorbit în limba română și a fost printre puținii ce s'au făcut înțeleși noilor veniți.

****

Printre frații catolici am întâlnit pe d-l av. Mercea Nicolae cu soția Dorina, care este doctoră și lucrează la spitalul din Coldwater Mich.

Sunt aici de 4 ani si n'au lipsit niciodată dela serbările Vetrei. Iar în ce privește ziarul nostru ne-a declarat " este cel mai bun ziar al exilului ".

****

PENTRU ROMÂNII DIN LUME:
VATRA ESTE CAMINUL BISERICII ORTODOXIEI ROMÂNE

Cine conduce pe parohieni, conduce biserica; cine conduce biserica, conduce Vatra, și cine conduce Vatra are cuvântul majorității la conducerea grupului românesc.

De aceea Vatra nu trebuie să cadă în mâna celor care sapă la temelia Bisericii și a Neamului.

Este datoria noastră ca creștini, datoria noastră ca luptători pentru Drepturile Umane, să facem zid în jurul citadelei ce simbolizează România Nesubjugată.

Dacă cei din țară sunt siliți de baionete ca să-și plece capetele, pentru noi, care trăim în lumea liberă, ori ce compromis cu forța brută a călăilor, înseamnă trădare.

Comunistii atei și cei ce le fac jocul, n'au ce căuta pe pământul Vetrei.

" Să fim respectați de toți, arătându-ne că suntem uniți "

" Episcopia Ortodoxă Română din America este liberă și s'o păstrăm liberă" așa cum a declarat în fața Congresului Episcopul Valerian.

Un loc ideal de a găsi o viitoare preoteasă este Vatra; deasemenea recomandăm și Congresul AROY-ului.

In susținerea tezei dăm următoarele date ce nu pot fi desmințite:

Seminaristul Romulus Rosco a întâlnit la Vatră pe d-ra Mary Allen Galbincea (Cookey) din Cleveland. Azi părintele Rosco este preot în St.Paul,Min., iar Luni, 4 Iulie și-au botezat la Vatră pruncul Thomas.

Nași au fost păr. și preoteasa Laurențiu și Anita Lazăr din Akron, Ohio.

Si unde credeți că s'au întâlnit seminaristul Lazăr cu d-ra Anita Sandru din Dearborn, Mich. ?

La Congresul AROY !

Iar în toamnă vor avea nunta seminaristul George Trifu cu d-ra Paula Călin dela Chicago. Si ei s'au întâlnit la Vatră !

****

O veste care putea fi foarte tristă.D-na Doina Vârcol, fiica poetului Vasile Posteucă, împreună cu le Posteucă, împreună cu soțul și băiatul și d-l av. M. Butariu au fost victima unui accident de mașină. Toți au scăpat teferi. Vinovat a fost un străin care n'a oprit la "Stop".

****

Puțini vizitatori au recunoscut în d-na Carmen Glazier pe nepoata scriitorului Ion Cârjă, care a murit recent la New York și a fost înmormântat în țară.

****

D-l David Sroush, un vecin, ia parte la serbările noastre. Nu-i român, dar mi-a vorbit cu mândrie cum l-a cunoscut pe Episcopul Morușca și de istoria lui " Grey Tower ".

****

Cel mai bătrân vizitator a fost d-l Niculae Tecău, de 90 de ani, din Youngstone, O. El este scamator și a oferit un spectacol de o or. celor strânși în jurul lui.

Premiul al doilea revine d-lui Nick Dragoș, Detroit, de 86 de ani; urmat de d-l Andy Dordea din Alliance, Ohio,82 de ani.

****

Stiați că una dintre cele mai mari ferme de ciuperci din Canada este proprietatea d-lui Nic. Pora din Ottawa ?

S'a aventurat în creșterea ciupercilor acum 5 ani. A muncit greu dar a reușit.

****

Intrebare pusă unor tineri care cântau "Pe al nostru Steag":

-Unde ați învățat melodia și cuvintele ?

-La taberele de vară de aci, mi-a răspuns d-ra V. Mușat din Canton, Ohio.

****

D-na Olimpia Zamfir, din Philadelphia, când a dat cu ochii de ziarul "Cuvântul Românesc":

"Vă rog dați-mi un ziar ! Toată lumea vorbește de el".

****

Pentru d-l Ioachim Moraru, soția și cei doi copii, Vatra le-a fost timp de 2 ani de zile, primul cămin în lumea liberă.Acum sunt în Detroit, dar n'au uitat pe cei ce i-au ajutat la nevoie.

****

La masa rezervată "Cuvântului Românesc" au fost vreo 18 persoane. Așa de mulți scriitori aveți ? M'a întrebat un prieten. Nu te speria că nu suntem toți ! Am fi putut avea o masă de 35-40 de persoane dacă ne-am fi adunat cu toți cei prezenți aci; iar dacă ar fi venit și cei de peste oceane ne-ar fi trebuit două mese lungi !

****

Gândindu-ne la cei plecați:
"Să treci din neam în neam acest cuvât.
Din casă 'n casă și din nume'n nume.
Că noi pe tine te-am iubit pân' la mormânt.
Si alta n'am avut mai scump pe lume ".

Testamentul poetului Vasile Posteucă, înscris pe Crucea dela Vatră. Tot aci se odihnesc: Preotul Moise Balea, care a zidit prima biserică ortodoxă română în Statele Unite și a înființat ziarul America; Filip Baia, care a salvat Hollywood-ului milioane de dolari cu invențiile sale în domeniul cinematografiei; Păr. John Trutza din Cleveland , și mulți altii !

****

"Cine-i Fruncea" Copiii dela Akron ? Dansatorii din Regina ? Ori celelalte echipe care au luat parte la serbările de Sâmbăta seara ?

Dansurile au fost minunate, dar au fost numai dansuri !

S'a simțit lipsa unui cor, solo, etc.

Responsabil de nivelul ridicat al recentelor manifestări artistice este D-l Petre Bodeuț, venit în turneu cu ansamblul Ciocârlia.

A făcut "o piruetă" și-a rămas cu noi !

****

Fără comentarii. Două anunțuri dela banchetul de Duminică: " S'a găsit un 'wallet' plin cu bani "; celălalt: 'S'a găsit un ceas" !

****

Arderea ipotecii (mortgage pe limba engleză) s'a făcut "la propriu" pe spinarea preotului Glicherie Moraru. (Există și un film ca mărturie.)

Păr. Moraru a colectat bani, a încasat comision, dar a plătit Vatra. (Reparațiile necesare, noile clădiri, etc., au fost înfăptuite sub administrația actuală).

****

Printre donatori a fost și Regele Carol al II-lea, care se afla atunci în Mexico. Sângerosul dictator a sperat că preotul Moraru să-l ajute să capete viza de intrare în Statele Unite.

Carol a mai subvenționat revista " The Free Romanian " și ziarul " Glasul Românesc " editat de George Zamfir.

Planul Marelui Străjer, Tintaș, Arcaș și Apaș, n'a reușit.

Este bine să se știe aceste lucruri pentru a ne feri de cei ce azi ne dau daruri și încearcă să ne sucească mințile cu ziare gratuite.

****

D-l Raul Marian din Toronto. (originar din București). Vine de 17 ani neîntrerupți la Congresele Episcopiei. El este reprezentantul revistei BIRE din Paris. Raul colectează abonamente și împarte glume. E plăcut de toți și spune cu mândrie: "Eu sunt evreu".

****

Sefii celor patru organizații care formează grupul credincioșilor ortodocși din America : AROY, ARORA, și America și Canadian "Orthodox Brotherhood" au oraganizat un complot.

Ținta lor a fost chiar Episcopul Valerian.

Complotul a fost descoperit Sâmbătă seara când tatăl Episcopului, veneratul dascăl Dionise Trifa, din com. Câmpeni, Alba Iulia, a sosit pe neașteptate în Statele Unite pentru a-și vedea feciorul sărbătorit cu ocazia celor 25 de ani de păstorire.

Complotiștii au lucrat în cel mai strict secret: mai mult încă, fiecare a donat câte $ 250 ca să acopere cheltuielele de drum.

Martorii oculari nu ne pot spune care dintre cei doi: Tatăl sau fiul au avut ochii mai înlăcrămați atunci când s'au strâns în brațe. Ancheta continuă.

****

Cel mai tânăr depe scenă care a adus omagiu Episcopului Valerian a fost d-l av. Daniel Miclău, preș. la AROY.

****

Maica Alexandra (fosta Principesă Ileana), în scurta convorbire ce am avut-o, printre altele, mi-a spus:

Spre deosebire de cea din România " Biserica Ortodoxă din America este Liberă". Vorbind de viața în Statele Unite în general " Poate că puțină ordine nu ne-ar strica; iar în ce mă privește: "când vreau să mă vait că muncesc prea mult, mă gândesc la Episcopul Valerian cât muncește și cât suferă, și astea-mi dau curaj".

****

Adv. John Sibișan cu soția Elisabeta, din Cleveland au participat la Congresele Episcopiei din 1938. John a lipsit dela 3 Congrese. Era în armată.

****

Din Europa, venit special la Congres, a fost d-l C. Sporea, reprezentantul Soc. Academiei Române, secția Germania.

D-l Sporea a lucrat 23 de ani la "Free Europe" si este redactorul revistei "Scriitorul Român" care se tipărește la Munich.

****

Parohia " Invierea Domnului " din San Francisco, este una dintre cele mai mici (20 de membrii) și mai îndepărtată. Serviciile se fac de 4-5 ori pe an de păr. Gabrowschi din Los Angeles.

"Când timpul permite,Sf. Liturghie este oficiată în cel mai măreț local de rugăciune: Sub bolta cerului", ne-a confirmat d-l prof.Al. Blaga, delegatul parohiei.

****

In Monterey, Calif., sunt 7 români. Sase sunt abonații ziarului nostru.

****

Titlul de cel mai vechi refugiat aparține d-lui Al. Oană din Montreal, care a sosit în Canada în 1946. Pe atunci România era socotită țară inamică și legea imigrării ce-o vedem astăzi nu era în vigoare.

Iar cel mai nou oaspete întâlnit este d-l Ion Balaban, cu [illegible] sosit din [illegible] luni.

****

Printre Canadienii sosiți la Congres l-am întâlnit și pe d-l Const. Roman, originar din Basarabia.A ieșit la pensie "ca să-și poată cheltuii banii,"....

Dânsul este proprietarul unui mare centru comercial de lângă Toronto, Ont.

****

Patru meșteri strungari dela Hydro- Mecanica din Brașov, lucrează în prezent la fabrica Clark din Jackson, Mich., unde învață să mânuiască unele mașini.

Ei au sosit în Jackson la 1 Iulie și au fost prezenți, zi de zi, la serbările Episcopiei.

Printre altele au declarat: "au leafă de 5.000 de lei pe lună",..." un costum bun de haine costă 500 de lei" și că țăranul român "nu vrea pământul înapoi că duce o viață mai bună la colectiv".

Faptul că au fost trimiși de Ceaușescu la Jackson, lângă Vatră ; la începutul lunei Iulie, când sunt serbările dela Vatră, și că tot [illegible] și l-au petrecut [illegible] ar putea fi și o [illegible].

****

CERERILE ADRESATE ACESTEI RUBRICI DE CITITORII ZIARULUI "CUVANTUL ROMANESC", SUNT PUBLICATE GRATUIT.

MICA PUBLICITATE

Atenție grupuri și organizații.

Programul Canada Works este din nou în actualitate și gata de a lucra în favoarea Dvs. Dar reamintiți-vă, data limită pentru completarea formularelor este 26 August.

Din nou, vi se dă ocazia de a creea beneficii și servicii pentru persoane fără locuri de muncă.

Dacă aveți o idee bună, și grupul din care faceți parte are vointa și experiența necesară de a o realiza, *Canada Works* ar putea să contribue cu fondurile necesare.

Iată, deci cum puteți rezolva această problemă:

Stabiliți un program în unanimitate. Anticipați numărul locurilor de muncă pe care le puteți creea.

Ce sume sunt necesare pentru salarii și alte servicii? Cine va conduce acest program în mod zilnic?

Cele de mai sus fiind luate în considerație, consultați Canada Manpower Centre sau Job Creation Branch, cereți formularul Canada Works și "Guide to Applicants".

Formularul nu este complicat, vă rugăm să-l completați cu toate detaliile necesare în modul cel mai concis. Dacă doriți asistență, birourile C.M.C. sau J.C.B. vă ajută în completarea acestor formulare.

Canada Works este ocazia de a aduce prosperitate în comunitatea Dvs. Să lucrăm deci pentru noile idei.

Manpower and Immigration
Bud Cullen
Minister

Main-d'œuvre et Immigration
Bud Cullen
Ministre

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* D-l Nicolae Popescu, 1024 11 Ave, Brooklyn , New York, 11218, U.S.A. caută prietenii rămași cu dânsul din excursia făcută în Turcia în luna Iulie 1974. Prietenii dânsului sunt rugați să-i scrie la adresa de mai sus.

••

* D-l Marcel Vârfu, Kamp Aci-Baden Tekyn-Sok Nr. 18 Kadykoy, Istambul Turcia- Dorește să afle de prietenul său Marin Stanciu plecat în Statele Unite. D-l Stanciu este rugat să-i scrie înainte de 31 August, când speră că va emigra din lagăr.

DORESC SĂ EMIGREZ

* D-l Papamanole Emanoil, Otto Glochel Strasse Nr.16, 2514 Traiskirchen, Austria- Dorește să emigreze în Canada. Dumnealui este în vârstă de 46 de ani, și este tipograf. Face apel la o organizație românească ori la o persoană, care să-i înlesnească emigrarea din Austria.

••

* D-l Duțu Vasile, Flykthingeradet. Profesor Dahlsgat Nr. L. Oslo 3 - Dorește să emigreze în Canada sau Statele Unite. Deasemenea el roagă pe compatrioții lui să-i scrie la adresa de mai sus. pentru a lua legături și cu alți români. Dumnealui este lăcătuș de meserie și ar putea găsi un serviciu în aceste țări.

••

* D-l Nicolae Popa, Barrio Pringles, Casa 23, Manzana 12, San Luis, Argentina.- Dorește să emigreze în Canada sau Statele Unite cu soția și doi copii. Roagă pe o persoană sau organizație românească să-i dea garanția pentru obținerea vizei. Dumnealui este în etate de 53 de ani, având ca profesie, mecanica.

ZIARE ȘI CĂRȚI

* Vom expedia d-lui J.S. cărțile cerute, la fel și o listă a diferitelor edituri românești ce au publicat în exil. Deocamdată vă dăm adresa revistei "Jeunes Canadiens pour une Civilisation Chretienne": C. P. 364, Station de Lorimier, Montreal, P. Q. H2H 2N7, Canada.

••

ABONAȚI-VĂ LA CUVÂNTUL ROMÂNESC

UN ZIAR PENTRU ROMANI NU POATE FI FACUT FARA ROMANI...

In Editura VERLAG JON DUMITRU
Siegfriedstr, 3
8000, Munchen 40, West Germany

A APARUT

— VERSURI —
de
MIHAELA GHELMEGEANU LAUSCH

••••••••

IN CURS DE APARITIE

TĂLMĂCIRI DIN LIRICA AMERINDIANĂ
– Din folclorul Pieilor Roșii –
de
NICOLAE NOVAC

Prețul probabil $ 5.00- $ 6.00. Volumul va fi tipărit într'un număr restrâns de exemplare. Cei ce doresc a-l avea sunt rugați a-și face rezervația pe adresa autorului: 9406 Farmer Dr. Highland, Ind. 46322, U.S.A.

FARA ARMÂNEASCĂ

AROMÂNII DIN PUNCT DE VEDERE CULTURAL ȘI RELIGIOS

Războiul mondial a avut ca o primă urmare reintegrarea în granițele naturale, pe cât posibil, a elementelor ce compun o națiune, însuflețite deci de un același ideal, aceleași aspirațiuni și aceleași credințe de ordin cultural și religios.

Sforțările Conferinței de pace s'au îndreptat spre acest unic scop, legând laolaltă,pe același teritoriu,pe toți frații de același sânge.

Totuși o fixare matematică nu s'a putut face și în mod fatal, au rămas frânturi disparate, ca niște insule, ce nu au putut fi încadrate în hotarele lor naturale. Aproape toate statele adăpostesc în hotarele lor populațiuni ce aparțin altor naționalități.

De aci naște numaidecât următoarea problemă: este nimerit ca acești conaționali să-și părăsească căminurile lor, dând naștere la fenomenul emigrării și al colonizării, sau să-și păstreze locurile, conlucrând cu popoarele din care fac parte, conservându-și individualitatea lor etnică, tradițiile, cultura și credința strămoșească?

Tratatele de pace care au pus sfârșit războaielor din 1913 și 1914 se ocupă și de această problemă, căutând să o rezolve în spiritul celei de a doua soluții. In ședința dela 26 Iulie 1913 a conferinței de pace din București. D-nul Venizelos precum și Pasici, Radef și Maiorescu au declarat că "sunt gata a semna clauzele cele mai liberale, conform cu progresul civilizației, acordându-se autonomia comunităților religioase și libertatea școlilor". Așa se explică textul propus pentru a fi înscris în tratatul de pace și anume: "Bulgaria, Grecia și Serbia recunosc pe teritoriul lor autonomia comunităților religioase și libertatea școlilor".

Este hotărârea cea mai înțeleaptă ce o puteau lua niște state civilizate, care iau parte la cultura generală, în concertul european, față de elementele răslețe ale altor naționalități.

Cercetând cu atenție harta Europei, observăm numaidecât că răsleții noștri, Aromânii, se găsesc spre Orient și anume în Jugoslavia, Bulgaria, Grecia, Albania și Turcia, formând mase compacte în mijlocul popoarelor cu care conlocuesc. Aceste popoare au păstrat și păstrează necontenit cele mai strânse legături culturale cu România. Si este firesc să fie așa. Românii au vărsat sângele lor pentru independența bulgarilor, românii au pregătit mișcarea de renaștere politică, națională și culturală a Albaniei, românii au pus capăt luptelor din 1913, care nu puteau decât să vatăme interesele civilizației și ale culturii și în fine, Aromânii au luat parte ca soldați viteji ai diferitelor armate din Orient, care se angajaseră în războiul cel mare.

Iată de ce este normal și logic ca tot România, pe baza aceluiași principiu de înfrățire a popoarelor, care a acordat și acordă cea mai deplină libertate cultului religios și desvoltării culturale tuturor elementelor răslețe, să ceară la rândul ei, ca toate libertățile religioase și culturale să fie acordate fraților Aromâni. Acesta este spiritul tratatelor de pace la care România a aderat și și-a luat angajamentul respectării lor. Ceva mai mult. La noi se adăpostesc și urmează cursurile universitare mulți balcanici, pentru desăvârșirea culturii lor. Este principiul cel mare care stă la baza societății moderne și anume că viața culturală și științifică nu cunoaște granițî și nici națiuni.

Turcia dinainte de 1913 a înțeles acest principiu al libertății culturale și religioase și l-a acordat încă din 1864, confirmându-l printr'un decret mare vizirial din 1878; iar existența oficială a unui element românesc a fost recunoscută prin iradeaua imperială din 9 Mai 1905.

Statele succesorale ale fostului imperiu turcesc și-au luat angajamentul, considerând ca o datorie să respecte acelasi principiu. Tratatul din 1913 stă mărturie. Iată ce răspund d-nii Venizelos, Pasici, și Toncef, delegații oficiali, la invitația lui Maiorescu, fostul prim ministru, prin scrisori separate ce poartă datele de 22, 23 și 25 Iulie 1913:

"Grecia (Bulgaria, Serbia) consimte a da autonomia școlilor și bisericilor Aromânilor ce se vor găsi în viitoarele posesiuni grecești (bulgărești, sârbești) și să permită înființarea unui episcopat pentru Aromâni, cu facultatea pentru guvernul român de a subvenționa, sub supravegherea guvernului elen (bulgar, sârb)sus menționatele instituții culturale, prezente și viitoare."

Păreri ca acelea ale d-nului senator Pribicevici din Serbia, care s'a arătat ostil convenției româno - jugoslave privitoare la școlile noastre din Banatul Jugoslav sau ale unor ziare grecești, cum e de exemplu, "Kirix" (Vestitorul) care într'un articol editorial din 20 Dec. 1927 vorbește despre o pretinsă propagandă, sunt păreri disparate care nu pot intra în cadrul politicei culturale ce s'a înaugurat după marele război.

Nu pot trece mai departe fără să menționez atitudinea puțin amicală a Albaniei, din acest punct de vedere, și aceasta cu atât mai mult cu cât Aromânii sunt un element constitutiv al poporului albanez. Numai printr'o bună înțelegere se poate ajunge la dobândirea unei prietenii statornice și sincere între răzleții altor națiuni și poporul în mijlocul căruia trăiesc. Scoala și biserica se adresează sufletului și nu au nimic de a face cu interesele politice ale unui stat. Aromânii au dovedit cu firea lor blândă și judecata lor dreaptă, că sunt cei mai sinceri și cei mai credincioși cetățeni. A le suprima drepturile lor culturale și a nu le menaja credința religioasă este a călca pe de o parte principiul cel mare al libertății de gândire, de la care orice popor civilizat nu se poate sustrage, iar pe de altă parte, a nu respecta angajamentele scrise pe care reprezentantul oficial al Albaniei, D-l F. Noli, le-a luat la Geneva la Liga Națiunilor în ședinta de la 2 Oct. 1924:

"In ceeace privește învățământul - subscrie d-l F. Noli în articolul 6 al declarațiilor sale - guvernul albanez va acorda în orașele și provinciile unde există o proporție considerabilă de elemente nealbaneze, de o altă limbă decât cea oficială, înlesniri pentru a asigura instrucția în școlile primare în propria lor limbă".

Pentruca Albania să dovedească și mai mult că angajamentele sale vor fi respectate întocmai, a pus aceste angajamente sub garanția Societății Națiunilor: "Aceste stipulațiuni - spune d-l Noli - constituesc obligații de interes internațional și vor fi puse sub garanția Societății Națiunilor".

Și cu toate acestea, îmi place să cred că sunt numai accidente trecătoare ce nu pot influența întru nimic mersul general al problemei, care nu poate fi decât autonomia religioasă și libertatea culturală.

Astăzi când se vorbește peste tot numai de înfrățirea popoarelor, de libertăți depline, de pacea perpetua către care se tinde, nu se mai poate pune în discuție principiul libertăților școlare și religioase.

România a fost întotdeauna călăuzită de acest principiu, acordând cea mai deplină toleranță răzleților altor naționalități. Sutele de școli presărate pe tot cuprinsul României și care aparțin acestor naționalități sunt dovada cea mai bună de sinceritate cu care ea a aplicat convențiile și tratatele. Menționăm și faptul că România oferă și o largă ospitalitate sutelor de studenți din balcani, care frecventează universitățile și institutele de cultură.

Iată de ce dorim ca statele balcanice să aplice cu aceiași sinceritate tratatele privitoare la libertățile culturale și religioase. România a dat exemplu, devenind din acest punct de vedere farul luminos al Orientului european și drumul de legătură cu occidentul cultural și științific.

Să nu se uite niciodată că pe calea inimii se ajunge mai repede la acel ideal de înfrățire al popoarelor civilizate și să sperăm că acest ideal este foarte aproape de noi.

Mihail MARINESCU
Profesor

Reprodus după ALMANAHUL AROMANESC 1928.

PROBLEMA AROMÂNĂ

Există în Europa de Sud-Est un popor a cărui existență este amenințată de dispariție. Este poporul aromân, cunoscut în istorie și sub numele de vlah, sau macedo-român.

Aria lui de răspândire este dealungul și dealatul fostei sale patrii care se întindea cândva din Carpații Nordici până la Marea Egee și de la Nistru și Marea Neagră până la țărmurile Adriaticei. A venit însă prima mare despărțire,datorită năvălirilor din răsărit, acest punct cardinal care dacă nu ne-ar fi adus și soarele, ar fi fost pentru neamul românesc bun numai de blesteme. De atunci, brâul de apă Dunărea, a devenit hotar între frați, câmpiile mănoase loc de jaf, colinele locuri de veghe iar munții inexpugnabile cetăți. Intre românii din Nord și cei din Sud, s'a așezat năvălitorul barbar.

Privim ca printr'o sită deasă prin istorie și lucrurile ne apar fără contur. Documente, mărturii, fapte petrecute în ultimile 2000 ani, zac îndărătul unor cortine groase, trase cu dibăcie de istorici incorecți, sau îngropate în colbul unor biblioteci bine zăvorâte și pecetluite cu lacăte de fier. Credința creștină încăpută pe mâinile unor șoviniști fanatici a fost folosită ca mijloc de împilare. Din jertfa răstignitului pe Cruce s'a făcut tarabă elină, unde se vindeau mântuiri pe prețul renegării naționale. Se ucideau popoarele balcanice între ele fără a găsi o cale de împăcare, dar asupra unui singur lucru cădeau de acord: exterminarea aromânilor. De ce tocmai aromânii? Pentru că ei erau stăpânii acestor locuri. Prezența lor irita. Trezea furia criminalului care întâlnește un urmaș al victimei. La nevoie însă aromânii erau adulați de toți pentru calitățile lor.

In luptele de emancipare națională a popoarelor balcanice de sub turci, poporul aromân și-a dat tributul de sânge, ajutând toate națiunile creștine și în special revoluția grecilor din 1821, unde s'a evidențiat o serie de bărbați eminenți atât în calitate de conducători de armate cât și ca oameni politici.

După înfrîngerea Turciei în 1913, prin Pacea de la București prezidată de Titu Maiorescu, se părea că problema aromână va fi rezolvată în mod satisfăcător. Nu s'a întâmplat însă așa. Cu toate angajamentele luate de către reprezentanții țărilor balcanice, flacăra românească aprinsă în Macedonia a pâlpâit pentru scurt timp. Școlile și bisericile în limba română susținute și subvenționate de statul român au funcționat până la începutul celui de al doilea război mondial. După sfârșitul războiului situația a devenit catastrofală.

Guvenul român s'a dezinteresat complet de problema aromână, socotind aceasta o piedică în planurile sale politice de realizarea himericei păci în Balcani, sacrificând întreaga populație românească din Sudul Dunării irealizabilului plan. S'a ajuns la umilitoarea situație de a accepta una din condițiile puse de guvernul grec pentru luarea legăturilor diplomatice: Excluderea problemei aromâne sub orice fel în cadrul discuțiilor.

Guvernul grec își argumenta această poziție pe diferențele ideologice existente între guvernul comunist din România și cel necomunist din Grecia, interzicând în felul acesta orice publicație în limba română venită din România. Se pecetluia soarta unei națiuni tocmai în acest secol când mijloacele de informare au ajuns hrana spirituală de toate zilele.

Dacă grecii au inventat un motiv pentru interzicerea școlilor românești în țara lor, nu aceiași era situația în țările comuniste unde baza statului este lupta de clasă și nu cea națională. Ideologia marxistă trâmbițează completa egalitate tuturor națiunilor conlocuitoare indiferent de naționalitate, religie sau sex. Cu toată strășnicia și exclusivismul cunoscut al Rusiei, formal, ea a creat acele republici unionale unde de bine de rău oamenii își plâng necazul pe limba lor. In România, minoritățile au drepturi mai mari decât românii încât dacă s'ar face o statistică a posturilor de conducere din Partidul comunist și a funcțiilor neproductive - politice în special - din 1944 până în prezent, populația românească ar avea de departe cel mai mic procent. Nu același lucru se întâmplă însă cu celelalte țări comuniste din Balcani.

Bulgaria, având spatele asigurat de protecția Rusiei, a închis toate școlile și bisericile în limba română fără nici o explicație și fără a primi un protest din partea României. Funcționa în schimb în București pe Calea Călărași o școală medie "Hristo Botev" cu limba de predare bulgară, care până la urma s'a închis neavând niciun elev înscris la cursuri.

Jugoslavia a acordat libertatea de instrucție în limba maternă, dar conflictul iscat între Cominform și Tito, a interzis pătrunderea publicațiilor din România și lucrurile au rămas mai departe la fel. Crearea unui corp didactic aromân în Jugoslavia a fost o imposibilitate de moment, datorită lipsei de personal de specialitate pregătit.

Cea mai sinistră situație este însă în Albania. Lăsați să-și facă de cap - datorită ponderei inexistente în arena mondială - conducătorii comuniști din Albania, au trecut la rapida și forțata desnaționalizare a întregului mozaic de populații din care este format minusculul stat. Era țara, unde aromânii aveau cea mai mare pondere dintre națiunile minoritare.

Asistăm deci la un fenomen tragic. Situația aromânilor în locurile lor de origine, este mai rea decât a indienilor din America, cărora li s'au acordat cel puțin niște rezervații proprii.

La Organizația Națiunilor Unite, se duc acțiuni pentru protejarea diferitelor specii de plante sau animale pe cale de dispariție, dar protejarea unui popor cu o adâncă tradiție și cultură națională - distrusă sistematic de către țări membre ale ONU - nu a fost evidențiată niciodată. Se caută orice trib oricât de minuscul din Africa sau Asia pentru a fi trezit să-și ceară dreptul la autodeterminare, dar în plină civilizație europeană se închid ochii la genocidul cultural aplicat aromânilor.

Acum, când la Belgrad se întâlnesc toate țările europene să discute din nou despre viitorul lor, analizându-și capacitatea de sinceritate în obligațiile asumate la Helsinki, când Președintele celei mai puternice țări din lume și-a făcut din drepturile omului o deviză de existență, problema aromână este mai actuală ca oricând acordată în însăși rațiunea de a fi a Conferinței pentru Securitate europeană.

Intreaga suflare românească din lumea liberă și de pretutindeni, este chemată să se unească în acțiunea de salvare a elementului aromân. Acum, mai mult ca oricând. Mâine va fi prea târziu.

Zahu PANA

DIN VIAȚA NOASTRĂ

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

SALUT UNUI VECHI AMIC

După ce s'a stabilit la New York, Jean Moscopol, un bun prieten din țară, văzând mai multă vorbă decât treabă printre politicienii "ad-hoc" ai grupului care umblau cu liste ministeriale prin buzunare, mi-a trimis următoarea epigramă:

In refugiu plecai cu fracul
Pentru a colabora,
Dar în afară de dracu,
Nimeni n'a vrut să mă ia.

La care i-am răspuns:

Fracu-i vina în cele toate,
Că'n refugiu acest sinistru,
De-ai fi fost un rupt în coate
Erai pe listă, ca ministru.

Si, ca să fim drepți, pe vremea aceea (acum vreo 25-30 de ani) fiecare dintre noi aveam încredere în promisiunea Aliaților că'n România va domni libertatea, buna cuviință și că, în curând, ne vom întoarce într'o Românie Liberă.

CUM I-AM FURAT LUI STĂNICEL PALTONUL

Ajuns în Cleveland, prima grijă a lui Stănicel a fost să-și ajute camarazii rămași în Europa.

Iși cheltuia ultimii bani munciți ca să le trimită hrană și îmbrăcăminte.

Eu îl ajutam cu strângerea hainelor, iar pachetele le făceam seara, împreună, în redacția ziarului America.

Trecuse de mult toamna și Stelică umbla într'un pardesiu subțire, rupt, care ținea loc de pelerină de ploaie și blană de iarnă.

L-am certat să-și cumpere un palton, dar el se gândea numai la nevoile celor din Europa care aveau mai puțin decât el.

Văzându-i încăpățânarea, mi-a rămas o singură soluție: Să-i fur pardesiul.

Am avut însă nevoie de un complice: Când a venit din nou la ziar ca să facem pachetele, d-ra Virginia Renghea, secretara ziarului (azi d-na Tecușan), i-a ascuns pardesiul!

După ce am terminat cu ambalatul și eram gata de plecare, a trebuit să așteptăm pentru că Stelică nu-și găsea pardesiul.

Când a observat cum, din "întâmplare", a rămas netrimis un palton care, tot din "întâmplare", i se potrivea foarte bine, a înțeles cursa.

A vrut să plece acasă, dar a trebuit să-și schimbe părerea:

Afară se lăsase gerul Bobotezei.

BANDITUL A UITAT SA SE RECOMANDE

Era în Statele Unite de 3 luni, știa engleza, terminase un curs de cum se mânuesc trenzacțiile bancare la ghișeu și cum poți trage discret, alarma: O bancnotă plasată între două clape metalice; când deplasezi bancnota se ating clapele care formează un circuit ce activează o serie de lămpi, sonerii, etc.

Cu astfel de cunoștințe și-a început profesorul John Pop serviciul la Commonwealth Bank din Detroit.

Un vis împlinit: Era în America și se juca cu dolarii.

Dar într'o zi, ca multe altele, un client, ca mulți alții, îi dă un plic.

- Ce-i asta ?

- Citește-l, răspunse clientul desfăcându-și puțin haina ca să îi se vadă un revolver agățat de cureaua pantalonilor.

"Dacă nu-mi dai toții banii te omor", era scris pe dosul plicului și John a început să danseze.

- Nu trage, am nevastă, șopti el; dar, cu prima bancnotă colectată, a tras semnalul de alarmă.

Instalate pe biroul directorului, lângă telefon, erau câteva lămpi mici, colorate, care indicau locul de unde venea S.O.S.-ul; iar directorul, din cușca lui de sticlă, putea să vadă ce se petrece în fața ghișeelor: Totul era calm; oamenii își așteptau rândul iar "funcționarul cel nou" împăturea liniștit la bancnote.

Greșeală de începător, s'a gândit el, ieșind în ușa oficiului:

- Ce naiba făcuși John? Nu vezi c'ai tras semnalul de alarmă ! Apoi surâzând: "Hei, unde-i hoțul ?"

Toată lumea a întors capetele, iar hoțul, luat prin surprindere, s'a fâstâcit și a luat-o la fugă.

A venit poliția, a venit F.B.I-ul și cu toți au felicitat pe noul funcționar pentru că banditul plecase cu mâna goală.

UNDE-I BACĂUL?

Cu ani în urmă, Convenția U.și L., ce s'a ținut la Windsor, Canada, a fost prilej de dans, cântec românesc și veselie. Printre tinerii care s'au petrecut bine, chiar foarte bine, a fost L.M. din Dearborn, Mich. Dintre toate cântecele românești ce le-am auzit în seara aceea, unul i-a plăcut la nebunie și L.M. îl fredona încontinuu: "La Bacău, la Bacău.."

Dar a venit timpul să se întoarcă acasă (în Statele Unite) și când a ajuns la frontieră ofițerul dela vamă l-a întrebat:

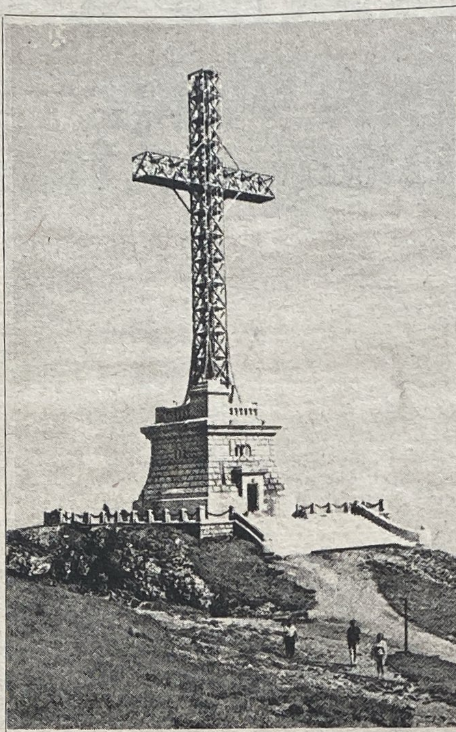
- Where you born ?
- La Bacău....
- Where ?
- La Bacău, la Bacău !

Vamesul nu mai auzise de un astfel de oraș în Statele Unite și a vrut să afle;

- Where is Bacău ?
- Intr'o mahala !

N.R. - Vă sfătuim să nu-l imitați. L.M. a fost reținut la frontieră vreo 4 ore până a putut dovedi că n'a fost născut....la Bacău.

CRUCEA DE PE CARAIMAN

Eram copil, aveam doar 7 ani, când într'o frumoasă noapte din vara lui 1947, am văzut pentru prima și ultima oară strălucind deasupra Bucegilor, o cruce mare, luminată feeric de becuri electrice. N'am să uit niciodată acea imagine impresionantă care în acea noapte de Sfânta Maria m'a fermecat într'atât încât îmi stăruie în memorie și azi după 30 de ani.

Crucea de pe Caraiman a fost înălțată în anul 1922 în memoria eroilor neamului nostru care și-au vărsat sângele în primul război mondial pentru reîntregirea patriei. Construcția acestui măreț monument care continuă tradiția creștină românească a modestelor troițe de lemn, s'a făcut din banii strânși prin colectă publică de la populația din Valea Prahovei, care a plătit un greu tribut de vieți omenești în luptele crâncene care s'au dat în cea mai mare trecătoare din Carpații Românești.

Ridicată pe unul din cele mai înalte vârfuri ale Munților Bucegi, Crucea de pe Caraiman, domină de la cei 2.432 de metri altitudine, aproape întreaga Vale a Prahovei. Monumentul are 36 de metri înălțime, din care construcția metalică a crucii propiu-zisă măsoară 24 de metri, iar soclul din piatră care adăpostea camera generatorului electric și rezervorul de motorină, 12 metri.

In primăvara lui 1948, la câteva luni după abdicarea forțată a regelui, o echipă de comuniști conduși de un activist de partid ungur din Săcele, au vandalizat cu "elan revoluționar" monumentul, rupându-i ușa de la intrarea în soclu, distrugând generatorul electric și spărgând becurile.

Pentru ei, Crucea de pe Caraiman, care de 25 de ani își aprindea luminile la fiecare 15 August, de Sfânta Maria- când se serba și ziua reginei-mame, reprezenta doar un simbol al monarhiei, incompatibil cu ideologia noii "Republici Populare" instaurată de bolsevici.

Cred că atunci cei 300.000 de eroi care și-au dat viața pentru România Mare s'au cutremurat în mormânt de durerea acestei profanări.

Dar în sufletul poporului român Crucea de pe Caraiman, crucea credinței creștine strămoșești și a dragostei de glie arde și azi. Și poate că după apariția acestor rânduri, conducătorii comuniști de la București, vor repara și repune în funcție instalația acestui monument național pângărit vreme de 30 de ani, dovedind că respectă, așa cum spune, memoria celor ce au luptat pentru libertatea și independența patriei noastre scumpe, România.

Decebal NECSULESCU

LA MOARTEA LUI ION CÂRJĂ

La începutul lunei Mai, a murit Ion Cârjă, răpit de o boală nemiloasă, la o vârstă a maturității, când putea încă contribui, la lupta neîncetată a exilului românesc, prin scrisul său talentat și prin experiența lui bogată, pe care și-a câștigat-o în România, atât în închisoare, cât și relativa libertate pe care a avut-o acolo.

Prin moartea sa, exilul pierde un adevărat luptător naționalist. Ridicat din rândurile țărănimii moțești, până la treptele superioare ale culturii universitare, prin muncă perseverentă, prin dragoste de țară și neam românesc, Ion Cârjă n'a precupețit nici un sacrificiu pentru idealurile românești, în a căror lumină a crescut, s'a educat, și pe care nu le-a părăsit niciodată.

Sufletul și temperamentul de luptător, încă din anii vieții universitare, s'a postat în liniile înaintate ale unui romanism sănătos, pe baricadele anti-comuniste. avea o conștiință limpede a antitezelor pe care le creia invazia comunistă, pe pământul strămoșilor români.

Invazia a fost puternică și a câștigat frânele puterii, dar nu l-a putut doborî și încovoia pe dârzul moț, care era Ion Cârjă. Astfel, a trecut prin o mulțime de închisori comuniste, și în ciuda mizeriilor fizice, și-a întărit puterile morale, și a supraviețuit, cu o conștiință limpede a personalității sale de luptător. Așa, a ajuns în America, unde a adus mesajul celor ce suferiseră și sufereau încă, acolo, sub jugul comunismului asiatic.

Ion Cârjă năzuise să poată dinamiza exilul românesc, într'o desfășurare de entuziasm proaspăt și nepătat de lâncezeală și, uneori, de indiferență. El aducea o experiență și o ardere interioară permanentă, pe care puțini din exilul românesc o cunoscuseră.

O parte a exilului, care avea deja stabilit un făgaș propriu de activitate, nu l-a putut înțelege, după cum, nici Ion Cârjă, n'a putut pricepe această parte a exilului.

In felul acesta, n'a fost posibilă o adaptare reciprocă, și nici o colaborare strânsă în chiagurile unei unități de acțiune. Au fost posibile chiar fricțiuni, suspiciuni și reproșuri.

Cu personalitatea, ideile, temperamentul și năzuințele sale, Ion Cârjă a fost incomod, pentru unii, iar aceștia, la rândul lor au devenit incomozi pentru el.

Un lucru cert însă rămâne: Ion Cârjă a făcut un serviciu imens luptei românești din exil. A adus o documentată imagine a celor ce s'au întâmplat, în țară, în lumea închisorilor, și a adus mesagiul celor de acolo, în cele trei cărți pe care le-a scris cu vâlvătaie de foc și dragoste.

Prin publicarea acestor cărți și-a îndeplinit prima parte a misiunii sale. A doua parte a acestei misiuni, a rămas în stadiul de dorință, căci n'a putut organiza o unitate a exilului. Dacă temperamentul și metodele sale, n'au fost acceptate de exil, nu-i mai puțin adevărat că, nici el, n'a putut înțelege și accepta unele metode și temperamente din acest exil.

Imaginea exilului i-a apărut ca fragmentată, și el nu era vinovat de acest lucru, căci se întâmplase înainte de venirea lui, în America.

Cine l-a înțeles pe Ion Cârjă, poate înțelege că el a fost animat de gânduri bune, a avut curaj și s'a dedicat treburilor celor mai frumoase românești. A suferit, a luptat, s'a sacrificat și s'a dedicat pentru apărarea lumii românești pe care n'a trădat-o, niciodată, oricât ar fi fost de mult subjugat de atracțiile lumii libere. El venea dintr'o altă lume, a închisorilor, unde unitatea de gândire și acțiune era mai închegată decât în exil. Dintr'o lume unde era moarte și suferință, fără liman.

Deaceea, a lovit cu duritate, dar sincer convins, de dreptatea cauzei lui. Dacă și ceilalți care l-au lovit, au fost sinceri și de bună credință, să-l ierte și să se roage pentru sufletul lui, de bun și cinstit român, căci și el i-a iertat, pe toți, în lumina incandescentă a vieții creștine, atunci când într'o tragică sfâșiere a îngenuchiat, în ultimele clipe, la Lourdes, căutând Binecuvântarea Sfintei Fecioare Maria, în ultimele clipe ale vieții lui.

A murit un vajnic luptător al exilului românesc.

Dumnezeu să-l odihnească în Pace !

John HALMAGHI

R.S.R.

Dorule, te'ntoarce fuga
De la munte, din Azuga
Unde cel din urmă cuc
Il îngână pe Beniuk !

Dorule, stinge-ți văpaia
Vino'ncoace din Sinaia
Unde bradul creste trist.
Ars de focul "Socialist".

Dorule, pe-un colț de plai
Tu coboară spre Hawai
Luminează-mi poezia
Doar cu-o vorbă: România !

Stefan BACIU

SPORT

• Odată cu jocurile etapei a 34-a s'a terminat cea de a 59-a ediție a campionatului național de fotbal-Divizia A-Titlul de campioană a fost câștigat de echipa Dinamo București.

Au retrogradat în Divizia B echipele Rapid, Progresul și F.C.M. Galați. Dăm mai jos clasamentul final și rezultatele tehnice ale ultimei etape:

•

CLASAMENT FINAL

1. DINAMO	34	20	9	5	84–34	49
2. Steaua	34	20	5	9	72–41	45
3. Univ. Craiova	34	16	9	9	54–36	41
4. A.S.A. Tg. Mureș	34	16	5	13	50–40	37
5. Jiul	34	16	5	13	57–49	37
6. Politehnica Timișoara	34	16	4	14	44–37	36
7. Sportul stud.	34	13	9	12	34–34	35
8. Politehnica Iași	34	12	9	13	43–33	33
9. F. C. Bihor	34	13	7	14	48–53	33
10. S. C. Bacău	34	13	7	14	34–39	33
11. F. C. Argeș	34	12	9	13	40–47	33
12. U.T.A.	34	13	7	14	56–64	33
13. F.C.M. Reșița	34	13	6	15	43–55	32
14. F. C. Corvinul	34	10	11	13	32–40	31
15. F. C. Constanța	34	12	6	16	43–45	30
16. Rapid	34	11	8	15	38–49	30
17. Progresul	34	11	5	18	37–69	27
18. F.C.M. Galați	34	6	5	23	31–75	17

REZULTATE TEHNICE

F. C. Corvinul	– Politehnica Iași	1–0	(1–0)
F.C.M. Galați	– A.S.A. Tg. Mureș	0–3	(0–1)
F. C. Bihor	– Progresul	4–2	(3–2)
Politehnica Tim.	– S. C. Bacău	3–0	(0–0)
Sportul studențesc	– F. C. Argeș	1–0	(1–0)
F. C. Constanța	– Rapid	2–1	(1–0)
Univ. Craiova	– Jiul	2–0	(0–0)
Dinamo	– F.C.M. Reșița	5–0	(1–0)
U.T.A.	– Steaua	5–0	(4–0)

•

GOLGETERII

47 Goluri: D. GEORGESCU – 5 din 11 m.
20 Goluri: Dumitrache (Jiul) – 2 din 11 m.
18 Goluri: Radu II (F.C.Argeș) – 1 din 11 m.
17 Goluri: Năstase (Steaua) .
16 Goluri: Iordănescu (Steaua) – 2 din 11 m.
Broșovschi (U.T.A.) , etc.

••

* Trofeul Petschovschi, care se acordă celui mai sportiv public, a revenit spectatorilor din Arad.

••

* Odată cu disputarea jocurilor etapei a 34-a s'a terminat și campionatul Diviziei B de fotbal. Au promovat în Divizia A echipele: PETROLUL PLOIEȘTI, C.S. TÂRGOVIȘTE și OLIMPIA SATU-MARE. Dăm mai jos clasamentul final al celor trei serii

SERIA A I - A

1. CS TIRGOVIȘTE	34	21	6	7	65-21	48
2. Steagul roșu	34	22	2	10	51-32	46
3. Chimica Rm. V.	34	22	1	11	69-42	45
4. Unirea Alex.	34	16	5	13	42-25	37
5. Nitramonia	34	17	3	14	44-37	37
6. Metalul Buc.	34	15	5	14	41-43	35
7. Chimica Tirn.	34	16	3	15	40-44	35
8. Dinamo Sl.	34	15	4	15	45-38	34
9. Electroputere	34	12	10	12	56-51	34
10. FCM Giurgiu	34	13	8	13	42-46	34
11. Șoimii Sibiu	34	13	7	14	49-41	33
12. Chimia Tr. Măg.	34	14	5	15	41-43	33
13. Metalurg. Cugir	34	14	5	15	29-33	33
14. Tractorul Bv.	34	13	7	14	37-47	33
15. Fl. Moreni	34	14	4	16	37-37	32
16. Voința Buc.	34	10	5	19	29-54	25
17. ȘN Oltenița	34	10	3	21	27-56	23
18. Tehnometal	34	5	5	24	18-72	15

SERIA A II - A

1. PETROLUL PL.	34	24	8	2	73-16	56
2. Gloria Buzău	34	15	9	10	42-29	39
3. Relonul Săv.	34	16	6	12	42-40	38
4. Metalul Plop.	34	15	7	12	53-35	37
5. Oltul Sf. Gh.	34	14	7	13	33-32	35
6. C.S.M. Suceava	34	14	7	13	30-39	35
7. C.S.U. Galați	34	14	6	14	59-47	34
8. Prahova Pl.	34	13	8	13	42-38	34
9. F.C. Brăila	34	11	12	11	51-51	34
10. Ceahlăul P.N.	34	14	6	14	38-45	34
11. C.F.R. Pașcani	34	13	7	14	43-38	33
12. Vict. Tecuci	34	12	9	13	43-53	33
13. Portul C-ța	34	11	10	13	39-47	32
14. Celuloza Căl.	34	14	3	17	36-28	31
15. Unirea Focș.	34	12	7	15	33-41	31
16. C.S.M. Borz.	34	11	8	15	19-35	30
17. Minerul G. H.	34	10	8	16	37-43	28
18. Olimpia Rm. S	34	4	10	20	19-65	18

SERIA A III - A

1. OLIMPIA S. M.	34	23	3	8	61-26	49
2. Gloria Bistr.	34	17	5	12	54-51	39
3. FC Baia Mare	34	15	6	13	53-36	36
4. CFR Timiș.	34	17	2	15	48-47	36
5. CIL Sighet	34	16	4	14	47-48	36
6. Aurul Brad	34	16	3	15	50-42	35
7. Armătura Zalău	34	15	5	14	45-45	35
8. UM Timiș.	34	16	2	16	62-51	34
9. CFR Cj.-Napoca	34	14	6	14	38-40	34
10. Mureșul Deva	34	15	4	15	37-43	34
11. Vict. Călan	34	15	3	16	44-52	33
12. „U" Cj.-Napoca	34	14	4	16	37-40	32
13. Minerul Lupeni	34	13	6	15	37-47	32
14. Dacia Orăștie	34	15	2	17	41-54	32
15. Sticla Turda	34	13	5	16	38-43	31
16. Rapid Arad	34	13	4	17	42-49	30
17. Ind. sîrmei C.T.	34	12	5	17	50-62	29
18. Min. Cavnic	34	9	7	18	41-49	25

* Din fiecare serie ultimele patru echipe retrogradează în Divizia C

••

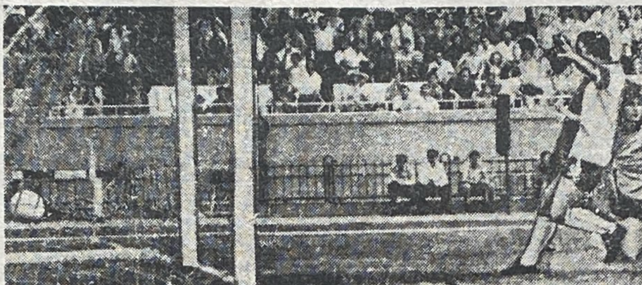
* Prima ediție a campionatului Diviziei naționale de juniori la fotbal, s'a încheiat cu victoria echipei Sport Club Bacău. Echipa din Bacău a avut un lot omogen, tehnic și a dat dovadă de o mare capacitate de efort, fapt răsplătit în final cu titlul de campioană.

Finala " CUPEI ROMÂNIEI " la fotbal.

U. CRAIOVA-STEAUA 2:1 (0:0)

• Cea de a 39-a finală a "Cupei României " s'a desfășurat la București pe bătrânul stadion din Dealul Spirei, în fața unui public numeros și a două puternice galerii care-și încurajau echipele favorite. Meciul a început furtunos cu faze la ambele porți.

In minutul 8 Zamfir (Steaua) îl fentează pe Berneanu, pătrunde în careu unde este oprit prin fault de Stefănescu; penalty clar pe care Vigiu îl ratează trimițând balonul în bara transversală . In continuare Steaua joacă precipitat, nervos și mijlocul terenului va intra, treptat, în stăpânirea trio-u-lui craiovean Donose- Balaci-Beldeanu. Prima repriză se termină nedecis.

Nu, nu este, cum s'ar putea crede, golul înscris de Cârțu, care apare în această fotografie, ci primul gol al finalei, marcat de Balaci, care nu se vede în imagine.

•

După pauză craiovenii joacă mai decis și în min. 50 deschid scorul: BALACI îl driblează scurt pe Fl Marin, efectuează o cursă rapidă urmărit de trei adversari, și ajuns în careu șutează în dreapta lui Moraru; portarul Stelei atinge mingea însă nu o poate opri să se rostogolească în plasă, și 1-0 pentru Craiova.

In min. 63 Steaua ratează o mare ocazie prin Iordănescu care de la 10 m. liftează mingea peste portarul Boldici însă acesta apără. In min. 64, primind o pasă excelentă de la Balaci, CÂRȚU pătrunde în careu și înscrie; 2-0 pentru Craiova.

Steaua reduce din handicap în min. 78; la o lovitură de colț executată de Aelenei, Fl.Marin reia cu capul în plasă și scorul devine 1-2. In min. 88 Cârțu (Univ.Craiova) pătrunde în careu unde este faultat de Zahiu; penalty executat de Stefănescu care ratează. Jocul se termină cu victoria echipei craiovene care a prestat un joc superior, prin concepție și mai echilibrat. Balaci a fost omul de bază al formației craiovene.

* Balaci, în cursa de 40 m. la capătul căreia a marcat primul gol al partidei.

Formațiile echipelor :

UNIVERSITATEA CRAIOVA: BOLDICI — Berneanu, Tilihoi, ȘTEFĂNESCU, Purima — DONOSE, BALACI, BELDEANU — CRIȘAN (min. 85 Negrilă), CIRȚU, Marcu (min. 46 Cămătaru).

STEAUA : MORARU — Anghelini, Sameș, Fl. Marin, Vigu — ION ION, Dumitru (min. 59 Aelenei), IORDĂNESCU — Troi (min. 72 Zahiu) Năstase, Zamfir.

• Noile promovate în DIVIZIA A. •

PETROLUL Ploiești.

* Iată lotul folosit de V.Stănescu și secundul său Al. Fronea : Gh. Constantin (portar - 26 de ani, 29 meciuri jucate), Mirzea (portar - 22 - 7), Gh. Dumitrescu (fundaș lateral - 21 - 33), Sotir (fundaș central - 25 - 32), Ene (fundaș central - 27 - 18), Butufei (fundaș lateral - 22 - 23) I. Constantin (fundaș lateral - 18 - 21), Ionescu (fundaș lateral - 18 - 11), Angelescu (mijlocaș - 24 - 10), N.Florian (mijlocaș - 23 - 27), Simaciu Georgescu (mijlocaș - 23 - 3), Fl. Dumitrescu (mijlocaș - 31 -33), Pantea, căpitanul echipei (extremă - 31 - 30), Toporan - golgeterul echipei cu 29 goluri (vârf - 27 - 30), State (extremă - 24 - 23), Pisău (extremă, vârf - 24-29), Mânăstire (mijlocaș - 29 - 11), Manolache (extremă - 27 - 11) Gh. Dumitrescu Sotir și State au fost promovați de la Prahova, Georgescu și Manolache de la Metalul Plopeni, Simaciu și Butufei de la Poiana Câmpina.

••

OLIMPIA Satu-Mare.

* Sătmărenii se prezintă: rândul de sus, de la stânga la dreapta: Gh. Staicu (antrenor principal), I.Helvei, I. Bathori (II), I. Ghencion (junior). V.Mureșen, S.Popescu, L.Keizer, Alex. Matei, F.Smarandache, V. Bocșa. St. Czako (antrenor secund); rândul de jos: G. Both, A. Bereskim I.Filip, A.Ress, I.Pusztai, L. Chevari (junior) N.Popa, V.Borota, N.Marcu. Din fotografie lipsește A. Goia fost component al echipei naționale de juniori.

* Jocurile balcanice de tenis, desfășurate la București, au fost câștigate de echipele României (feminin) și Bulgariei (masculin). Menționăm că I. Năstase nu a participat la aceste campionate.

Echipa feminină a României a dovedit o formă foarte bună câștigând toate jocurile și păstrându-și astfel titlul de campioană balcanică.

CLASAMENTUL

FEMININ : 1. ROMANIA – 4 victorii ; 2. Iugoslavia – 3 v ; 3. Bulgaria 2 v ; 4. Turcia – 1 v ; 5. Grecia – 0 v.

Echipa Romaniei a fost compusă din Virginia Ruzici, Elena Popescu, Florența Mihai, antrenate de Aurel Segărceanu,

••

* Fotbalistul român Dudu Georgescu câștigă pentru a doua oară trofeul "Gheata de Aur" care se acordă celui mai eficace fotbalist european. Cu 47 goluri marcate în campionatul 1976-1977, el deține și recordul trofeului.

Dudu Georgescu.

* Iată lista câștigătorilor trofeului de la înființare și până în prezent :

1967-68 :
Eusebio (Benfica Lisabona) 42 g.
1968-69 :
Jekov (T.S.K.A.)-Sofia 36 g.
1969-70 :
Gerd Muller (Bayern M.) 38 g.
1970-71 :
Skoblar (Ol. Marsilia) 44 g.
1971-72 :
Gerd Muller (Bayern M.) 40 g.
1972-73 :
Eusebio (Benfica Lisabona) 40 g.
1973-74 :
Yazalde (Sporting Lisabona) 46 g.
1974-75 :
DUDU GEORGESCU 33 g.
1975-76 :
Kaiafas (Omonia Nicosia) 39 g.
1976-77 :
DUDU GEORGESCU 47 g.

••

* La 17 iulie ac. sau disputat la București întrecerile semifinalei feminine ale "Cupei Europei" la atletism la care au participat sportive din opt țări europene.

Romania s-a clasat pe locul doi și s-a calificat în finala competiției care se va disputa în zilele de 13-14 aug. ac. la Helsinki.

Din echipa Romaniei au câștigat semifondistele N.Mărășescu, Ileana Silai, Maricica Puică, săritoarea în lungime Alina Gheorghiu, Cornelia Popa la înălțime și Eva Zorgo la suliță.

Iată clasamentul final al întrecerilor : 1. U.R.S.S. 106 p, 2. ROMÂNIA 98 p (s-au calificat pentru finala A, la Helsinki), 3. **Italia 84 p. 4. Franța 77 p** (s-au calificat pentru finala B, la Trinec). 5. Finlanda 66 p, 6. Iugoslavia 46 p. 7. Elveția 42 p, 8. Portugalia 17 p. Ordinea în acest clasament reflectă, în bună măsură, pronosticurile, cu excepția locului trei, care a revenit, pe merit, formației Italiei, cu o atletă de excepție în persoana Ritei Bottiglieri, de trei ori pe locul secund, la 100 m, 200 m și 400 m. Rita a obținut, astfel, 21 de puncte, adică un sfert din punctajul total al echipei sale !

••

* Campionatul național de rugby pe anul 1976-1977 a fost câștigat de echipa Steaua.

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

HAZ DE NECAZ

Mică scenă de Gelozie marcsistă.

Povestea zice căci a fost odată ca Nici odată șefu unui stat comunist din Răsărit pă care întâmplător îl chieamă Naie și care avea o ~~nefastă~~ nevastă fuarte Înfiptă ca caracter și geloasă foc, pă care întâmplător o chiema Lenuța. Dânsa îl mustruluia pă dnu Naie că îi pune Coarne de rinocel cu fete tinere marcsiste. Dânsa erea ceva mai mucigăită ca vârstă și mai deteriolată ca corp și Fizic. – La un Bal dat în casa lu Popescu-Dumnezeu cu ocaziea împlinirii a 6 zile dela istorica întemeiere a partidului, a luoat parte și dl naie cu tanti lenuța. Erea la mare Modă roichile scurte zise mini-fuste, însă coana lenuța purta tualetă lungă care ascunde varicile. – O fetișcană zglobie ca Fizic și Caracter cu piceoare fuarte deliceoase dansa cu dl naie languros tangou adios Muceaceos, care la un moment dat Fata se lăsa pe Spate, ținută de Cavaler. Tanti lenuța privea roasă de gelozie cu Mare deszgust această figură porno-Grafică ierotică și zise lu dl Naie destul de Tare ca să fie auzită de Fetișcană:

— Măgarule, nu ai găsit una mai acătării ca Mucoasa asta? Când dansează Tangou, i să vede chiloții până la Buric!

— Curios, – zise fata zânbind liniștit. Eu nu port niciodată Chiloți!

Gâgă

Glume

* La școală, undeva într'o țară satelită:
Invățătoarea: de ce-i iubim noi pe ruși ?
Elevul: fiindcă ne-au eliberat.
Invățătoarea: și de ce-i urâm pe americani ?
Elevul: fiincă nu ne-au eliberat.

* Diferența dintre un membru de partid nou și unul vechi :
-Membrul de partid nou, își dă cu pumnii'n piept;
-Membrul de partid vechi, își dă cu pumnii'n cap.

* La o Universitate din Est discută doi studenți:
-Cunoști cele patru faze critice ale planificării socialiste ?
-Nu, răspunde întrebatul.
-Simplu, cele patru faze sunt: primăvara, vara, toamna, iarna.

* La frontiera Ungaro-Jugoslavă, doi copii:
Jugoslavul: ha, ha, ha, eu am chifle !
Ungurul: ha, ha, ha, eu am ruși !
Jugoslavul: ha, ha, ha, și eu o'să am ruși !
Ungurul: ha, ha, ha, atunci n'o să ai chifle !

* La una din cuvântările tovului.
-Ceaușescu: Mai e unii tovarăși care crede că eu sunt un prost.
-Sala:...(rumoare, râsete)
-Ceaușescu: Da ! da ! Nu râdeți tovarăși că așa e

* Noua definiție a țărănimii:
-Țărănimea este o clasă socială care ajută studențimea la strângerea recoltelor.

Epigrame

ILUZIONIȘTILOR CARE AU REALIZAT "FERICIREA PE PĂMÂNT":

La voi ca'n rai ! poți ca să guști
din toate roadele Cetății;
doar dintr'un rod nu poți să muști
din rodul dulce-al...libertății !

UNUI CHEL

Fiind tu chel, într'adevăr
nu pot să te trag de păr.
Dar să știi că'n poezie
se trage și de...chelie.

ASCULTÂND LA RADIO MARTURIA UNUI REFUGIAT:

Câte drepturi are OMU
și ce'nseamnă Carta ONU,
afli când ajunge Ion
în Apus, la microfon.

UNUI DEMODAT PRETENȚIOS

Domnul vânător de slavă,
care e demult epavă,
dacă nu s'a scufundat
e că'n bălți a ancorat.

●● Ion CICALA ●●

Spre deosebire de monarhii
ce domnit-au altă dată,
Ceaușeștii guvernează
nu pe rând, ci toți deodată.

Din Zalău până la Iași
Se resimte lipsa sării
Fiindcă o ceată de ocnași
Au ajuns la cârma țării.

UMOR

CIOBANII DIN VRANCEA

Mai aveam uneori și clipe mai liniștite în fabrica închisorii Aiud, mai ales duminicile când eram lăsați liberi în curtea dormitoarelor. Intre cei neînfricați și plini de energie era căpitanul de marină Dobrescu, fost boxer și căpitan secund pe un vas de cursă lungă.

Toată ziua povestea plin de vervă și se lăuda cu aventurile lui din Mediterană. Fusese mare bătăuș în tinerețe și avea zicala lui: " Unul rup, doi bat, trei rezist, și patru...fug". Părea că nu are adversar între deținuți.

Intr'o zi însă, Nea Costică și Ion, ciobani Vrânceni din tată în fiu, l-au înhățat bine și după o ciomăgeală prietenească zdravănă, l-au încălecat și l-au întrebat:
- Mai bați mă doi ?
- Nu știu Nea Costică, să vedem a răspuns acesta de dedesubt.
- Cum nu știi mă ? Ia mai strânge Ioane puțin.
- Aoleo, nea Costică, se văită marinarul, nu mai bat, dar am bătut pe timpuri.
- Oi fi bătut mă, admise nea Costică, dar ăia au fost derbedei de port, nu au fost ciobani din Vrancea.

* Un reporter de la radio ia un interviu ad-hoc cetățeanului de pe stradă: " Spuneți-mi, vă rog, ce este șampania ?" Răspunsul: " Sampania este o băutură răcoritoare băută de clasa muncitoare prin reprezentanții săi !.

* Discuție intimă între Ceaușescu și academicianca:
- Auzi Lenuțo ce zice poporul de mine, că sunt un Dumnezeu !...
- Te înșeli Nicule. Iți amintești când ne-a așteptat regina Olandei la scara avionului (aia de se zice că-i mai bogată ca mine), ce-a zis când m'a văzut ? " Ah, mon Dieu! "

* Responsabilul unei librării din București a fost arestat pentrucă, expunând el în vitrină, de 23 August, pe Marx, Engels, Lenin și Ceaușescu, uitase deasupra romanul " MIZERABILII ".

* La colectivă un șef comunist stă de vorbă cu un bătrân:
- Ei, cum merge treaba aicea la voi ?
- Mulțămim de întrebare, bine, bine...
- Mă bucur să aud asemenea cuvinte, dar, faceți ceva și pentru educația voastră, citiți ziare ?
- Citim, zice bătrânul, în fiecare zi citim ziare, altfel de unde am ști că ne merge bine !

* Deosebirea dintre " LIBERTATEA CUVANTULUI " din r.s.r. și cea din America:
- In r.s.r. ești liber să înjuri partidul și guvernul;
- In America ești liber și a doua zi.

RĂȚOIUL EXILAT

Anul VI Oul Nr. 1

Cum ar fi scris Gheorghe Coșbuc poeziile dacă ar fi fost născut în America

"LA MIRROR"

Cu rochia scurtă,
Pân' sub burtă,
Si izmenele p'afară;
De trei luni
Nu-și spală fața,
Si ce fată populară
Are țața !

p. conf.
Dona-RATOIUL

ȘTIRI DIN EXIL

COMEMORAREA CENTENARULUI INDEPENDENȚEI ROMÂNIEI

RIO DE JANEIRO

Românii din Brazilia au sărbătorit "Centenarul Independenței" în ziua de 15 Mai 1977.

Sărbătoarea a fost organizată de "Societatea Editurii Dacia" și "Frontul Libertății" la Casa Română din localitate. Slujba inaugurală a fost oficiată de Preotul Dr.Leme LAPES, profesor la Universitatea Catolică.

In afară de membrii Comunității Românilor Liberi din Rio de Janeiro, au luat parte și personalități străine în frunte cu Ambasadorul Camilo de Oliveira fost Secretar General în Ministerul de Externe, profesorii Sandra Cavacanti; Amerigo Camargo. Au mai luat parte și reprezentanți ai diferitelor grupuri etnice de sub cortina de fier.

Comemorarea a fost televizată și presa locală a menționat însemnătatea zilei.

CORESPONDENT

FESTIVITATE DE ANIVERSARE A EPISCOPULUI VALERIAN

In programul general al Congresului Bisericesc dela Vatra Românească, care s'a ținut între 1 și 4 Iulie, a avut loc și o Aniversare Festivă a 25 de ani de activitate arhierească a P.Sf. Sale Episcopului Valerian. Această festivitate aniversară s'a desfășurat în seara zilei de Sâmbătă, 2 Iulie, în marele și frumosul auditoriu din Michigan Center, care este în apropierea Vetrei.

Este în afară de orice îndoială că pentru numărul (record) de vizitatori, care au venit la Vatră cu ocazia Congresului, punctul culminant al celor văzute și trăite a fost Festivalul Aniversar.

Intr'o sală arhiplină, programul festivalului a început cu o performanță de dansuri populare românești, executate de Grupul de dansuri "Mihail Eminescu" din Regina, Canada. Performanța acestui grup a fost, pur și simplu, fantastică. Fără de nici o exagerare, acest grup de dansatori este bun pentru orice scenă din lume. Dl.Petre Bodeuț merita cele mai vii felicitări și o nespus de mare admirație, pentru excelentul lui talent artistic, și pentru superlativa realizare coreografică demonstrată de dansatorii instruiți de dânsul.

Al doilea punct din program a fost o Suită de dansuri Bănățene, executate de câteva perechi de tineri din Chicago, sub conducerea și participarea personală a Dlui.Tavi Iovănescu. Acești dansatori au impus, mai înainte de toate, cu felul de dans natural al jucătorilor din satele bănățene. Dl. Iovănescu reușește să mențină o tradiție românească.

După, până aici, descrisa introducere artistică, a urmat partea ceremonială a aniversării.

In numele Protopopiatelor și organizațiilor Auxiliare din Episcopie, au luat cuvântul, pentru a adresa,

GRUPUL DE DANSATORI DIN REGINA

P.Sf. Sale Episcopului Valerian, felicitări pentru munca și succesele din Episcopie, atașamente și urări de bine pentru viitor, următorii:

Păr. Arhim. Martinian Ivanovici; Păr. John Ivascu; Păr. Vasile Hațegan; Păr. Florian Gâldău; Păr. John Dinu; Mrs. Leona Barbu; Mr. Daniel Miclău; Mrs. Jane Martin; și Dr. Eleanor Bujea.

Foarte mișcat de festivitatea aniversară, care a depășit cele mai bune așteptări, P. Sf. Sa a luat cuvântul, într'o atmosferă de entuziaste și lungi aplauze, ca să mulțumească pentru marea cinste cu care a fost onorat, și să exprime simțăminte de adâncă gratitudine, tuturor acelora care, în chip mai special ori în general, l-au înțeles și ajutat în aspra muncă pentru propășirea Episcopiei, în decursul a 25 de ani de păstorire. In fapt, partea ceremonială a fost nespus de coplesitoare, sub toate aspectele ei. De bună seamă că în aceeași măsură, atât pentru organizatori și audiență cât și pentru Episcopul sărbătorit.

Entuziasmul din a treia și ultima parte a programului aniversar, a fost creeat de Grupul de dansatori "Doina" din Detroit, de sub talentata conducere artistică a Dlui. George Stelea. Apoi de Ansamblul "Miorița" din Canton, care prin variația de grupe, de costume, și splendida prezentare artistică a tinerilor copii, a captivat sala. Marea muncă de instructor a Dlui. Ioan Păcurari a fost încununată de un desăvârșit succes.

Am știut, din auzite, că Grupul de dansuri "Mihail Eminescu" se bucură de o mare faimă în lumea canadiană de pe coasta de vest. Dar că comunitățile românești din Detroit și Canton au ceea ce au arătat că au, n'am putut nici gândi și nici crede.

Suntem încântați și mândri, ca români, că am putut vedea ceea ce am văzut.

CORESPONDENT

GRUPUL DE DANSATORI "MIHAI EMINESCU" DIN REGINA

FEL DE FEL

CINSTIREA SAVANTULUI MIRCEA ELIADE

Scriitorul și savantul de renume mondial, Mircea Eliade din Chicago, U.S.A., a fost ales pe ziua de 19 Ianuarie, membru al Academiei Regale din Belgia, urmând să ocupe fotoliul scriitoarei Martha Bibescu.

In cuvântarea de recepție, Mircea Eliade a vorbit despre viața și opera prințesei Martha Bibescu.

Cinstirea compatriotului nostru, Mircea Eliade, nu poate de cât să ne bucure, fiind, fără doar și poate, o recunoaștere a valorilor românești de peste hotare.

••

C. VIRGIL GHEORGHIU LA TELEVIZIUNEA FRANCEZA

Binecunoscutul scriitor român Constantin Virgil Gheorghiu, repudiat după cum bine se stie de un mare număr al exilaților români, pe drept sau pe nedrept, a apărut la televiziunea franceză în zilele de 18 și 25 Februarie. Cu aceste ocazii, ni se comunică faptul că, în afară de a fi discutat ultima sa carte: NECUNOSCUTII DIN HEIDELBERG, C.V. Gheorghiu ar fi adus unele explicații în ceea ce privește manevrele guvernului dela București de a pune mâna pe averile românilor decedați în străinătate.

Cei ce au vizionat cele două programe, ne scriu că, explicațiile date de C. V. Gheorghiu pe marginea acestui subiect delicat, au fost bine întemeiate și bine venite pentru lămurirea opiniei publice.

••

CORESPONDENT

• Informațiuni Culturale •

*LUMINATORUL, organul oficial al Bisericii Române Baptiste din U.S.A. și Canada, publică în Nr. 5-6 din Mai-Iunie, 1977, o recenzie la cartea: ISTORIA ANABAPTIȘTILOR DIN ROMÂNIA, 1527-1768, de Dr. Alexa Popovici, apărută în Editura Bisericii Baptiste Române din Chicago, Illinois, U.S.A., în anul 1976, în 223 pagini. Si iată anume ce ni se spune în primele rânduri ale acestei recenzii: "Fr. Popovici ne spune că lucrarea a fost terminată la 1 Decembrie 1957, în Bucuresti, dar numai în America a putut fi tipărită, în 1976".

Ați ghicit ghicitoarea de ce anume această carte n'a putut să apară în R.S.R., țara asa zisei "societăți socialiste multilateral desvoltate"?

••

*ROMANIAN SOURCES, Vol. 3, Part 1, 1977, aduce în cele 60 de pagini ale acestui caiet un material documentar bogat și interesant pentru cititorii de limbă engleză, familiarizându-i cu anumite probleme de ordin cultural și politic din România de ieri și de azi. Găsim astfel în acest număr două traduceri bine venite, și anume: "Impotriva unor tendințe din cultura românească" de Titu Maiorescu, tradus de Natalia Dimitriu, și: "Umanism românesc în Secolul 16" de Ioan Lupas, tradus de Enea Moțiu. Remarcăm la fel articolul d-lui Brutus Coste: "Statele Unite și Europa Centrală din Apus", un studiu bine documentat și actual, precum și portretul succint al marelui nostru scriitor Panait Istrati de Rodica Botoman. In restul numărului acestuia, se reproduce din "Buletinul Oficial" al Camerei deputaților americani, sub titlul: Independența României: realitate sau mith", o alocuțiune a d-lui Brutus Coste ținută în ziua de 14 Septemvrie 1976, în fața Subcomitetului de schimburi economice, și la fel o Enciclopedie română, partea a 5-a a catalogului bibliotecii române de pe lângă Universitatea din Pittsburgh, precum și recenzii de cărți în legătură cu România, semnate de Alexandru Suga, Alan McPherron, Stephen G. Maczko și R. Santis. Caietul este împodobit cu vignete de Ion Mirea și un desemn în peniță de Stefan Munteanu.

••

*BELOVED FAITHFUL, se intitulează broșura pe care a tipărit-o organizația tineretului Român-American, AROY, de pe lângă Episcopia Ortodoxă Română din Statele Unite, cu sediul la Vatra Românească, cu ocazia celui de al 28-lea Congres național al acestei organizații ce va avea loc în orașul Youngstown de la 1 la 5 Septemvrie, cuprinzând câteva Pastorale ale P.S. Sale, Episcopul Valerian Trifa.

Frumos gest și frumoasă mărturie din partea tineretului Român-American față de conducătorul lor spiritual.

*EESTI PAEVALEHT din Stockholm, organul diasporei estoniene din exil, comentează în numărul 38 din 21 Mai 1977, în termeni superlativi, ediția în limba germană a cărții compatriotului nostru Dr. Ion V. Emilian: "DER PHANTASTISCHE RITT". (Buchdienst Goettingen, 4994 Pr. Oldendorf, West Germany, Prețul 34 D.M.).

Recomandăm cu toată căldura această carte cititorilor noștri de limba germană, ca pe una din cele mai bune cărți de război.

••

*LIMITE, aduce ca de obicei, în Nr. 23 din Martie, 1977, un material bogat și interesant, de la articolele de substanță, și până la cronicile și măruntele însemnări. Subliniem din acest număr editorialul: "UN ATENTAT IMPOTRIVA CULTURII: UMANISMUL REVOLUTIONAR". La fel, articolul d-lui Horia Stamatu: "POETUL MARE IN MARELE EXIL: EUTOPIA".

DE DUPĂ CORTINA DE FIER...

ROMÂNIA

* Pe data de 13 Iunie a.c. Postul de Radio București, confirmă la orele 18.40 seara, știrile transmise de agențiile de presă străine, despre " incidentul " care a avut loc pe stadionul 23 August, cu ocazia spectacolului " Stelele Filmului", care trebuia să aibă loc în acea zi. Datorită faptului că s'au vândut mai multe bilete decât capacitatea stadionului, aproximativ un număr de 120,000 de tineri au invadat stadionul, atacând trupe de miliție și soldați, dând foc portretului lui Ceaușescu și a unor drapele comuniste.

Agenția Agerpress, comunică că cu această ocazie un milițian a fost omorât și mai multe persoane au fost rănite. Natural că p.c.r.-ul a luat măsuri imediat. Redăm din comunicatul oficial: "In seara zilei de 13 Iunie, pe stadionul 23 August din Capitală s'a constatat săvârșirea unor grave nereguli și abateri de către organizatorii acestei acțiuni, de către o serie de organe și instituții și cadre cu munci de răspundere. Stabilindu-se răspunderile pentru aceste neajunsuri, conducerea partidului a hotărât:..."se destituie din funcție secretarul cu problemele de propagandă a Comitetului municipal din București, președintele Comitetului de cultură și educație socialistă al municipiului și șeful miliției capitalei". (nu se menționează însă nimic de arestările făcute cu această ocazie, care după știrile transmise de agențiile străine se ridică la sute de persoane).

POLONIA

TANCURI POLONEZE PE STRAZILE WARSOVIEI

* Ziarul armatei "Zolnierz Wolnosci", publică un articol pe data de 23 Iunie intitulat " Calul Trojan".Articolul este o critică adusă ajutorului american dat țărilor din Africa.Fără a lua în considerare amestecul direct al comuniștilor în această parte a lumii, ziarul interpretează asistența militară și economică dată de Statele Unite ca un "Cal Trojan".

El menționează că pentru prima dată în bugetul american din 1973-1974 a fost oficial alocată "o sumă de bani" pentru acest lucru. Pentagonul, spune articolul, nu urmărește altceva decât câștigarea de poziții pro-americane. (Ne întrebăm însă câte din tipurile de tancuri sovietice din fotografia alăturată, sunt astăzi în Africa ?) Intenția guvernului polonez, este de a deruta opinia publică ostilă actualei conduceri, spune Prof. Edward Lipinski, unul din membrii " Comitetului de apărare al muncitorilor".

In interviul dat ziarului "Manchester Guardian" el a declarat: " In ultimile săptămâni au fost făcute o mulțime de arestări. Toți au fost acuzați de a complota contra guvernului ca agenți imperialiști. Propaganda partidului a intensificat o campanie contra actualei administrații americane. In același timp, cu ori și ce ocazie sunt scoase pe străzile orașelor trupe ale armatei, pentru a intimida populația".

UNIUNEA SOVIETICĂ

* In prima lui vizită făcută în Franța la începutul lunei Iulie, decând a fost numit Pres. al Uniunii Sovietice, s'a confirmat încă odată svonurile care circulă despre "misterioasa boală" de care suferă Brejnev.Corespondentul revistei Newsweek, Charles Mitchelmore, declară: "fața lui Brejnev este umflată și miscările lui sunt dezechilibrate. Vorbește cu o voce răgușită, rar și foarte încet"

Lăsând deoparte neînțelegerile care au rezultat din discuțiile contradictorii cu Președintele Franței , Valery Giscard d'Estaing, Brejnev a arătat că este bolnav, nervos, având amețeli și este necontrolat în acțiunile lui.

După un raport secret al Consiliului Național de Stat American, el suferă de o " boală fatală".

In Paris el totuși a avut o atitudine caracteristică obrăzniciei de totdeauna. Pe lângă atacurile aduse puterilor vestice,Brejnev a atacat pe Santiago Carrillo , șeful partidului comunist din Spania, ca fiind "un anti-sovietic".

(In fotografia alăturată se vede cum Brejnev era gata să cadă în urma unei amețeli de cap. Iată deci pericolul ce poate duce la o greșeală din partea acestui paranoic).

PE SCURT DIN ȚARĂ

* La 3 Iulie a încetat din viață la vârsta de 88 de ani Alexandra (Lixandra) Ceaușescu, mama dictatorului român. Chiar și din acest eveniment tragic, propaganda de partid nu a scăpat ocazia să-l tămâieze pe tovul Ceaușescu scriind : "Națiunea noastră îi datorează Alexandrei Ceaușescu recunoștință pentru marele bărbat de stat,căruia i-a dat viață și care conduce astăzi cu înaltă competență, devotament și abnegație, destinele poporului".

Defuncta a fost înmormântată în cimitirul bisericii din deal din comuna Scornicesti Jud. Olt, alături de soțul ei Andruța Ceausescu, decedat în Aprilie 1972. Din comunicatul tip, publicat în toată presa română, nu reiese dacă funeraliile s'au făcut cu sobor de preoți ca la soțul ei, dar ziarele române menționează că la mormânt a vorbit și preotul din comuna Scornicești, Constatin Mateescu.

* Presa română publică câteva dintre cele mai importante telegrame de condoleanțe primite de tovul Ceaușescu. Intre ele se situiază imediat după telegrama Regelui Assan al Marocului, telegrama expediată de John C.Coman, Președintele General al Uniunii și Ligii Societăților Românești din Statele Unite și Canada, care se găsește împreună cu "Comitetul Executiv" al acestei organizații în vizită în România comunistă.

Redăm parte din telegramă:" am aflat cu regret despre stingerea din viață a mult iubitei d-stră mame. Tinem, pe această cale, să vă exprimăm d-stră și întregii familii cele mai sincere și adânci sentimente de compasiune".

Publicarea la locul de frunte a telegramei pres. Uniunii și Ligii, denotă importanța care se acordă delegației U. și L. în raiul comunist al lui Ceaușescu. (Ne întrebăm: Unde a ajuns Uniunea și Liga și pe mâinile cui ?)

* In ziarul Scânteia din 20 Iulie în pag. întâia pe trei coloane a apărut un comunicat oficial în care se relatează că Ceaușescu și consoarta sa au primit la reședința de vară dela stațiunea Neptun de lângă Mangalia, în ziua de Marți,19 Iulie, pe d-l John C.Coman, Pres. General al Uniunii și Ligii Soc. Românești din America și Canada, împreună cu o parte a "Comitetului Executiv"(cu această ocazie a avut loc o ceartă țigănească între americanii noștri).

Se menționează că aceștia sunt în "vizită oficială de documentare" în țara părinților și strămoșilor lor, la invitația Asociației " România ".

La întrevedere au participat în afară de Ceaușii noștri și: Cornel Burtică principalul ideolog al partidului, Stefan Andrei, secretar al Comitetului Central și Vasile Pungan,omul de încredere al lui Ceaușescu.

Se relevă că membrii delegației "Comitetului Executiv al U.și L.", au fost foarte recunoscători tovului Ceaușescu, pentru primirea care le-a fost acordată și "ei" și-au exprimat admirația pentru realizările și progresul poporului român. Deasemenea scrie Scânteia , că aceasta este prima delegație a U. și L. care vizitează România din anul 1928 încoace, an în care o delegație a U.și L. a luat parte la aniversarea de 10 ani dela "România Mare".

* Joi 25 Iulie, la ora 10.30 seara, radio București la rubrica "Vești din comunitățile de Români" a transmis interviul lui John C. Coman, acordat reporterei Marilena Gheciu, dela "Glasul Patriei".

Redăm unele fraze din răspunsul d-lui Coman:.... " indiferent unde ne aflăm în lume...trebuie să păstrăm legături cu poporul român și cu țara noastră de origină"..."iar noi, dorim ca deacuma încolo să prezentăm oportunitatea ca să se facă aceste frecvente călătorii, pe care am făcut-o și noi"..(Asupra acestui interviu vom reveni cu amănunte în numărul viitor).

DIN ZIARELE COMUNISTE

* TRIBUNA ROMANIEI, publică în Nr. 112 din 1 Iulie. 1977, sub titlul: "DESTINELE UNOR OAMENI CU DIPLOMA" în care 8 diplomați povestesc despre drumul lor în viață, și anume: Ing. Ion Trîmbițaș, Ing. D. Piștirică, Ing. Mihai Popa, Prof. Lelița Popa, Dr. Ionel Popesc, Prof. Aurelia Ioanin, Ing. N. Vâlcea și Ing. Anton Dijmărescu, următoarele:

"In vara aceasta, în România vor termina facultatea aproximativ 30.000 de studenți. E o promoție obișnuită ca număr în învățământul superior românesc din ultimii ani. După examenul de diplomă, ei vor trăi unul dintre cele mai importante momente din viața universitară, dacă nu cel mai important: repartizarea în producție. Potrivit specialității în care s-a pregătit, fiecare va ocupa un post; diploma dă acest drept, care e stabilit prin lege"...

Până aici, totul bun și frumos. Sau ,cum se spunea în România tinereții noastre: "Ai carte, ai parte". Iată însă că, cu câteva aliniate mai jos, se subliniază că: "Legea prevede însă și derogări care se referă, de exemplu, la starea civilă a studentului. La medii egale, prioritatea în alegerea posturilor o are studentul căsătorit. De asemenea, la posturi dintr-o comună sau alta, prioritatea - indiferent de medii - o au absolvenții cu domiciliul în comunele respective"...

E credem clar, cât se poate de clar că "legea" aceasta, prin "derogările" ce le cuprinde, este discriminatoare, dând unui "codaș", dreptul de a obține un post, pe motivul că-i căsătorit sau s'a născut în orașul respectiv, în timp ce un absolvent eminent, trebuie să-și ia traista'n băț pentru un post într'o localitate ce, din toate punctele de vedere, nu corespunde pregătirii sale intelectuale, profesionale, sau tehnice.

*FLACARA, săptămânal editat de frontul unității socialiste din R.S.R., prezintă în Nr. 25 din 23 Iunie, 1977, în cadrul rubricei: "Flacăra la dispoziția dv.", exact reversul legii despre care a fost vorba mai sus, și care, zice-se, pe baza diplomei de calificare, dă dreptul fiecărui cetățean de a ocupa un post echivalent pregătirii și diplomei ce-a obținut.

Iată mai jos, exact textul integral:

"Nicolae Coman, Gheorghe Diaconescu, Nicolae Chirică, Gheorghe Ion, Dumitru Constantin și Anton Olaru, angajați ai Intreprinderii de contractare Buzău, absolvenți ai Scolii tehnice de maiștri, vă aducem la cunoștință următoarele: deși avem contract cu întreprinderea pe timp de 5 ani - absolvirea avînd loc în 1975- nici pînă în prezent nu ni s-au asigurat posturile de maiștri sau tehnicieni, fiecare lucrînd în meseria de bază. Pe de altă parte, conducerea nu a fost de acord cu transferul nostru la altă întreprindere, ea preluîndu-ne și contractul de școlarizare".

Revenim și comentăm rândurile de mai sus în următoarea noastră notă.

* CONTEMPORANUL, (Nr. 16, 22 Aprilie, 1977), publică sub titlul: "FURTUL DE CREIERE", semnat de Virginia Stăncescu, un articol din care extragem pasagiile de mai jos:

"Statisticile organizațiilor internaționale atrag atenția asupra faptului că țările sărace pierd an de an, în favoarea statelor industrializate, 6% din promoțiile tinerilor specialiști și 10% din elita oamenilor de știință"...

"Dacă în 1961 imigrația din țările în curs de desvoltare reprezenta în Statele Unite 37% din importul total de personal calificat, în 1972 procentul a ajuns la 86%"...

"Sub raportul relațiilor internaționale, aceste practici care nu au un caracter anarhic întâmplător, ci sînt organizate și dirijate cu bună știință, constituie o piedică serioasă în calea unei ample colaborări între toate națiunile lumii, pe măsura imperativelor ce stau la ora actuală în fața omenirii"...

"Punînd pe primul plan interesele comerciale, profiturile, marile societăți multinaționale instigă sistematic cadrele de specialiști din țările în curs de dezvoltare să-și părăsească țara, să dezerteze de la obligațiile pe care le au față de propriile popoare"...

Dacă, după cum s'a putut vedea din cele citate din Flacăra, un om cu diplomă, care după cum sublinia "Tribuna României", pe baza acelei diplome are drept "stabilit prin lege" de a ocupa un post corespunzător pregătirii, nici după doi ani de așteptare n'a fost încadrat în postul ce i se cuvine, desamăgit, ori cât si-ar iubi țara și neamul, "șterge putina", pentru a-și găsi împlinirea visului și destinului într'o țară care-i oferă acest prilej.

Si aceasta, numai "furt de creiere" nu se poate chema.

Actualitatea internațională

STATELE UNITE

Primul conflict public dintre Preș. Carter și Secretarul său de Stat Cyrus Vance pe tema politicii externe a Statelor Unite în ceea ce privește "drepturile omului" a izbucnit de curând, când Secretarul de Stat Vance și-a exprimat "nădejdea" că amendamentul votat în 1974, ca parte

Carter

Vance

a legii de schimburi comerciale dintre Statele Unite și țările cu regimuri dictatoriale, va fi abolit de către Congresul american.

In ziua de 16 Iunie, deci în preajma conferinței dela Belgrad pe chestiunea implementării tratatului dela Helsinki de către țările semnatare, în cadrul unei conferințe de presă, Secretarul de Stat Vance a spus printre altele: "După cum văd eu situația, cred că în climatul ce există în rândurile senatorilor și deputaților, este imposibil a aboli acest amendament. Cu toate acestea, sper că în timp se va putea realiza aceasta".

Declarația d-lui Vance a stârnit imediat o furtună de proteste, în primul rând pe motivul c'ar fi fost făcută la un timp nepotrivit și apoi pentru că ea n'ar exprima poziția Casei Albe pe această temă. Ca atare, prin secretarul de presă al Preș. Carter și pentru a preîntâmpina adâncirea conflictului, Casa Albă a ținut să facă cunoscut că: "Guvernul Preș. Carter nu a cerut și nu suportă abolirea acestui amendament", subliniind că: "Amendamentul Jackson-Vanik este în total acord cu campania Președintelui de a face problema drepturilor omului un factor major în relațiile Statelor Unite cu celelalte țări.

După neghiobia comisă de Secretarul de Stat Vance, Casa Albă a ținut să-l reasigure pe Senatorul Jackson, pionierul acestui amendament, de continuarea întregului suport. Iar Secretarul de Stat Vance, a trebuit să înghită gălușca și să dea înapoi, spunând că ceea ce cu adevărat a intenționat a spune în cadrul acelei conferințe de presă a fost că: de îndată ce Uniunea Sovietică va fi în stare să acționeze pentru a îmbunătăți climatul ce înconjoară suszisul amendament, nu va mai fi nevoie de el și deci, va putea fi abolit.

Ziariștii americani consideră această declarație o simplă retragere diplomatică, ce n'a prins însă.

Jackson

Dacă dl. Cyrus Vance, s'ar fi născut Român, ar fi cunoscut desigur proverbul nostru: "Când ai spus prostia odată, nu mai poți s'o ștergi cu guma".

UNIUNEA SOVIETICĂ

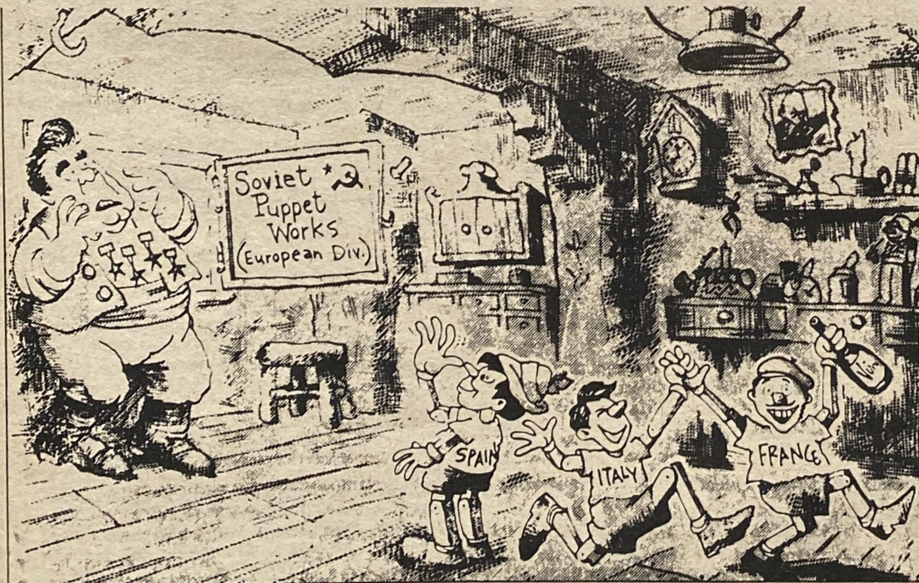
In ziua de Sâmbătă 2 Iulie, Uniunea Sovietică, prin primul deputat al Comitetului central al departamentului internațional ce ține legătură cu celelalte partide comuniste din întreaga lume, Vadim Zagladin, a adresat un apel tovarășilor de peste hotarele Rusiei, de a li se alătura în lupta împotriva unui "front unit anti-comunist". Apelul la această unitate comunistă internațională, a venit imediat după vizita unei delegații a partidului comunist italian la Moscova.

Ceea ce ne face să credem că, în convorbirile ce au avut loc între delegația partidului comunist italian și satrapii din Kremlin, undeva, ceva, n'a "știmuit".

In apelul său, stropit cu lacrimi de crocodil, Vadim Zagladin spune: "In situația prezentă, o cooperare și solidarizare a tuturor partidelor fraternale din Europa - și din lumea întreagă - devine nespus de vitală iar manevrele ce se duc pentru a slăbi cooperarea devin nespus de periculoase. Si aceasta, cu atât mai mult cu cât adversarii noștri încearcă să împingă un partid comunist împotriva altuia și să uzeze independența și integritatea fiecărui partid pentru a se opune unei cooperări frățești"...

Un proverb românesc spune că: "peștele se împute de la cap". Si, capul acestui "pește roșu" din Kremlin, s'a împuțit cam de multă vreme, determinându-i până și pe "tovarăși" să strâmbe din nas de odiosul miros.

Plângărețul apel al lui Vadim Zagladin, este și rămâne cea mai autentică dovadă a destrămării comunismului pe plan internațional.

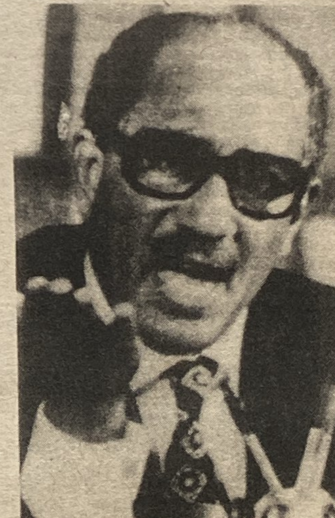

EGIPT

LIBYAN STRONGMAN MUAMMAR GADDAFI

EGYPTIAN PRESIDENT ANWAR SADAT

Pe data de 19 Iulie a început un conflict armat între Egipt și Libia. După aproape patru ani de zile, începând din 1973, relațiile între acești doi vecini au ajuns la situația, încât Pres. Anwar SADAT al Egiptului, l-a făcut pe Colonelul Muammar GADDAFI al Libiei "nebun", când acesta a acuzat Egiptul că s'ar fi vândut Israelului.

Sadat, acuzând Libia că intenționează să ocupe orașul Sallum, a declarat la posturile de televiziune: "că este timpul de a-i da o lecție lui Gadafi, care să o țină minte". Tancuri și trupe de infanterie mecanizată a Diviziei I-a Egiptene, au reșit numai în câteva ore să ocupe orașul Musa'id și să distrugă peste 40 de tancuri ale forțelor lui Gaddafi. In același timp avioanele egiptene au atacat baza aeriană a Libiei din Tobruk, distrugând parte din forțele aeriene ale Libiei.

Conflictul a încetat după opt zile de lupte crâncene, fiind aranjat un armistițiu de către Yasser ARAFAT, șeful Palestinienilor.

CRONICA VREMII

NOUA BOMBĂ ATOMICĂ: „NEUTRON"

Ion BOIERU

Bătălia psihologică, angajată odată cu cursa înarmărilor, a atins punctul limită, prin descoperirea americană a bombei NEUTRON.

Rusia Sovietică a fost luată prin surprindere. O surprindere neplăcută. Conducătorii noștri n'au priceput semnificația gestului pe care l-a făcut Președintele Carter prin oprirea producției avionului B-1. Deși Moscova se credea avantajată prin actul lui Carter, ea s'a găsit imediat în fața pericolului pe care-l aducea producția în serie a lui "Cruise Missile".

Dar, tocmai când guvernul sovietic lansa propaganda lui mondială împotriva acestei arme americane, informațiile de presă americane au furnizat date despre ultima descoperire atomică: bomba Neutron, la care specialiștii din Statele Unite au lucrat de mai mulți ani.

Stirea despre bomba Neutron a produs panică în Rusia Sovietică. Această panică poate duce la consecințe extrem de importante în bătălia psihologică, care se desfășoară între cele două puteri nucleare. La ora aceasta, Sovietele sunt complect depășite în cursa înarmărilor, cel puțin pentru zece ani de zile.

Pe lângă eficacitatea oferită de cruise missiles, noua bombă americană : Neutron, este capabilă să înlocuiască armele nucleare de până acum, chiar în zona directă a unui front deschis, între două forțe armate. Adică, în timp ce armele nucleare existente aveau ca obiectiv zonele din spatele fronturilor, pentru a distruge instalațiile militare și industriale ale inamicului, bomba Neutron poate fi întrebuințată chiar pe câmpul de bătălii, căci efectele ei pot fi limitate și controlate de cei ce le lansează.

O regiune lovită de bombele atomice cunoscute până azi, nu putea fi ocupată, decât după o perioadă mai lungă de timp, din cauza radiațiilor nucleare. Astăzi, prin bomba Neutron, o zonă lovită de această bombă poate fi ocupată, în ziua următoare, căci efectele ei, deși mortale față de ființele vii, au o viață scurtă.

Bomba Neutron produce numai o zecime din explozia, căldura și radiația unei bombe atomice obișnuite. Efectele ei pot fi restrânse la o rază de acțiune de circa 250 metri, ceeace face posibilă salvarea propriilor trupe dela radiațiile nucleare ale bombei.

Prin descoperirea bombei Neutron balanța de forțe a fost radical schimbată în favoarea americanilor. Diplomația sovietică va trebui să găsească formele de adaptare la noua situație, iar ideologii comunismului sovietic vor trebui să facă noi precizări asupra datei când " societatea capitalistă " se va prăbuși și comunismul va domina lumea.

Intre timp, tehnologia sovietică va avea noi sarcini, de a ajunge din urmă pe inventatorii americani, și de a încerca să-i depășească cu descoperirile ei. Toate acestea vor duce la cheltuieli uriașe și vor ține, deci, popoarele din Uniunea Sovietică într'un permanent regres economic.

Bătălia psihologică va continua să se desfășoare cu toată acuitatea, căci Rușii nu vor recunoaște niciodată starea de inferioritate în care se găsesc, și vor căuta să prezinte toate descoperirile americane, în domeniul armelor nucleare, ca pe niște pregătiri de război, cu caracter agresiv. In același timp, Uniunea Sovietică dorește, prin propaganda ei, să apară ca o campioană a păcii universale.

Biruitori, în ultimă instanță, vor fi cei ce-și vor păstra tăria nervilor și vor acționa cu calm în toate împrejurările.

Comuniștii nu-și vor putea câștiga calmul necesar niciodată, pentrucă sunt stăpâniți de pasiuni prea puternice, care le anulează luciditatea și rațiunea politică.

Cea mai năstrușnică dintre patimele lor este dorința de dominare mondială, prin formula comunismului utopic. Ei sacrifică toate libertățile și drepturile omului și ale națiunilor, pentru setea lor de a cuceri lumea. Au neglijat și neglijează, buna stare a propriilor lor cetățeni, în favoarea cheltuielilor fantastice, pe care le fac pentru forțele militare. Au înșelat, și înșeală, pe toată lumea cu pretinsele lor intenții pacifiste, în vreme ce se pregătesc de agresiune și războiu, în toate colțurile lumii. Și, întrețin o permanentă încordare politică, pe plan internațional, așteptând momentul unei lovituri decisive pe care s'o dea lumii libere, care se opune planurilor sovietice.

Moscova este aceea care a angajat lupta psihologică a nervilor, a patimilor ideologice și a sentimentelor umane, pentru a-și promova utopiile comuniste și idealurile de stăpânire universală. Lumea liberă s'a găsit în defensivă, și s'a lăsat de multe ori împinsă într'o defensivă prea accentuată, riscantă.

Prin capacitatea creatoare, prin puterea ei de producție industrială și agricolă, prin tehnologia ei dinamică și inegalabilă, lumea liberă a confruntat mereu agresiunea psihologică, ideologică și militară a sovietelor.

Astăzi, Sovietele se găsesc în fața unor decizii cruciale pentru destinul lor. Aceste decizii au un caracter de dilemă, din care nu mai pot scăpa, cu nici un fel de trucaj politic. Cu cât se vor lansa mai mult în domeniul militar, cu atât vor falimenta mai ușor, căci vor fi mereu depășiți de inventivitatea tehnologiei americane, și vor trebui să facă eforturi tot mai mari, mai grele și mai sângeroase pentru a se ține la suprafață, în domeniul militar.

Rusia Sovietică nu va putea duce, la infinit, războiul nervilor, căci există limite peste care nu se poate trece în energia psihică a popoarelor și indivizilor.

Cu descoperirea bombei Neutron, în acest războiu psihologic, s'a ajuns la o situație limită, chiar dacă este temporară, de circa o decadă.

Pozițiile trebuesc revăzute, directivele trebuesc schimbate, iar planurile trebuesc potrivite realităților. Numai așa va putea ieși Uniunea Sovietică din impas. Să-și revină la judecata rațiunii sănătoase, la ordinea morală a existenței umane, deci la potolirea patimilor nocive și la schimbarea radicală în atitudini. Agresivitatea ei nu duce la rezultatele scontate, ci dimpotrivă la situații pe care nu le-a prevăzut și care îi crează dificultăți insurmontabile.

Cu apariția Bombei Neutron, în noul raport de forțe nucleare, Rusia Sovietică este legitimată la schimbări uriașe, în cazul în care dorește sincer să contribue la pacificarea lumii. Are o ocazie neașteptată, de a dovedi bun simț, măsură și bună credință, prin renunțarea la cursa înarmărilor, unde a fost mereu depășită și înfrântă.

Bomba nouă, a americanilor, Neutron, nu este un avertisment, nici o formulă de circumstanță, ci o realitate peste care sovieticii nu mai pot trece, fără să-și riște și bruma de stat, pe care l-au închegat, prin violență și teroare. Sovieticii moscoviți nu mai pot depăși această armă, nici psihologic, căci ea n'a fost inventată din nevoi de agresiune, ci de apărare, răspundere morală de a apăra lumea liberă dela un dezastru fără leac.

Cu cât vor căuta moscoviții să deformeze adevărurile, în propaganda lor, cu atât mai mult se vor uza și toci nervii lor înșiși.

Acesta va fi simptomul că au pierdut și bătălia psihologică, pe lângă cea atomică.

Ion BOIERU

NOTE SI COMENTARII

A FOST UCIS UN ALT ANTI-COMUNIST

DRAGISHA KASIKOVICH

Ziaristul jugoslav Dragisha Kasikovich, co-editor al ziarului anti - comunist LIBERTATEA ce apare în orașul Chicago din Statele Unite, a fost găsit mort în localul redacției de către logodnica sa Dragica Milosevich, în dimineața zilei de 20 Iunie, când se întorcea de la serviciu, și împreună cu el, propria ei fiică, Ivanka, în vârstă de numai 9 ani.

Aducând această știre pe prima lor pagină, ziarele din Chicago subliniază că conducătorii diasporei jugoslave sunt de părere că el ar fi fost asasinat de către poliția secretă jugoslavă, fie de un ucigaș trimis expres din Jugoslavia, fie printr'un agent al ei din Statele Unite. Si aceasta, pentru motivul că: "el era unul dintre cei mai dârji liderii ai presei jugoslave din exil, denunțând inumanitatea guvernului comunist jugoslav".

Atât el, cât și fiica logodnicei sale, care se crede ar fi fost ucisă pentru că ar fi fost de față și pentru a nu mai putea aduce mărturie împotriva făptașilor, au fost uciși zdrobindu-li-se capul și fiind împunși în piept cu cuțitul.

Dat fiind faptul că, această oribilă crimă a avut loc în chiar noaptea ce a urmat unei adunări generale, în aceiași clădire, a Consiliului jugoslav din U.S.A., în cadrul căruia au fost discutate denigrările drepturilor politice și umane din Jugoslavia, se crede că, fie un spion, sau probabil chiar ucigașul, au luat parte la respectivele desbateri.

De ani, de mulți ani, în cadrul emigrației jugoslave, se duce o luptă fratricidă, nu pe bază politică, căci, pe această linie sunt cu toții una, ci pe bază religioasă, și anume, dependența față de Biserica Mamă.

Președintele consiliului jugoslav din diasporă, Urosh L. Seffer, a declarat reporterului ziarului CHICAGO SUN - TIMES, Mike Anderson că, în ultimul număr al ziarului LIBERTATEA, a fost publicat un editorial sub semnătura lui Kasikovich, în care acuza poliția secretă jugoslavă de a face uz de Biserica Ortodoxă jugoslavă din exil , pentru activitățile ei subversive.

In fața acestei declarații, stăm și ne întrebăm: fost-a oare aceasta cu adevărat o crimă politică, sau a fost o crimă pe tema desidenței religioase din sânul emigrației jugoslave din Statele Unite?!

Oricare ar fi fost însă motivul acestei crime abominabile, ne plecăm fruntea în fața mormântului unui camarad de luptă anti-comunistă.

O MĂRTURIE CUTREMURĂTOARE

Sub titlul: "Ziua din urmă a bătrînei țăranci" (File de jurnal, 28 Martie'77), revista "România literară" publică în Nr. 13 din 31 Martie, sub semnătura scriitorului Marin Preda, o mărturie cu adevărat cutremurătoare ce cu adevărat merită a fi făcută cunoscut românilor de peste hotare, căci descrie cum nu se poate mai limpede fața așa zisei "societăți socialiste multilateral desvoltate", atât de mult trâmbițată de organele de presă și propagandă a guvernului comunist de la București.

E vorba, în aceste "file de jurnal", de moartea și înmormântarea mamei scriitorului. Si iată ce scrie fiul ei, cu această ocazie:

"Arăta frumoasă bătrîna țărancă, părăsise această lume după ce trăise în satul ei 88 de ani . . . Si a venit căruța s-o ia pe ultimul drum. O căruță simplă, trasă de doi boi, trimisă de colectivitatea țărănească. O căruță cu roatele și loitrele pline de noroi, cu susletul lăsat, căruță cu care mai înainte se cărase bălegar . . . Cu nimic nu părea această căruță pregătită să ducă la cimitir o bătrână țărancă. Nici un semn al morții în ea, nimic negru, nimic pregătit, și scoarțele acelea pline de urme de bălegar curat de vite și roțile înecate cu pămînt parcă îți spuneau că ar fi vrut s-o ducă la cîmp să muncească. Coroana de flori adusă de fiul ei de la București nu-și avea parcă locul pe acest atelaj despuiat de orice fast". . .

Iată deci crudul adevăr și adevărata față a "societății socialiste multilateral desvoltate", impusă României de partidul comunist. In timp ce mahării partidului sunt înmormântați în limuzine, țăranii sunt duși la groapă în căruțe "cu care mai înainte se cărase bălegar".

Nu, nu credem că mai este nevoie de nici un alt comentar pe tema EGALITATII socialiste din România de azi, căci, Marin Preda, în rândurile de mai sus, a spus răspicat, tot ceea ce trebuia spus pe această temă.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832